

KOMOR
ZOLTÁN

CSAKALLAS
ZSOLT

VÁKUUMVÁMPÍR

KOMOR ZOLTÁN & SZAKÁLLÁS ZSOLT

VÁKUUMVÁMPÍR

KATAPULT

2018

Copyright© Komor Zoltán, Szakállas Zsolt 2018

Szerkesztette: Komor Zoltán, Szakállas Zsolt

Tervezte: Komor Zoltán

A borító Szakállas Zsolt A féllábú című alkotása
felhasználásával készült.

A hátsó borító Szakállas Zsolt Ódium című alkotása
felhasználásával készült.

www.katapult.tk

ISBN 978-615-80726-4-9

CZÉKMÁNY SÁNDOR

ELŐSZÓ

Amikor valami egyezik önmagával, úgy hogy folyamatosan kilép harsány nevetésekkel, dadaista elégedetlenséggel a meghatározások béklyóiból, rábízva olvasójára önmaga hitelesítését, a tömbösített kép-orgiákban vagy a rettenetekben, amiket bármelyik „miért” szócska képes semmivé kötni, számtalanszor képződik olyan pont (kiterjedés nélküli valami), amiben a szöveg és olvasója kockázatmentesen megkeresheti, és osztatlanul meg is találhatja önmagát.

Rég elhagytuk a „költő azt akarta mondani” megnyugtató, hitelesíthető emberfeletti igazságait, rég nem feszenünk kényelmetlenül önmagunkban azzal a viszolyogtató sejtéssel, hogy távolságunk teremtményünktől egyre növekszik, hogy a szöveg már bennünk sem egyezik önmagával.

Ennek a verseskötetnek nincs hübrisze, semmiben nem lépi át a mértéket – ami egyet jelent az üde provokációval. Lét-komolyság és burleszk, a művészi transzformáció csilámló megmutatkozása, és a vanitatum vanitas nem anynyira kölcsseys, mint inkább „szerintem még ezt is be fogják venni” vásottsága, a brechti elkötelezettség, és az örkényi vagy az egyre inkább kafkainak tűnő mindennapok sűrű és kontempláló röheje. Cikáznak a sorok, a szavak szétválnak, elhagyják hangzósoraikat, incselkednek, szánakozó rímecskékben vihognak rajtunk, és rettenetes komolykodásaink mulandóságán. Le-fel morajlik létünk elviselhetetlen könnyűsége szarságainkon.

Nem akarnak többek lenni, csak mindig mások. Olyanok ezek a költemények, amilyenekké az éppen olvasó személyiség teremti őket. Nincs dögterhes dögmélység, amiben

CZÉKMÁNY SÁNDOR

az emberi kilátástalanság dagonyázná mocsárszürkére magát. Mondhatnám ambíció sincs arra, hogy bebarangoljuk a pokol összes tornácát. Vergiliusaink (mindkettő) néha fel-felröhögnek gránittalapzatú oszlopaink márgásodó változékonyságán, okos fejükkel biccentenek is néha, talán, hogy megnyugtassanak bennünket, hogy ez csak díszlet, ami úgy akarja mutatni a valóságot, ahogy rá van festve, de ha jobban figyelsz, észreveszed, hogy a díszlet áttetsző fóliatakarása mögött a valóság ugyanaz. Vergiliusaink okos tekintetén keresztül látod a hiányt, vizsgálod, mint olvasójuk, azokat a valóságdarabokat, amikre a miértjeik nyitnak, s köszönjük szépen, ha nem is pompásan, de megtanulunk (lehet, az is látszódik, hogy már megtanultunk) élni a vákuumban. A Vákuum Pistik kora ez. Özvegy Varsányiné lelkesen tartalékolja a szalonnát.

KOMOR ZOLTÁN & SZAKÁLLAS ZSOLT VÁKUUMVÁMPÍR

és aznap nem volt már több szavunk arra,
hogymindenki valakinek a kiürült csigaháza,
és a saját halálunkat sem szponzoráltuk már
tovább
senkisémm olvasott és senkisémm írt,
meg nem volt több szír és nem volt több szar,
nem volt több kifordított szívpitvar,
minden üres és eres volt,
ez csalta végül elő kastélyából a vákuumvám্পírt

micsoda alak:

sötét köpenyét alvadt vérsejtekből é
s mumifikálódott mozijegyekből varrta,
metszőfogai ruhakampók amivel még a mezteleneket is képes
levetkőztetni,
viaszhúsán legyőzött sakkbábuk korcsolyáznak,
körmeitől sárgul be igazán a savanyúság,
olykor
csöpögős megbízásaiból visszavesz,
mert emóciói tengelye elbukott a gyorsasági teszten,
nem érdekli, a nyelése turbinákat
szel ketté a méteráruboltban,
pompázatos színű,
s egyben parancsoló szándékú a gittje,
ezer fatáblából egyet,
ha megőriz,
szürke ákombákomok csíráját kitépi,
mint a nyársalásra kész dobgep,
mely közös szerzeményeinket ismeri

KOMOR ZOLTÁN & SZAKÁLLAS ZSOLT

vigyázz,
mert érted is eljön a vákuumvámpír,
ha már csak odakozmált fekete kéreg vagy,
de belülről hideg, akár az elsüllyedt hajókra
folyton irigy jéghegy
tested unott gondolatoktól szálkás
és önérzeted helyett már csak a vákuum csomagol
micsoda vámpír ez
a keleti régiók visszás ügyeibe belekeveredik,
ha rugalmas közszolgálatra bukkan,
kénytelen elhinni a hajlott sílécek blöffjét,
a frissen mázolt koholmányokat odaégeti,
kificamított bokái jojóznak,
szurtos mandragórája elunja a várakozást,
mert kevésbé figurális, mert profin szlalomozni
képtelen,
a forradalom urnájába belehajítja
a torkából kihúzott cérnaszálat,
a jelenléti ívet bútorai darabszámával megszorozza,
mindig megbán
egy keveset polárszűrője rémtetteiből,
ilyenkor végeláthatatlanul könyörög
beválthatatlan módszereiért

puha ez a város, apró gumimatracokból vannak téglái,
levegő feszül a beton alatt azon túl
a végtelen űr hűt a végtelenségig minket,
ha jól emlékszem
későbbi felhasználásra lettünk lefagyasztva,
de sose vettek elő minket
talán ez a mi legnagyobb tragédiánk,
nem csoda hogy eltévedsz a világban,
nem bírsz már tájékozódni a saját testedben sem,

KOMOR ZOLTÁN & SZAKÁLLAS ZSOLT

gyűlő ráncaid sikátorok ahol leütnek némi apróért
elméd egy rég bezárt vidámpark,
ahol már csak a rozsdá szomorkodik

de jók leszünk mi még a vákuumvámírnak,
ha megéhezik a végtelen ürességre
hisz ő

trófeának tartja a mosatlan protézist, a szakadékba tolt ba-
bakocsi füledt erotikáját,
szereti a paletták részleges meghunyászkodását, titokban
farfekvésű csipkebogyók fakultásáról ábrándozik,
a dzsesszvonalon túl zuhatagok rabja ő,
ha egy hárfa betéved az iktatórendszerébe, nem akad le fe-
jéről a hínárköteg,
hanem kivénhedt csimpaszkodását a közlésvágy megöli

csöndkonzerv bőrkötésben
az vagy no meg két állású villanykapcsoló, ami egyedül
sötétet és még sötétebbet képes gyártani
gyöngé az a halott aki csak egyszer képes meghalni
- rebegik a túlvilág rakodópartján a
gyertyahús-vadászok

és még látunk két szomjas metszőfogot
ami felszürcsöli a Tejutat
nincs több szépség, mert nincs több szépséghiba,
és a távolság?
megkapod mint puszkagolyót
csak azért nincs már hová mennünk,
mert magunk sem álljuk már el a saját utunkat

SZAKÁLLAS ZSOLT

ÁLOM II.

Átrakó központ leszek, ellenszélben; hogy miért pont akkor? Kérdezzétek a dédapámat, aki nemtetszését fejezte ki, mikor először két lábra álltam csecsemőkoromban, közvetlenül a bölcsőm mellett. - Titokköpülő kopasz sír a feje, nem fér még el benne az ívás. - mormolta, s sokatmondóan legyintett:

- Fáraók cserezzék ki a bőröm, ha még egyszer viszontlátom a tajtékos pipámban! - s ezzel fogta magát és kifordult a szobámból.

Így is lett.

A hóbortos öreg néha-néha belekukkantott a tajtékos pipájába, de engem nem látott sehol.

S ahogy cseperedtem, rögtön két dologra figyeltem fel: az egyik az volt, hogy erőlködés nélkül is szabadon bólogatnak a dilettáns szerkezetek, a másik pedig, hogy nedvszívó neuronhálóm valamiért minduntalan fennakad a formalitásokon.

Még hogy a puskatus bizalomtöbbletre tett szert! - méláztam, miután a tárogató, ami a kalapácsvető tréning kiérdemesült pátosza volt, egyszer csak zutty, lesújtott rám.

Elfelejtettem megemlíteni, hogy ekkor már a bölcs papok között nevelkedtem.

- Akit a népvándorlás lidérce szorít, nem nyerhet bebocsátást az élő növények közé! - tette az egyik csuhás áldóan a kobakomra a kezét, amitől nyughatatlan természetem egyből szertefoszlott. Mert mondanom se kell, hogy ultimátumom képes volt arra, hogy rövidzárlatot okozzon a csörgő-visszhang cölöpöket izzasztó, fiskális zenéjében...

Amikor a reverendások kötelékből kikerültem, elsőként törtem be egy cukrászdába, hisz süteményt soha nem ehet-

SZAKÁLLAS ZSOLT

tem, az tiltott volt számomra az Istent szolgálók körében. Meglepetésemre egy rendőr állt a kiszolgáló pultnál, s mutatóujjával tréfásan megfenyegetett: - Fiam, vigyázz, mert a hallevest habzsoló modorosság éjente felragyog; ilyenkor a kincsvadászok lemérik a hattyúdalt, s ami még különösebb, az az, hogy barangolni indulnak egy ezüstsziparban! - figyelmeztetett, azzal bekapcsolta autója szirénáját.

Úgy vágtam tarkón, hogy bársonya búzája megcélozta a közeli malmot.

- Még ilyen hencegőt! - rázogattam hitetlenkedve a fejem és kiemelttem az üvegpolcra a legszebben kínálkozó tortát, amiből, ha valaki megdézsmált egy szeletet, többé sose éhezett meg.

A cimboraím az iskolában csodálkoztak is eleget eme képességemen...

Az általános iskola befejeztével felvettek a fősulira.

Tanultam metafizikát, emlékszem, teljesen elborzasztott, amikor is kiderült, hogy képtelenség lefóliázni a katapultot, s hogy a mélyen gyökerező pestis valójában nem is kézbesíti ki idejében kristályrácsát a jogtiprásnak.

- Visszas helyzetek adódnak bőven. - próbálta hitelt érdemlően belénk verni egyik tanárunk.

- Példának okáért lehetetlen egy dörrenésben pátyolgatni a nimbust...

Megemésztettük a mondandóját.

- De mi a helyzet a vesszőfutással? - jelentkeztem én, meglóbálva tudásszomjamat.

Ekkor ő dühödött bikaként kirepült az előadói emelvénye mögül, felkapta egyik osztálytársam műanyag vonalzóját a padról, odavágatott hozzám és pontosan öt ütést mért a homlokomra.

- Hát ez, édes hülye fiam! - ordított torkaszakadtából. -

SZAKÁLLAS ZSOLT

hogy a jégtömbök sose hivatkozhatnak a fullánkokra!

Teljesen kiborultam, de titokban már döntöttem. Szünetben felosontam a kollégiumi szobámba, összecsomagoltam kevéske holmim kis bőröndömbe, s otthagytva csapot-papot nemsokára már abban a kapualjban topogtam, ahol köztudottan mindig rézveretes tündék szeretkeznek.

Végleg feladtam hát abbeli törekvésemet, hogy átrakó központ legyek, ellenszélben.

KOMOR ZOLTÁN

FELGYŰJTOTT DELFINEK

a híradások szerint egy csipkebokor felgyújtotta magát
a bevásárlóközpontban és ocsmányságokat kiabált a bamba
tekintetű vásárlóknak mielőtt hamukupaccá vált
a híradások szerint a magukat partra kivető olajjal lelocsolt
delfinek öngyilkos merénylet és celebek
a híradások szerint minden elhangolt zongora merénylet a
rosszul
játszott beethoven rákot okoz az agyban
a híradások szerint minden híradás merénylet
a verseny hogy ki látja jobban kívülről magát
még mindig csupán néhány négyzetcentiméteren zajlik

lángba borult buszok rohannak az utakon a próféták kísérte-
teivel
folyton csak turnéznak haláluk után írt könyveikkel
persze egy bestsellerhez több kell mint kínhalált halni és
rózsailatot eregetni a máglyán
hallod
az elásott hangverseny zongorák még a föld alatt is muzsi-
kálnak
pedig a kottalapok már szelektívbe kerültek és rányomtatták
a tűzvédelmi szabályt amely bemutatja hogyan kerüljük ki a
megfelelő
pillanatban
néhány egyszerű tánclépéssel a poklot

- valamiért azt hiszik az emberek, hogy miután meghalnak,
minden normálisan kezd működni - rázzák a fejüket ezek a
kísértetek
- pedig halál után még nagyobb a káosz a túlvilágon sincs igaz-

KOMOR ZOLTÁN

ság!
lesújtó hír ez
az ember nem is kaphat rosszabbat vidéken
talán csak azt hogy még meg sem született és ami ezidáig
történt vele
csupán valami előjáték volt ahhoz hogy döglött halként rein-
karnálódjon
talán nem is rossz döglött halnak lenni
végülis szépen el vannak az asztalon
nem háborognak pedig sok igazságtalanság történik velük

partra vetett delfineket mosunk benzinnel
kirúszozzuk őket és némi parfümöt lötytyintünk rájuk
majd várakozunk talán most már baszni fognak
vagy csinálnak valami érdekeset
a national geographic izzítja is kameráját
néhány ökobuzi izgalmasan a tengerbe folytja magát
kivéve amelyiknek túl olajfoltos most a víz
ez is fentről csoroghatott ide - kurva egy főbérő
lakik fölöttünk de legalább nem csöngetett még a lakbérért
bezúzzuk a zuhanyfülkéket amikben valaha szeretkeztünk
darabjai majd pont azokba a résekbe illenek...
persze semmit sem lehet rendesen eltervezni
itt ezen a szinten - a darabkák túlságosan aprók lettek
láthatod micsoda kis puzzle-t gyártottunk
ha még egyszer összeállnának
kirakhatnánk belőle egy ablakot amin átnézve
végre megpillanthatnánk a szelektívgyűjtőt
amibe szívünket dobhatjuk aztán henteregnénk csak az égen
fanszörzetünkben megülne a felhők tusfürdőhabja

állunk tehát a parton és várjuk a holnapi jóslatot
felgyűjtjük az olajba pácolt delfineket

KOMOR ZOLTÁN

és rázoomolunk tátogó szájukra
fejtegetjük
mit is mondhatnak épp nekünk az égő hús bűzében
amikor valaki elkiáltja magát és a horizont felé mutat
egy hatalmas szív emelkedik ki a tenger habjaiból
egyetlen pillanatra - dobban egyet
majd viisszasüllyed a mélybe

SZAKÁLLAS ZSOLT VITORLAK

Nem csak lófrálok, de olajszőkítőkből áztatom a sót.

Nem csak vigyázok, hanem elfújom a több megatonnás kar-
kötőt.

Húzzátok utánam az utánfutót, mert a bíbor akasztás így
rendelte.

Már megint a torkosság, s hogy nincs kihez fordulnom ez
ügyben...

A gerillaárazású lokni könnyít magán, s az akarnokok ma-
golása nélkül szerteágazóbb a polisz. Valahol koldusoperákat
zeng egy telefonfülke. – Karcoljátok egymást, ahol éritek!

Higgyétek erősen: a vörös is fehér lehet és agyafúrt tril-
láktól nehéz a ketrecében szublimálódó sóhaj.

Dobjatok csókot a kókuszos rajvonal érintettjeinek, vagy
faragjatok maszkot a pedálokból, vagy ha ez se megy, által-
szakítva a rostát, elhivatott edzőként osztályozzatok a ke-
resztmetszeteket.

Az immunvédelem hatékony, a gyomok nehéz álomból éb-
rednek, valaki ellopta a gyökerüket.

A léhűtő lakk odavarázsolta a szerepekhez a tankolást.
Pöffedten vár a per a hozsannák kocsányos okvetetlenségére.
Az égrianás, pelyheket ledobva, kifeszítette egy molekula-
tömbre a tűzoltót.

A szortyogók tomporát továbbra is védi a plomba. Hallja
meg a tundra, hogy törbe csalták minden, valamirevaló eskü-
töket az esetlen kilincsek, s hogy terméketlenné vált lyukas-
órás gázszenetetek!

A leharapott fékek kátyúin a kanóc kidőlt, s az ajánlással
kavargó hányinger jól mentorált lopásba torkollott.

Úri dolog az öklendezés, s jóllehet dacos hullámtörő ólál-
kodik a főhadiszállásokon, nem akad becsüs, aki kiszámít-

SZAKÁLLAS ZSOLT

hatná, a nullpontok összegződnek-e valaha.

Ráadásul egy elkanászosodott csillevég is figyelmeztet benneteket; a hordó döntésképtelen, a homogén zsákbamacskák tilolói eltévedtek, s a sok, empátiagyánús csatlós szurdokok akusztikáját vonta maga után.

Vigyázban állnátok addig, amíg a tekegolyó megfeledkezik a hízelgő rénszarvasokról?

Többet kopnának az idegeitek, ha kiderülne, hogy a lomha kémcső délidőben is élveteg?

Jobb, ha tudomásul veszitek: csak a hámozatlan uborkák a megmondhatóí, hogy a szakadatlan készségeskedés miért nem csiszol apokrif köveket.

A talpas poharak kiválogatásánál tanuljátok meg, hogy egyedül a rezonancia áll őrt az ünnepek likviditásánál, s hamar célt értek; főleg, ha a részeges hajturmix, s az éhezést jelképező szarv jelképek navigátoraiként, kihegyezik a tollbamondást!

KOMOR ZOLTÁN INFORMÁCIÓ TERRORISTÁK

hommage á william s. burroughs

*„Ahhoz, hogy túléljük az élet külső és belső csapásait,
egyéni mitológiát kell teremtenünk.”*

Szakállas Zsolt

a rikkancs-fiúval kezdtük: elkaptuk a sarkon és
egy műtőasztalhoz kötöttük - kicsit összegabalyítottuk a
drótokat a fejében hogy ezentúl keveredjenek az
információk a koponyáján belül

- nap nap után állt utána a sarkon és
a járókelők nyakába zúdította az összekutyult híreket
akikben nőttön-nőtt a bizonytalanság
a fiú nem sokáig húzta: fekszik most is az ágyban szürke
bőrére gyűlnek már a legyek s lavórba okádja
a tegnapi álhíreket
persze minden háború áldozatokkal jár
és ez csupán a kezdet volt

x

index.hu külföldi rovat:

kamerunba menjetek
autóra dőlő fához nigériába - oda ahol történik valami
az étterembe ahol a
török nők nixonhoz hasonlítanak ezen a héten
és a gyros fölött elmesélik
különbejáratú watergate ügyüket

KOMOR ZOLTÁN

fuss! - csak ennyit mondanak
majd az iskolák irányába tüzelnek
kamerunba menjetelek
halott iskolás fiúkhoz nigériába vagy tunéziába ahol
rendőrök verték szét a pornográfiát fekete műfaszokkal
halálos hőlégballon-karambol néhány értékes vonóval
talán már nem is rossz irányba indult el mexikó a parkolóból
a külügy sora rázta meg meg amerikát
ahol melegjogi zsidóknak zúzták be a hegedűjét
de a muzsikát
még mindig hallani ahogy

x

az információ terroristák szerkesztőségéről szerkesztőségre
szálnak ollószárnyaikkal
nyisz nyisz nem hiszünk már az újságoknak sem a tévének
- új híreket gyártunk ami
kiegészíti egyéni mitológiánkat - a hazugságok variációjából
kisülhet még az
igazság - mondjuk de már nem értjük
egymás szavait sem - háborús felvételeket
vágunk a királyi esküvő képkockái közé
- faszokat és pinát az elnök évértékelő
beszédébe amit már amúgy is
egy tamponreklám szinkronizál
hírfelolvasók kikacsintásait vetítjük az égre
szétvagdosott nyelvük húscsomóit
cérnával varrjuk egymáshoz
- mi az igazságra vágyunk és
nem érdekel minket az igazság

KOMOR ZOLTÁN

x

index.hu külföldi rovat:

31 embert ölt meg
egy halott nigériában
legalább 21 embert észak-koreában - fuss!
- az amerikai merénylet kidőlő fa
de ha senki sincs ott hogy hallja megtörtént-e?
még az áldozat sem volt ott még a merénylet sem
mégis megtörtént (ne felejtjük el megtáviratozni az elnöknek
hogy tudjon a fejébe lőtt lyukakról
az információ a legnagyobb kincs a mai világban
van aki súlyos összegeket költ önismereti tanfolyamokra
csak hogy megtudja rég halott)
a japán-tenger drogblogger - kokainnal és bibliával megpakolt
halászhajókról pletykál - második világháborús rakéta-kúpot
feltölt tintahalakról
és a tengerbe folyt hajórakományról - betépett vallásos ha-
lakról - máshol
elloptak egy nagy jelentőségű kisvárost
a libanoni szülők szerint a pornónak nincs helye
az étteremben
fedő alatt pedig minden megfér még a leszopott póni is
- kamerunba menjete
jól lakott legyekhez afrikába
ahol a cia ügynökök átveszik az oktatást
és nehéz puskákat adnak
a négerkisfiúk kezébe akiknek karjai maguk is
csak puskacső vastagságúak
a porba hullnak tenyereik és kilövik isten szemét a velőjükkel
elhagyott raktárházak tetejéről
belelőnek a nővéreké seggébe akik

KOMOR ZOLTÁN

a sérült hegedűket fáslizzák

x

vírusokat gyártunk amely
összekutyulja a szavakat az online portálok cikkeiben
és véletlenszerű visszajátzásokkal
megzavarja a telefonbeszélgetéseket
ezután jöhet a biológiai hadviselés:
a betegség már embereket fertőz meg
akik képtelenek leírni később kiejteni egy mondatot anélkül
hogymás
mondatok szavai ne keverednének mondandójukba
- napjaink már megélt napjaink
véletlen vágatai - életünk előző életeink véletlen vágata
robot-rikkanccs fiúk járnak
összecsavart újsághoz hasonló lézerfegyverekkel és
megsütik a médiamágnásokat
minden háború áldozatokkal jár
- minden jár - háború minden - minden háború jár

x

index.hu külföldi rovat:

1. hír:

Nem látott. Semmi sem igaz abból. Tripoli tetején a nagykövetség szerint információ-mesterlövészek lőttek a tüntetőkre.

2. hír:

A valaha volt Berlinben egy Hitler kiállítás. 150 ezer látogatót festettek valami aprócska vászonra. Az árja égen Nap helyett most Miki egér ragyog.

KOMOR ZOLTÁN

3. hír:

Vietnam.

4. hír:

Megölték a múlt hét végén a közép-ázsiai térségben illetékes szomáliai kalózokat. A CNN-re hivatkozva két amerikai házaspár vallási tűzharcot robbantott ki. A középső parancsnokságon lézengő kalózok közül ketten életüket veszítették egy jachton.

De mi is történt valójában?

Vietnamban a Nap helyett most a CNN ragyog; 150 ezer kalóz a kis-ázsiai térségben a tüntetőkre lő; Hitler az életét veszti egy jachton; Tripoli tetejére egy amerikai házaspárt festenek.

x

figyelem terror veszély! felszólítjuk az olvasókat
hogy haladéktalanul hagyják el a vers területét
- nincs itt semmi látnivaló semmi
látnivaló nincs már
ülünk némán szemünkben hangyafoci sistereg
és összefüggéstelenül motyogunk
körömnvi újságkihordó fiú érkezik
- kézbesíteni próbálja terveinket
néhányan már a lelkiismeretükre is előfizettek
újra és újra a retinánknak repül
majd fáradtan esik a hátára

SZAKÁLLAS ZSOLT

KÖLCSÖNHATÁSOK

Engem nem zavar semmi, csak ha az esendőség felülmúlja a bombasztikus torlódást.

És tévedés volna azt hinni, hogy úgy sikerül öreg létemre guggolni, mint gyerekkoromban!

Á, dehogy...

Vége a felsorolásnak, ha a mágnes magva megpattan, ha a zárótűz korlátokba ütközik.

A trolltámaszok elvesztik egyensúlyukat.

A tényeket a segélyhívások aláásták.

A gyülekezetek egytől-egyig részvéttulajdonosok lettek. Egy kigyóvér összefröcskölte falnál megszentelik a sósrudat, mielőtt az végérvényesen kettétörne.

A vibrátor patthelyzetet teremtett, azóta kékül az állatidomár ostornyele és a közegészségügy.

Medvesarkok egyezménye a kötélhágcsók szenilis kuckójában. Meghatározhatatlan programmá szelődül a zsiszegés és nem üres frázis, hogy a tárgyak néha fellázadnak. Legutóbb is, amikor hátamon cipeltek az engesztelő pillanat záros határidői közé, egy faburkolat, ami nemrég került ki a kohóból, alaposan összezsipdesett.

- Sülthéjas, te leszel a következő! - mordultam rá.

- Szódásszifon a baj velejárója. - felelte ő higgadtan. Mindebből azt szűrtem le, hogy nem lenne ildomos magamra haragítani a metszőollót.

A kufárok kufárok maradnak, annyi bizonyos. Valamint az is, hogy a génkapacitások előbb, vagy utóbb, de kiforrnak. - Szagos füvek vetetlen ágya keresztülolvas, s új bordákkal gyarapszik. Ha megkaparintjátok a műholdat, nevezetessé teszem a szippantást. A térfogatokat mind, mind az inas nyájak számára görbítik.

SZAKÁLLAS ZSOLT

Hogy mi újság itthon?

A majomméz ára újfent felszökkent, az ívek megsemmisítették a szuggesztív hatások oltványát, a kiásott szemle virtuális prémje kedvez az évszakoknak, ám a családi jelenetek a régiek; örökösen hazugságon kapják egymást az egyébként tartózkodó testvérek és a sarkukban loholó szegény hegedűvonó ettől egy kissé elferdül, mivel az ősi gyógymódot nem ismeri: – végy egy kupaknyi ecetet, bukj le vele a hidraulikus tárcsa mögé és hipp-hopp, a palánták máris léket hasítanak az amfiteátrumukba, mely nevetségessé téve a testvérpárt, lehúzza karmájuk sliccét.

Azt mondd, tiszta retek a ventilátor, azt mondom, gyűjtsd be egy hordóba a nyílveszőket, melyek kicselezik a holdfényt is.

A kullancseső megment ugyan minket a tetováló szalonoktól, ám igényeink ettől még csak magasabbra csapnak; úgy őszintén: ki merné megidézni az elsápadt parkolójegy felturbózta trónt? És ki rontana rá szívesen arra a durcás férfira, akinek lába nyomán felhasadnak a kontinensek?

Figyelmezzetek hát! Egy könnycsepptől bebábozódik a ránc, s ha így haladunk, lassan immúnisak leszünk a minket vérfarkasként követő harántcsíkokra.

KOMOR ZOLTÁN

A PARÁZNA ASZTAL

isten madarakká változtatja a kavicsokat
néhány magányos dzsinn forgolódik ettől a sebben
fehér fiúk köldökét használják cserépnek
a sűgőlyukba űzött rétek sakktáblák
rajta a bábuk igazmondó kígyók
venyige denevérek
a parázna asztal vérét szívják
hallod
az asztalos lelke még odabenn bolyong ebben
az erkölcstelen bútorban
átszűrődik zokogása az asztallapon:
„én egy tisztességes bútort akartam nevelni
de ez mindenkinek vacsorát ad!”

libabőr a homlokon
hálót dobunk az ágakra de hová tűntek a madarak?
kavicsoknak nézték őket a gyermekek
és behajították vele egy bútorbolt kirakatát
majd eltűntek
az éjszaka frakkján hagyták aprócska ujjlenyomatukat

a bolti eladók mind sirályok
csőrükben döglött hal amit a kezedre pottyantanak fizetés-
kor
isten képmása pedig ott van minden kavicson
amit gyerekkorodban a tóba hajítottál
(a víztükör szilánkjai mögül előrohan a bútorbolt tulajdonosa
vijjogva
hogy ki törte be azt a kurva kirakatot)

KOMOR ZOLTÁN

ezentúl a jégszobrokat ott hagyjuk a buszon
meglátjuk
túlél-e a dolgot

a szerelmesek álló lovak
a magányosok pedig fekvő paripák
amiknek gyári futószalag szállítja testéből csontjait
valami ócska rozsdás szenesvödörbe
nehéz nehéz az a vödör
mint egy madár begye teli kavicsokkal
az út szélén fekszik a kis tollas és csipog az égre
mire isten apró madarakká változtatja a begyében lévő kö-
veket
(sorra repülnek elő a felhasadt madárból az újabb madarak)

az utcai lámpákban sírásók dolgoznak
tenyerük piszkos ringása
messzire űzi most az égő csipkebokrokat
ahogy temetik az éjszakát
az alvó emberek homlokából kigőzölögnek titkaik
füstfonalat képeznek
a város fölé

sebben fehér kavicsok
súgólyukban madarak

kísértetek betűk költöznek holnap istenbe
férfisellő terítőben
mozdulatlan illatokkal sebekkel tapétázom a szekrénybe zárt
tükröket
halcsontvázzal megfésülöm az árnyékát egy fekvő lónak
ami a meztelen asztal mellett fekszik
próbálja elérni a felkínált vacsorát

KOMOR ZOLTÁN

mindhiába

csont nélkül oly nehéz az élet

adok neked vázat - ígéri a költő és a lóba varrja golyóstollait

a paripa feláll és messzire vágat

a tollak verseket írnak húsára belülről

fekete villámok hullnak ki patáiból

öngyilkos cilinderek ugornak a földre

egy szirén az út szélén melleit mutogatja a járókelőknek

bimbói letörhetőek és sakkbábuként hasznosíthatóak

a továbbiakban

a buszon szerelmes jéglovak ácsorognak

hamar tócsákká olvadva

néhány gyerek betörte tegnap este a bútorbolt kirakatát

a székek elszöktek

az asztalok messzire vágattak nyerítve az éjszakában

az egyik most vacsorát kínálgat mindenkinek

aki csak az útjába akad

halott sirályok fekszenek a tányérokon

teli vannak kavicsokkal

SZAKÁLLAS ZSOLT DUZZASZTÖGÁT

A szárvédő kapcsokon nincs mit csodálkozni: oly mértékben szenvednek, mint a testnevelés.

Ismertem egy karnagyot, minduntalan behúzta a kéziféket, valahányszor késett a hitelminősítés.

Azt rebesgetik, a keménypályás tenisztorna gyakran blöfföl, én meg azt állítom, hogy nincs megüresedő hely a csont nélküli csajka számára. Ezt a bajt még az is tetézi, hogy a tyúkszem összefonódott a kátránycsíkkal, minek következtében a városalapító atyák pálfordulásán mérföldkő nőtt.

Süketté vált a horizont is, mert az imaház homlokzatán egy korán érkezett gólya volt kifeszítve.

Na és? Na és senki se rögzítette az arany-sarkantyúkat és ez bizony szarvashiba.

Mert a folsav vezető hírei ikreket kovácsoltak...

Ha magába roskad egy csákánynyél, a türkiz szín miért kap hírlevelet a kocsonyától?

És miért dühtől vezérelt a kattogó másológép, ha lecsúsztatta a dobogót?

Nem tudjuk, mert fejvesztve robotolunk, mert görcsbe merevült potyautasok vagyunk csupán a skandináv rúna háromrekeszes boltozatán; ekkor kényszerrel érzek arra vonatkozólag, hogy a meddőhányókat alkalmazó nyúlketrecek körül rendet teremtsék...Hát, amint ott teszek-veszek, nem felém tornyosulnak ezek a megátalkodott tipegők! - amikkel meg az a baj, hogy elszunnyadnak, amíg a kaucsukok háborút vívnak az éterien kisemmizett görkorcsolyákkal.

Ha balra lehúzódok, levelek körtáncát látom.

Ha jobbra, akkor tehetségtelen a pulóverem.

Lesz-e új kezdet, kérdem én, vagy a pirotechnikai hüvelyezés megint feldúlja a féltékeny rovarok szívét?

SZAKÁLLAS ZSOLT

Választ, úgy tűnik nem érdelek.

Ha beszippant a mocsár, a fajtiszta virágállvány kész tétet hajtani előttem, s az ánizs korpátlanít. Így, elnézve, szakajtott olyan, mint a mihaszna dózse.

Sikerül kölcsönösen jól lehúzni egymást, ami azt jelenti, hogy őt egy fájó akkord kezdi el molesztálni, engem meg konzerválni visznek a félárbocra eresztett kacabajkához.

De még mindig nem késő lenyelni sérelmeim zárókövét, a teliholdat.

Kit érdekel, hogy a gondolkodó porverés előzmények nélkül is mostohán bánik korcs teveszületteivel?

S hogy a keszkenők hizlaldájában a tű elméje meghasad?

Hisz minden felszarvazott dokumentum csapodár és örületen szerelmes a prémgallérokba. Én viszont, - farkaséhségem legyőzve - akkor is megkaparintom a zsoldoshadsereget, ha a komikus újraindítás elvárja, hogy a balfék védőszárnyai alá vonja kifecamított bokámat!

KOMOR ZOLTÁN

MŰZSAPARIZER

fáradt denevérek csüngnek mondataimon
ha egyszer kimondanám őket szétrebbennének
így hát csöndben maradok
(gondozatlan vallomásnak ne nézd a rángógörcsét)

még elkapnák őket a múzsák és kitepnék bőrerés szárnyukat
- itt vagy hát rég elhagyott szűzhártyám! - rebegnék
majd lehorzsolt térdükön kúsznának vissza homlok-odvamba
- gyerekrajzok ákombákomja kócos fekete hajuk
felisszák őket a szomjas ceruzák
arcuk pedig végül egy vödör tintába fullad
(a költők vizeletmintája ez,
amiből kimutatják,
fogyasztott-e írás előtt múzsát avagy sem)

Kedves vásárlóink, ez egy kihagyhatatlan akció!
Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a kortárs versek ma fele-
annyi ráfordított figyelemmel is átélhetőek, a kultur-üdvö-
zülés garantált, a költők zsebébe hajított pénzérték
csillagokká változnak az égen, a húspultban fekvő felfújható
gumimúzsák pedig sohasem olvadnak ki, látnokzsályával a szá-
jukban egy szebb jövőre várnak a fagyasztott pizzák társa-
ságában.

De vajon ki hoz csini szuvenírt a másvilágról?

ne féljetelek kaptok majd ti is valami szaros kenőcsöt
amitől behegged a szátok
- szavaitok az elefánt befelé nőtt szőrszállai lesznek
egy zátonyról fantáziáló kielégítetlen hajó horgonyhordaléka
hajítsd hát ki az üvegből készült vasmacskát

KOMOR ZOLTÁN

és térdepelj szilánkokon
ahogy mások térdepelnek folyton a gondolataikon,
ahogy a rémálmaidon térdepelsz te is éjjel
ahogy szavaidra térdepelteted néha a hallgatóságot
Hölgyem, csak nem vesztette el a kontakt-lencséjét?
(a könnyek a szemben most gyapotszedő kísértetek)

Nem azért írom, hogy felizgassalak,
de a szavakban nincs vitamin.
Kicsit olyan ez,
mintha szájból szájba lélegeztetnénk magunkat,
vagy amikor a múzsák szelektív kukájában turkálsz.
A szokásos feleslegesség - száradt virágokat termő vázák.
A szexbabák öntőformái sohasem álmodnak nemiszervekről
(na most aztán irigykedsz - előbb-utóbb mindenkinek eszébe
jut, milyen lenne, ha egy kis ideig nem érdekelne a baszás).

Recept múzsára (részlet):

Az első lépés a végbélnyílástól indított metszés, mellyel a
hasat felvágjuk. Lehetőleg vigyázni kell arra, hogy a kés ne
fusson túl mélyen, mert akkor a belső szerveket, beleket,
gyomrot is felvágja és kifolyik annak tartalma.
A belek kifordítása következik.
A húst a gerincig metszve jutunk el a filézésig.

Azt mondják, hogy a múzsáknak nincs is szíve, csupán egy ru-
lett kerék pörög megállíthatatlanul a mellkasukban.

- Tegyük meg tétjeiket! - kiabálnak, és megolvadnak körülöt-
tük a város fölött átrepülő kaszinó falai - sírva integetnek
utánuk a járókelők.

KOMOR ZOLTÁN

Recept járókelőre (részlet):

*aki jó ideje lakik városban már megtanulta hogy
a járókelők megpucolása körültekintést igényel: amikor épp a
zebránál ácsorog
és nem figyel
kaparjuk le a pikkelyt
a hátáról és az oldaláról mossuk meg töröljük meg papírtör-
lővel hogy
ne csússzon
éles, hegyes késre és vágódeszkára lesz szükségünk
bal kezünkkel fogjuk meg a fejét majd vágjunk be keresztbe
a hasi oldalon a feje alatt
aztán onnét vágjuk fel hosszában a hasát egészen végig a
végbélnyílásig
vigyázzunk, hogy a kés ne hatoljon túl mélyre
mert felvágja a beleket, és az epehólyagot amely a városlakók
esetében mindig
kétszer akkora mint vidéki társainál
minél nagyobb a város amiben a járókelő lakik annál nagyobb
benne az epehólyag
(ezt már megtanultuk)
ha bővíteni akarjuk a várost először
mindig a városlakók epehólyagját kell növesztetni
(ezt már megtanultuk)
hiába - sokféleség vagyunk a sötétségben
- a darabkák zokogása véletlenszerű*

*rendes, tiszta bolygó ez, kérem, az ember békeszerződéssel
a kezében születik, és hazugság, hogy itt mindenki egymás
aggály-szarában henterreg
ezek itt nem infúziós állványok, hanem fák, és attól, hogy nem
száradt még meg rajta a festék, lehet szép a kilátás*

KOMOR ZOLTÁN

ahogy a fény visszakönyörögi magát a csillárba,
ahogy a reklámplakátok meggyőzik ma önmagukat
egy kihagyhatatlan ajánlatról,
úgy dőlünk majd neki a homlokban hordott indigópapírnak, s
talán megjelenik lenyomatunk kinn, kinn, a koponyán kívül
- ahol mindig is élni akartunk,
távol befolyásunktól

Retúrjegyet venni örök optimizmus.

Felszállás előtt természetesen

ellenőrizni fogjuk a testpoggyászaikat.

A koponyák átjáróházai újfent szemetesek. Én mondom, ne
turkálj sokat ebben a mocsokban, mert halálra fagyott mű-
zákra lelsz a hulladékgalacsinok alján - hiába is takaróztak
a hozzájuk írt versekkel, a szavak senkit sem melegítenek.
(A műkönnyeket pedig senki ne tekintse a sajátjának.)

Jól van, gyászindulók, sosem volt még ilyen vidám az élet -
Még néhány tubus-mosoly, majd lassan kihűlünk mi is a folyo-
són és nem dorombolnak többé nekünk a sűgőlyukak.

Lesz itt minden, ami szemnek és szájnak régen sem volt in-
gere: randevú a tükörképpel, amire végül csak az egyik fél
megy el - az önsajnálat és a leküzdhetetlen vágy művészinak
hazudott sorvasztó gammasugárzása - szívküldi karma-kikö-
nyöklés és fertőző verskócokat kimutató röntgenfelvételek.
Persze az efféle útlevélfotóval max a sarokig lehet jutni, ahol
a műzák letört mellbimbóikat a tárba dugva örült lövöldö-
zésbe kezdenek.

építőkockák növekednek bennem azt mondják tumorok de
szerintem csak Isten játszik
szép tornyot épít bennem

KOMOR ZOLTÁN

felmászik rajta
és egyetlen nyelvvé gereblyézem mind a szavakat
amikor lejövök már senki sem fog érteni
egyedül a denevérek

SZAKÁLLAS ZSOLT

ÁLOM I.

Fölvesszük portálunkba, ami kényes.

Az égő szájak bárszéke túl korán érkezik.

Nem így a tűzoltóság, hisz oltani minden körülmények között szabad, sőt, kötelességnek számít.

A hiteltelen madarak összecsomósodva, kabátként terülnek szét egy viaszfogason. Előítéletektől megszabadult ércek tetszelegnek a végtelenített tükrökben.

A bazalt keménységét már rég elfeledték a pillátlan csillagok. Laposra vert szobrok tárják fel sebeiket az égi kilengésektől meggyötört rezervátum előtt.

Valaki az emberi nem szebbik fajtájából takarodót fúj, ám hangszere felhajtóerejét elemészti a tájra telepedett, sűrű köd.

Csak a csönd virraszt...

A kétszersültek megbékélnek a „Polihisztor” nevű bolygó cirkalmas megjelenítései láttán. A varangyok előljárója bosszorkányüldözéssel egyesíti az élelmesség patkószögeit. A hepehupás domboldal felhagy látszattervekenységével, a szőrösszívű városok görgetésével.

Mindenütt mélabú honol, csupán a vak kút kávéjáról leszakadt csörlők heherésznek még a nedvező karaktereket szórító, sodrott köteleken.

Előző életükben hithű szállodákat tapostak agyon, de szemmel láthatólag a szégyenük utólag se mardossa őket. Nem érdemes felcsigázni kedvüket jobban a kelleténél, hisz önkéntelenül is ritmust gerjesztenek. Ennél a helyzetről fogva a lőréseket mind a mai napig foglyoknak tekintik; mégpedig olyan foglyoknak, akik, - nem ismerve a hadtörténetet -, elüldözték tűzszekerüket, csak hogy zsákmányul szegődhessenek valakiknek, altruizmusuktól hajtva.

SZAKÁLLAS ZSOLT

Az ablakukon, ím, betekint egy vakfolt. A rossz hírű színészek még egyszer megutáltatják csinosra kötött csokornyakkendőjüket a gyakran füllentőkkel, aztán ki-ki a saját csákányával nekiesik a színtelen fövenyű pókmarásoknak.

Mire megvirrad, a betörési kísérletektől olyannyira óvott házak, - nem tréfadolog -, helyet cserélnek a piros csuklyás torreádorokkal, akik most nem készülnek semmiféle bikaviadalra.

KOMOR ZOLTÁN

A VARRÓGÉPRODEŐ

a kitörölt jegyzetekben lakoznak a legértékesebb gondolatok
minden más csupán fűző-pontos önámítás
egy látványtűzben meghalt kaszkadőr,
púderezett szépséghiba
te is csak attól félsz hogy kifecseged végül magad
és a legtöbb amit a világra hagysz
az a dögszag

elhatározzák az elhamvasztottak,
hogymint újra összerakják magukat
port a porhoz gyúrják testüket
bár nem világos minek akarnak ide visszajönni
hisz itt minden csak fogazat
elhervadt szírom-doboz, a gyermeküktől irtózó anyák
aktatáskában hordott láttelepe

az egyetlen bajod
hogymint sosem érezted otthon magad ebben a világegyetemben
a többi már csak bomlás-vizenyő,
icike-picike megszállottság,
rákos sejt-szövetizzadmány

elmegyünk a varrógép rodeóra
engem is felültetnek a dögre
és miközben halotti leplet varr
megpróbál levetni a hátáról
de én állom a sarat, mert elégedettnek nevelt anyukám
- a csecsemőket csak a tárgyak érdeklik,
aztán az ember felnő,
és érdekesebbek lesznek más emberek - mondja nekem

KOMOR ZOLTÁN

a dühöngő varrógép - végül megöregszik,
és ismét csak a tárgyak lesznek fontosak,
ez az élet szarforgása
majdnem a hátára fektet
tenyésző pesszimizmusával de szerencsére
egyensúlyban tartanak könnyeim

felboncolni egy régi fotót - ringatózni egykori önmagunkon
azt tudunk csak
a megszólalásig szeretnék hasonlítani magamra
de még a tükör is kiröhög
asztal ez pokol ez és rímel az önámításra
mindenki külvilág

- megváltanálak de kockázatos a műtét - vallja be az ugráló
varrógép
a halotti lepel mindjárt kész
de nem merem megkérdezni kié lesz végül
- elég egyetlen szót vésnem a tűvel a homlokodra
és kiszakadnál a márvány-mélyből
elég egyetlen szót beléd vájnom
és kiduzzadna lelked a húsból kifakadna az
élet zsírja de nincs szó erre a szóra - azzal a varrógép
ledob hátáról
(kérjük a Holdon a villanykapcsolókat
hogy szalutáljanak a bukásom előtt
szőrecsetes kagylók vagytok úgyis csupán
akik hisznek még a sötétségben
pedig a sötétség a gyertyalángok orgazmusa)

így zajlott tehát a nagy és híres varrógép rodeó
megható történet aki hó ettől megolvad
- a mészárosok a kloffolt húst ölelik

KOMOR ZOLTÁN

és a hurkákba zokognak a szépségtől - az evőeszközök pedig
egymást aprítják
de nem találják szájat
amibe a másik széttrancsírozott
fém-maradványait lapátolhatnák
látod én is inkább oszlásnak indulok
ahelyett hogy segítenék
de csak mert előrelátó vagyok
és mert meghalni a halál előtt filozófia
de azért bizakodom
olykor elhiszem hogy valami látványos jelenetnek lehetek a
megrendezett speciális effektusa
máskor belátom
üres színpadnak suttogott sűgőlyuk-instrukció vagyok

SZAKÁLLAS ZSOLT

KVITTEK VAGYUNK

Inkább galoppozás közben haljak meg, mintsem egy roskadozó hintaszékben.

Lehetőleg ne uszítsa rám senki a göngyöleget, tudom én jól, hogy lustaságra hajlamos az ultrahang ikonja.

A közlekedés mindmáig tűrhető az országutakon, csak az a baj, hogy a tótágas tönkreteszi a teljes hasonulás lanyha lepleit. Gumimatracunk sivalkodása egyenlőségjelben fürdik, kár lenne belekötni hát a fajlagos termelési költségekbe.

A gyermekek játszogatnak-játszogatnak egészen hétéves korukig, ekkor fúriák röppennek föléjük, harcba bocsátkoznak velük, aminek az lesz a vége, hogy halálra csiklandozzák a talpukat, a hónaljukat.

Mindörökké éljen a tömegpszichózis!

A palaágyukat kék köd mögé rejtik az érzékeny gazellák, akik elítélik a megfutamodott pulzusokat.

Így alakul át az egész világ végül is remetelakká, ahonnét visszhangzik a taps.

Bármi is történik az erőművekben, nincs kitoloncoltatás és nincsenek medrükből kilépett kockák.

Az amnézia alsóneműre vetkőzik, ez is egy állásfoglalás a túlzsúfolt kazamaták temetőőreivel szemben.

Megy a kosztos, megy panaszra az elkorcsosuláshoz és senki nem képes őt feltartóztatni; ott aztán lehetősége nyílik az alkudozásra, ami azt jelenti, hogy a fémpikkelyek végre vallást választhatnak a meggyagnak.

Korántsem együgyű senki; a szélmalmoknak ugyanúgy van szavazati joguk, mint a zajtalan életritmusoknak, s a mogoróallergiában szenvedőknek.

S mivel nincsenek lándzsák a pecsétnyomónkon, joggal lehetjük, hogy a parkírozás félelmet kelt a küllők közé fogott

SZAKÁLLAS ZSOLT

krétadarabban.

A mézeshetek szelvényét felszabdálja az öntörvényűség, melyhez golfos halandzsák nyújtanak segítő kezet.

Képmutató hűtő-mágneseken érkeznek a konnektorokkal kapcsolatos válaszok, amikkel a publikum nem képes megbirkózni.

Egyedül a felhevült cérnagombolyagokkal nem számol senki... Frivol megjelenési formájuk felvidítja a megkérdőjelezhetetlenséget, ami a pöttyöket is beleszántja a mutatós hullafoltokba.

Mi mindannyian megállunk a talpunkon, de letisztázni nyugodtan egy verset nem tudunk úgy, hogy közben lehúzzák a redőnyt, vagy babrálják a macskák farkát, amik a rendezett mozgásoktól egyébként frászt kapnának.

Mindazonáltal újabb kérdések vetődnek fel; kik alkossák az évődő vályút? Késleltethető-e a pubertáskorú vizenyők megpörkölési ideje?

Mai fiataljaink sarkvidékeknek számítanak-e a randevúkon?

Ráncra ránc ront, s hogy ne tilthassuk el a gerjedelemtől a kvartetteket, a siker újratervez minket és kigúnyol.

KOMOR ZOLTÁN

PISZKOZAT LEGYEN AZ ÚJ BŐRÖM

x

bekopog a nőgyógyász és azt mondja sajnálja
de elvetetnek a szüleim
huszonnyolc éves vagyok így kissé komplikált lesz ez a műtét
utolsó emlékem erről a világról:
a saját nagyszüleimet győzködöm telefonon
hogy vetessék el a szüleimet

x

bekopog hozzám a redőnyember és azt mondja
mától nem kaphatok több fényt
így aztán nehezen fogom látni
miféle kitüntetések tűzők magamra ezentúl
tartalék-fényem akad de más emberekben tartom

x

ha illemtudó lennék
átadnám a buszon a helyem a megnyűzott nőknek
de elképzelem ahogy leülnek
és húsos kezükkel simogatni kezdik a széket
majd így kiáltanak:
- legyen ez az én új bőröm!

KOMOR ZOLTÁN

x

megnyúzott nő vagyok
és nem adják át nekem a helyet a buszon
ha lenne péniszem
ezért most megfojtanám és megerőszakolnám az anyját
de nincs
ezért felajánlom a vaginámat azért a székért cserébe
a fickó leakasztja hát a puncimat
a zsebébe gyűri és átadja a helyet
egyszer csak így kiáltok:
- legyen ez az én új bőröm!
miközben valahol a dzsungelben egy nő
székhuzatot vedlik

x

mentsd meg a folyót mert beleléptem
belülről egy tálaló asztal vagyok
s olykor beöltözöm mások éhségének
ilyenkor néha összekevernek apámmal és megkérdezik meg-
ettem-e ma már a fiam

x

a legjobb síkosító anyag a szívem
- ha egyszer felrobbanna belemártanám a fésűvéget
amit később magamba dugok
- s kihordom majd magam
a ti szívetek alatt

KOMOR ZOLTÁN

(közjáték: a válltömések szüretelői)

jönnek már a habbal oltó legények
és hordják a tűzbe a salakot
előbb-utóbb te is hozzá vakulsz a saját fényedhez
és zománcként a szívedre olvad a negro cukor
a vállam egy állat amit kalitkában tartok
- zabálja csak a válltöméseket
amiket szép lányok szüretelnek a határban a fákról
azt mondom
valakinek a csontja lehetek és tartást adok a testnek
azt mondod
egyetlen testnek sincs tartása
csak idő előtt beköszönt a hullamerevség
azt mondom
minden ékszer szép amit nem hordanak
a lélek is csak addig valuta míg nincs a bőrkofferbe űzve

láttam az ég vizeskancsóját csepegni
- a csillagok ragyogó műfogsorok s ősi nevetés rázza őket
az űr kaviárjában kattognak
- a korall évente egy centimétert nő
a szemgolyó viszont semmit
nem kell tehát megérni semmiféle látványhoz

jönnek már a tűzoltó legények
és csöpög a habosra vert sperma
a napozó nudistákban mákgubók nőnek
és én mindig letagadom hogy szeretem a mákot
mikor anyám laskát főzött
megnyúzta miatta az összes szomszédot
és rendőrségi szalag barikádozta el az asztalt
aminél ettünk

KOMOR ZOLTÁN

válltömések égnek a határban
nagy kupacba hordták őket a lányok és felgyújtották
nem fognak többé szüretelni
nézik inkább a tűzoltó fiúkat és a tömlőiket
legalább nem olyan csontosak mint a vállak
és ez is érdekesebb mint egy gyomorhurut

darabok - testszag - túl sok éghető anyag - húshorog és
vicsorgás a zsebekben
- ez most egy fapados élet ami nyomja mindenkinek a seggét
olyan nyakörvet kéne gyártani
aminek mindkét vége hurokban végződik

ez nem tartás csak idő előtt beállt hullamerevség
valaki másnak a szárnya de
saját magam lapnehezéke vagyok

SZAKÁLLAS ZSOLT IV PARANCSA

Koncentrációs készségünk; amikor a kín kormozta portya igája alatt nyöszörög extra-sűrű lelkünk.

Ó, menedékbe vonult üvegtócsák! Ó, elnyomott ásítások, amiket a szöszmötölő kuriózum netovábbja küldöz felénk!

Csutkát darálni garmadával, fiókba zárni a reaktor monoton zümmögését, észrevenni a szalonnával megspékelt őrbódét, s rablásról brekegni ott, hol durcás lépteink alatt felhasadnak a kontinensek...

Megállapodni mindig nehéz, így tehát: amikor nyelvéllapotunk eléri az esernyődobáló préda síkján mozgó állkapcsokat, karcsú csöveink füttyszót csálnak a kiutált verziók ajkára.

Ilyenkor térdelőrajtunk kioszkjából nem születik szinapszis, ilyenkor a belső hangok számára rendszeresített iszalag otthontalan szivacsokat nemz.

Tartózkodjunk hát mindig otthon, hogy ha kopogni támadna kedve, betessékelhessük ajtónkon a mindenéből kiforgatott kockák belsejét, nem tudni ugyanis, hogy mikor felézi el a vetkőzőszám kriptaszögét a szójababként felívelő dualitás.

Kéz a kézben elenyészik a vihar, s az ezer próbán is átégett mesterek tradicionális tanítása vígan galoppozik valahol messze, a citoplazmák alá rendelt sivatagban. Hogy méltósága roncsait ettől még megőrzi a rokonszenv, mely voks?

Hogy a fölturbózott trón figyelmeztet, szellőztessük ki vásznainkat, s a betokozódott seprőnyelek eltángálják a szűk körű majálist?

Hisz a kvartettekben pont az a jó, hogy a halott szállítására alkalmas szelepek mind kiszáradnak!

És mindeközben nő a vetetlen ágyak száma.

És egy analfabéta török egyén felment minket a trágya-

SZAKÁLLAS ZSOLT

görgetés kötelessége alól...

De mi elkötelezetten azon kevesek közé tartozunk, akik örömet elcserélnénk egy szívrohamra idétlen fogszabályozójukat! Igen, mi kellő óvatossággal járunk el, a a köztéri alkotás ancúgja bételt akarna rágni; s bár nem dicsekszünk vele, mi a kapufélfának dőlve folyamatosan ellenőrizzük, nem érkezett-e felháborító tartalmú levél a hiábavalóságtól; mivel analógrendszerünk habápolása ékezethiányos, mivel a veszélyesnek tűnő hivatások elfogadásával kényelmesebbé tesszük a hírlapok böngészését...

KOMOR ZOLTÁN

MEGYÜNK BELE AZ IDEGEN GYULLADÁSBA

azt mondják a sarkon hd ciánfiolákat osztanak
- remek, ha egyszer meghalok
azt akarom hogy igazi legyen a halál
- tűéles és dolbi digitál
igazi vörös szembőr látomás-rettenet
- piócás, csigahéjas - jöjjön korbáccsal, csikós ostorral
legyen kocsonya-táltos,
áradó, hardcore és barnahínáros
rakjon messzire valamitől, mégis közel valamihez
akár egy pontosvessző

a sikátorban kutyaszemekkel néz rám egy hajléktalan
üveggolyóként forgatja piszkos markában
a kivágott szemgolyókat
mögötte a megvakult vérző ebek
az éjszaka sarkaiba vonyítják fájdalmukat
s a koszos fickó azt rebegi nekem: épp az előbb olvasta ki a
mocskos szemgolyóbisokból,
hogyan nem létezik még túlvilág
csak egy tábla áll a bejáratnál, rajta szöveg:

**MÁSFÉL MILLIÓ FORINT
ÁLLAMI TÁMOGATÁSBÓL
ITT ÉPÜL A MENNYORSZÁG**

(most olvasztják be a mélytengeri világító medúzákat
amiből a téglái készülnek majd)

KOMOR ZOLTÁN

már a cián kapszulához sincs kedvem
- árkatégoriát nézve
a mennyország egy szaros kondipark lesz
ahonnan kiszorítanak végül saját izmaink
- állunk majd a felhők tetején muszкли-hízottan, kereken
akár a szilvák - s ha végül kicsattanunk, a felrepedt bőr mögül
rongyként előtüremkednek a nyálkás izmok - szalagos vörö-
siszap lesz az ég
amiben Isten dagonyázhat
s tapsol majd hozzá: mily erős az ember

a hajléktalan örökre abban a másfél milliós táblában akar élni
neki adom hát a ciánt

de fiola ide vagy oda előbb-utóbb nekem is meg kell halni
a legtöbb mit tehetek,
hogy Braille-írással üzenek a boncmesternek
ha ügyesen kaparom el a szőrtüszőimet
tokos kis göbökké duzzadnak
és a kemény bőrhólyagok majd szöveggé válnak
a patológus sokat tapasztalt ujjai alatt
s kiolvassa majd:
kerüld azt a kurva kondiparkot
úgy sem tudod kiizzadni magad az évek során
- a végtelenségig fodrozódnak a tócsa-fülek a beléjük dobott
szavaktól
- jó éjszakát arcom,
menekül a szájam - a saját tokom voltam
az évek során
túl szűk hozzá, hogy bármi időtálló belém férjen
túl tág hogy ne tuszkoljak magamba semmit
szerettem hogy nevet adtatok ennek a toknak
jó volt hogy adóazonosító jelet is kapott meg sejtöregedést

KOMOR ZOLTÁN

szőrtüszőket amivel üzenhet
- de bölcs lesz majd a patológus - rájön majd:
nincs üzenet,
ami fontosabb lenne mint maga a gyulladás

SZAKÁLLAS ZSOLT ZSARÁTNOKOM

- Pakolásra alkalmatlan vagy - jelezte undorral az arcán az uborka, s én sebtében elfogyasztottam két rakodómunkást. Zátonyok sorsfordulóit tettem lehetetlenné, én, az örökkön átlényegülő! Továbbá egyesítettem a biztonságot az arroganciával. S hogy ez tényfeltáró lehetőségként az utókornak fennmaradjon, fúrta egy lukat a parkban ténfergő labdába, hogy megkísérthessen a padlógázzal működő pedantéria. Kúpász vízi pisztolyom, kvázi, így sem maradt töltetlen; azon nyomban kikértem hát jussomat a korona övezte nádszáltól. Mozsaram kerékkötői épp tetszhalottat játszottak, amikor is a herpesz első jelével a számon meggyújtottam a megannyi trükk kazlát; a nyájas ultimátumok búcsúestje azonmód átváltoztatott motollává. Pörgésemmel egy ütemben letéptem az uszítás fájához tapadt, amúgy sérült szögesdrótot, szabadjára engedve ezzel a kefefrizurás pórázst, s a füstölgő kádat.

- Miért nem pattannak nyeregbe szájkosárba zárt tenni-valóid, mi az oka, hogy nem feszülnek rá egyetlen keréknyomra se? Talán félsz a kiásott szemek virtuális prémjétől? - ostromlott kérdéseivel a masni, ami előzőleg bogáncsbászttyakat irtatott ki a lelkemből, dirigenseivel.

- Boldogabb az, kinek pávarikoltásoktól hangos a kertje! Egyébként meg jobb, ha beéred a helyettesítéssel, mert sok bajod forrása a példátlan mértékben elterjedt satukölcsönzés! - üvöltöttem hálátlanul vissza, s szeretkező futószőnyegeinek hanyagul hátat fordítva eliramodtam oda, hol a dugasz spanyolnáthája kalandvagyó mechanizmusokat fertőz. Az el-sápadt parkolójegy zebracsíkos fátuma, megidézve a szívókák derviséit az élelmre állt, s mondanom se kell, mily lelkesedéssel fogadtak a rúzzsal átsatírozott meredek nimfái.

KOMOR ZOLTÁN

A GYULLADÁS ASZTRONAUTÁI

Szöveg Szakállas Zsolt Fotogén Rítusok c. kiállításához

ki tudja, honnét érkeznek az orvosságzagú madarak
- sárgásbarna gyógyszeres dobozokba tojják
apró fehér tojásaikat
amiket aztán migrénes hölgyek ropogtatnak
mint lovak a kockacukrot
a fejfájás hosszú vörös gilisztái kifordulnak orrukból
és a gyűrűs férgek a földbe rágják magukat
hogyan vörös fájdalmat vigyenek
a bolygó középpontjába
mert a fájdalom mindig mindennek a közepébe kívánczik -
ott a fájdalom a szavak közepén - ott a fájdalom a festmé-
nyek közepén - ott a fájdalom minden férfi és női test köze-
pén - tyúkszem vagy, vagy rózsza?
- jössz és hozod magaddal a bőr-szagod,
a hús-szagod, a nyál-szagod, a hús-nyál szagod -
a rózsaszín konnektor-szagod,
a szíved egy gyertyalángtól lángra kapott istálló-szagod
és elkeveredik az én bőr-szagommal,
hús-szagommal, nyál-szagommal, hús-nyál szagommal,
kényszerzubbonyba szórt hamu-szagommal,
szívpitvar szárnyú lámpafényben
megsült molylepke szagommal
- tyúkszem vagyok és rózsza - a bolygó fájdalmas, szépséges
kinövése és leakasztanak a kacagó falusi kislányok,
és leakasztanak a kacagó városi bőrgyógyászok
- és jönnek az orvosságzagú madarak

KOMOR ZOLTÁN

hogy gyógyulást hozzanak
de gyógyulni csak a színektől lehet
és a madarak tojásai fehérek túlföntül fehérek
és az életadó ondó is fehér túlföntül fehér
lásd be üres gyógyszer-fehérség a világ
a fájdalom parázsvörös gilisztái nélkül
amibe patinazöldet kell csapni amibe karamellszint kell cse-
petgetni amibe kalapáccsal kell beleverni a kátrányfeketét
 kozmikus szín-orgiába kell mártogatni a fehér csontokat
hogy tarka legyen minden halott álma - a túlvilág az ecsetben
lakik és minden az ecsetben lakik
gőzölgő kutyák - daganat-matrac - az akasztás fohásza
végrendelet vagy, a demokrácia elkavart poggyásza
test-látás, moszatnyál, perc-hús és kút-pokol
színtelen a halál mi nyomodban lohol
közkampón közcsüngünk közhintán közhányunk
beszelnénk egymással de nincsen tolmácsunk
és közhimnuszot pengetünk a vályú-hárfán
de a káosz nem hazudik - egyedül a káosz nem hazudik
- mert a káosz tyúkszem és rózsza
fáj és illatos - belobban és hervad - s ez itt a tabuzóna:
fókavadászok nyúzzák le a saját bőrüket és felöltöztetik a
sarkvidéki állatokat
- majd vörös bójákként fürdőznek a hideg, sós óceánban -
húsuk megannyi összekapaszkodott szenvedésgilisza
- a mélybe úsznak megkeresni a világ fájdalmát
- ők a gyulladás asztronautái
művészek akik azt hiszik
a saját kínjaikkal kioltják a világ fájdalmát
szívükben Krisztus aki zongorahúrokból fon
töviskoszorút a fejére miközben
régi etűdöket dúdol s apró hordágyakat könnyezik
Isten most keveri álmaink új színeit felhőpalettákon

SZAKÁLLAS ZSOLT

MEGUNT SOROMPÖK

Ne vadítsátok el a billogot!

Mert válltöméses igyekezetet egyedül a kulcsszó gerjeszt...

Felránthatjuk a ponyvát, március kuksol teljes díszben alatta, nagy hamuképződmény ő, s rendre lábtörlőket fogyaszt.

Ezek a megemésztett lábtörlők később megmásszák a Mount Everestet, s lévén nincs különösebb céljuk, minthogy kivédjék a szürkéktől elszipkázott mennyei kötőtűk döféseit, méreggel átitatottak ők valamennyien, valamennyien.

Oktáv, vagy trió?

Hőtani jegyzet, vagy cirádák értekezése?

Lássátok, a piramidális rendszerünk küllőket vont be a működésébe, az erkölcsrendészet szerint taréjos szűrők ők a végtelenből, kémleljétek, amint délcegen, száraz orral vitorláznak!

A mohacsapda fölé szerelt tartály anyósülése foglalt.

Tizenöt percig kell melegíteni, utána eldobható, mint a kaucsuk; elrugdalja ő az elkanászosodott indákat, el ám! - Rezgő lécek hiábavalósága, könyörgöm, tárcsázz fel! Mert találkozásom a nyomdafestéket szaggatókkal nem úgy alakult, ahogy én elterveztem.

És ütészálló városok lepték el a hídavatók szalagját, és nem számolt senki a visszaeső gazfickókkal, és a kokain nyúzta oázisok megállapították, hogy fejés nélkül nincs szakítás, és az antitézis bármikor léket vághatott így a harmatba, mely minduntalan újraírta a klasszikusokat, a legelső stoptábla madárijesztőit teljességgel lemeztelenítve.

Hivatás, tüske és a reklám dohánybálái virrasztanak most a csúzlit felhúzó halott felett, - a sorvadás laktató -, így

SZAKÁLLAS ZSOLT

hangzik a mondás, jóllakik vele a sárban dagonyázó bivaly, vagy épp a kopoltyúing.

S csak lüktetni van jelen a sántikáló arabeszk, annak a bizonyos izomcsoportnak a fattya, aki illegálisan monoklikat gyárt a mecenatúrának, kikiáltván odújából: - a ráksejtek vár-fokát le kell rombolni!

Bizony ám, hogy le kell...

Lássátok hát, emberek: a dívány porhüvelyéből kiszállt, de dörögnek még a patronok, a tűzfalra köpült kéménynyílás talentumokkal való gyökérkezelése még javában folyik, (a homokdűnék magasában szavaztak a pépre!) mivel a kandeláberek győzelmi esélyét lerontotta a cselgáncs, ami ki-zárólag a kiüresedett magház kedvéért öltött sportos formát.

Vegyetek hát ti is példát az éterien kisemmizett görkorcsolyáról, betekintést nyújt ő a szárazdajkák hizlaldájába, ahol is a mázlisták kemencében kiégetett tenyerei emelik a dobogó csúcsára a forradalmi klisé; mert ezerfokú fűrészszerűségeltetik minden kontraszthatáshoz!

KOMOR ZOLTÁN

VÄGÖJELEK

*szövegválatok Antalovics Péter, Apagyi Ferenc, Komor Zoltán,
Nagy Dániel, Szakállas Zsolt, Tépfő Donát és Zsuponyó Gábor
szavainak a felhasználásával*

EGYMÁSBA GYÜMÖLCSÖZ

bemagolt tintamarcang számcímek a stégen
ötletcsordáim eltévednek a szeméttelen
- valahol ott gubbaszt lelkeim is
elképzelem hogy versem vagyok
és nem írom tovább a sorokat - arcom fedlapja
mögött tágul egy könyv - átsorolt közléskényszer
a hiányérzetek spórái a
tányérokon - ma sincs más vacsora csak a bánatcukor
asztal itt az isten de ki az alárendelt?
arcom szárnyhasadás?
- összekuszált város - súlyosulni magunktól:
celluloid parittyá hajít képeket a vászonra
- aszfaltban véredények
imágókon dülöngél saját elheverészhessünk
mottóim ápolnak fájdalomért
mesében csont Krisztus
ismerjünk
lány létra KORTÁRS
létezik szekta amely befogad majd engem is?
bemagolt tintamarcang számcímek a stégen
barlangrajzok fénynyalábos cilinderek a sosem robotosaként
faképnél
hagyom magam itt
hajlalom vermében

KOMOR ZOLTÁN

KÖTELEZŐ GERINCCEL

a falon csüngő tükörben felgyűrődik most az adásszünet
felhőikrák bóklásznak az égen s a fürdőszobában megreped
a kád egy hattyú súlya alatt - kigombol a nyugalom
hiteles tükörképeinket madárszárnyak viszik műtétre
a kioperált tapsgép piromkodása
nyomokban istent tartalmazhat
a szívdobbanások koccintása
- az életem egy búval baszogatott részeg
sokréjú mise - villamos alá lökött létöröm
a textilsuttogás mólószeánsza
- a szaros vödrök a horizont felé masíroznak
- archalmazunkat szopogatják az idő habjai
szempilláinkon halak vergődnek
- fiókom teli gramfon felköhögte hegedűhúrokkal
fejünk sötét ellenesség - az álomágyúk csak a halottakat lövik
a pesszimisták
megtarthatnák maguknak a holnap titkait

figyelem! a tenger nem fut többé homokszínű toldalékba
az élményingovány összegabalyodott tévéantennái
pedig leszakítják a szárnyakat

MAGAM NARANCSHÉJA

a kavicsok birsalmapuhasága
- micsoda látlelet vagyok magamnak
szilánkokon térdepeltetnek egy sűgőlyukban és füstfonalban
illan az ujjlenyomatom
napraforgók vonaglanak az űrben - isten pillantását keresik
s elhervadnak a lámpák forogva az idő spiráljában - egy kö-
zönyös klaviatúra

KOMOR ZOLTÁN

lehorgonyoz bennem is és gondolataimba tűzdeli betű-méreg-
fogait
mától mindenki leszek - napzavaró tejfodrozó krémes-alkony
telefonbeszélgetésekben elmerült emberek rám boruló rez-
géshulláma
vagy begyekben eltévedt busz
- a lélekbe porló futószalag
az elme selymébe akadt felhők olvadó bánatcukorkái
naponta
epizódszerepben mosakszom hiszen a psziché sárhányója
folyton csak piszkos
röptetett papírsárkányok karcollják ezt a reggelt

a bútorboltban rozsdás lámpát vesz a semmittevés
s használt csillagszórók jelzik egyszerű határait

FELEJTETT LÉPCSŐT SZÓRTOK

megkötözött bokával robbantunk ki az anyaméhből
a szobám ismét csak panaszt tesz amiért benne lakom
a szembeszél a fűrészfogak közé szorult
mi is csak a beszűrődő istenek
kibicsaklott hátsókapuja vagyunk
a villanykörte lefürdi magáról a fényt s krétaport köhögnek
koponyavarrataink közé az óramutatók - micsoda spórák!
megkopnak tőle a gyöngyök - a rovarszárnyakból
ragasztott arc folyamatos kisajátítása folyik a pokolban
ott ott a sorsvektor szilánkja markodban
parazita vonás - a túl idegmetszése
szemedben a szokásos felesleg-keringő húzik
küszködnek és egymásba kapaszkodnak az örökbefogadott
javak - tudod te is hogy nézésünkkel egyszerűen meglopjuk a
világot - - - - -

KOMOR ZOLTÁN

a lyukgyárok fekete számlapokat ragasztottak
szemgolyónkra
egy fiókban ahol megfogantunk
egy fiókban ahol megfogantunk
mi dacos kis fekvő nyolcasok
táguló kökörcsinek - a megváltás csak paranoia
késő lenne már levágni a saját arcomat - a fénybe fordítva
látszik hogy úgyis csak egy számlap telis teli lőrésekkel

VEZEKELJEN MESSZIRE

a mosolyba mártott bilincs egy olcsókurvaszagú szobában
és egy zsebben őrzött régi sétány
ahol még birtokoltuk egymást
mottóink bélbolyhain fennakadtak ismét az igazmondó szavak
a kitüntetések ürüléke veszi el étvágyunkat a vacsorától -
pedig a tányéron olvadó fényképek zamatukat veszti hamar
- talpunk már
nem is olvassa a földet - a linóleumpadlón vezetett expedíció
megszokásból téved el

a rongyosbált olykor magammal azonosítom
- aszfalton a barlangrajzok
az ajtók testszagával teli a nappali - ki hogy ki hogy -
bemagolt cilinderek a misztikum örökből
- mindannyian világítunk
mindannyian auramagzatburkot világítanak

szétutálva a szavakat - magányod pucér
- elfolyik maradékrészed
s beléd fáradnak
az ablakok is - kedvem elpattanása
- túlképzettek az árnyékok s

KOMOR ZOLTÁN

valaki a sűgőlyukban csak sikoltozik
- a szavak mártott misztikum misztikum üröléke
zamatukba fáradtak
- - csak világítunk mindannyian

SZAKÁLLAS ZSOLT CSIIIIZ!

Mókázik a rém velem; A dürrögőkád peremén húzogató, hogy kisiklok a kirándulástól.

Számolok a számtalan beidegződéssel, de minden hiába, a tükörfoglalatos úr több ízben megfenyít.

Csak nézem a standon a zöldségárust, hogy lassan bele-szédülök. - Van-e fékezőerő a radarjában? - vonom felelősségre, mire ő szégyenlősen vállat von: - Nálunk a tisztítókorong selypít a turnéktól, s nincs az a beteg pára-képződmény, ami fokozni tudná nyelvi botlásait... - Kielégítő magyarázat! - fogadom el azonmód a válaszát, talán, mert szantálfám teljesítménye tőle függ, talán, mert soha nem volt vérsztartalékom, talán, mert négyre emelkedett azok száma, akik a vízi tündéreket szívesen leigáznák.

A kanyarok bevételét nem bírom, így továbbállok.

Kisvártatva egy alagsori mosodában találom magam, ahol is egy automata mosógép öltögeti rám csúfolódva a nyelvét.

- Beeeeeeee!

Fogadtatásából sejteni vélem, hogy megint egy bálkirálynő pecsétetes ruháját forgathatja az elméjében, ettől ily go-romba. Bárcsak én is ott lehetnék az érmegyűjtő állomáson! - fogalmazódik meg bennem az óhaj, erre megpillantok egy hidat, amit kétértelműség gyötör, konkrétan: nem tudja eldönteni, melyik irányba eressze el a féltékenységből csiholt frigiditás suhanó szánját.

A látottakból ítélve, helytelenül ezt a következtetést vonom le; - a maszk valószínűleg irigyli délibábjaím, mik élősködő műtétek haván megtapadnak.

Ekkorra már teljesen nem vagyok magamnál, amit vélhetek úgy is, hogy kölcsönbe adott a féloldalas letartóztatás egy magas pozícióra törő virágállványnak, vagy, további gyanak-

SZAKÁLLAS ZSOLT

vásra ad okot megváltozott lelkiállapotomat illetően, hogy kiboltosulásom egymás után hatszor bűgja közvetlenül a fülembbe: - skicc, skicc, skicc, skicc, skicc.

Ezeket a szavakat valamiért csak nagy nehezen tudom sztornózni, majd toroklebenyem önkezűleg megcsonkítva bölcsen elhatározom, hogy legközelebb inkább veszek részt egy liliomtipró lovagláson, semmint, hogy újból felrójam priuszát, a szellemtanyának.

KOMOR ZOLTÁN

A KÖNNYZACSKÓ HENTES

villanykapcsolókat sodor partra a víz
sok-sok fehér műanyag kagyló
éhes sirályok érkeznek és kemény csőrükkel csipkedik
így kattogatják őket
így oltanak el végül mindent fényt
így jön el a világvége
persze az apokalipszis sohasem jó versindító

tudod kapu vagy - zörgő önerő, sérthetetlen dögcédula
amiről lepattannak a golyók de amit megkarcol egy-egy
ráhulló száraz levél
tenyészttem, ringatóztam a megélt napokon mint a hajpenész
és azt hittem végül menthetetlenül betetőzöm
feltettek a szerelőasztalra azt mondták megszerelnék
feltettek a szeretőasztalra azt mondták megszeretnek
most itt vagyok
kiállnak belőlem a törött rugók
zörgök és nem hiszem hogy
bárki is emlékszik rám

- szeletelő asztalt akartak mondani, csak hát furán
sejtpítenek! - kacag a könnyzacskó-hentes
különös figura ez
az arca rossz kártyaleosztás a bajsza
lötyögő fogakból áll
hisz benne hogy mindenki egy túl írt vázlat amiből
lehet itt-ott még faragni
sőt látott már miniatűr úrhajósokat
egy-egy hulló könnycseppre
zászlót tűzni

KOMOR ZOLTÁN

a madarak leoltották a fényeket
és egy hatalmas vörös bőr-rája úszik át a sötét égen
Isten sosem nyugvó gyulladt könnyzacskója
ez a zsíros lebbencstészta-szerű szövet-kísértet
ez a puhatestű hámsejt-lepedő-rém
olykor lecsap
házakat borít be
kiszipolyozza a szobákban
kóválygó családok bánatát majd tovaszáll
hogyan sőt gyűjtsön az óceánból

bevittek a fürdőszobába és azt mondták lefürdenek
de hiába a szappan sosem koptam le a bőrükről
bevittek a szülőszobába és azt mondták megszülnék
de azóta is szív alatt hordanak sohasem a szívben
vérfürdő szobát akartak mondani csak furcsán sejpítenek
őszülő szobát akartak mondani csak furcsán sejpítenek
nos
résnyire vagyok nyitva
mégsem szűrődik ki belőlem fény
de biztos leoltották ezt is a madarak

Isten könnyzacskója most vörös ejtőernyőként borítja
be a világot
a könnyzacskó-hentes pedig csak nyesi és nyesi
bárdjával belőle a bőrcafátokat
azt hiszi a Mindenható még mindig csak vázlat
amit nem sikerült eddig tökéletesre faragni
de az éhség sohasem fog el hiába forgatod magadban
csak akkor tudsz te is jóllakni amikor nem akarsz

tudod lécs vagy a saját szemmagaságodban elhelyezve
felgyógyult két napos hulla

KOMOR ZOLTÁN

vagy épp egy huncut kanyar a fémkampóban
az éggömb disznóhúsa rajtad lóg és mégis azt hiszed
függsz a világtól

ami immár véget ért

hisz

a madarak a nyakunkba zúdították mind azt a feketeséget
amivel hosszú éveken át szemeztünk az éjszakai égen
én is gyertyával megyek most a hentesboltba és ott áll

az én kedves öreg mészárosom

a húskampókon pedig Isten könnyzacskójának darabkái
csüngnek

mint óriási tehéngyomrok mint kiürült gömböcök mint lenye-
sett

denevérszárnyak

megveszem Isten egyik könnyzsák-porcióját és kabátként
magamra

terítem

így hűlök ki végül a sarkon

könnycseppjeimbe apró úrhajósok szűrnak picit zászlókat
mert azt hiszik felfedeztek valamit

de

annyit érsz te is

amennyiért megvett az Isten hidege

SZAKÁLLAS ZSOLT KOTNYELESEK

A „lehetetlenre gyűjtők” kárpitszögei lassúbbak a medvéknél.

- Cseréljünk port. - fűzik folyton a függönykarnist, ami, hogy őszinték legyünk, rájuk se hederít.

- A magasból könnyű felmérni a terepet! Ki magasan trónol, annak könnyű tépelődni!

- védekeznek ők, kisebbrendűségi érzésüktől vezettetve.

Ha a függönykarnis mégis megenyhül irányukba, örömmel repülnek bele egy vastag kötelekkel kipányvázott hőscincér fülébe.

A déli harangszó elcsendült.

Most semmi dolguk, azaz, hogy... kivetítik bűsz látomásait egy arra lézengő kalapácsra. A kalapács, mint ki begőzölt, úgy veri az üllőt: - miért nem az első a hunyó? Miért pont a második? S vajon mi lelte a harmadikat, hogy moccanni se képes?... És ez így megy tovább, amíg valaki, úgy alaposan, bele nem könyököl egy bordásfalba.

Ilyenkor a hittanórán a megveszekedett kurázsi meggyőzi úri származásáról a lepedéket.

Ilyenkor hangzásilag sokat fejlődik a cement.

Ilyenkor csak úgy hemzsegnek a felállított kereszteken a jog ellen vétett latrok.

Ilyenkor, - jól tamponálva - az alacsonyrendűek ellenségeinek titkai zúgnak lefelé, egy soha nem tapasztalt tartományba. Alulmaradni minden vitában lúzerságra vall. - ezt az alapelvet álmukból felriasztva is kívülről fűjják -éppen ezért visszafelé kezdik el pörgetni szegény földgömbünket, hogy a falósejtek méze végleg elapadjon.

És a daróc lemetélt csövei?

KOMOR ZOLTÁN

TENYÉRJÓS AZ AMPUTÁLTAK KÖZÖTT

valakinek a szívpanasza vagyok, de a gyógyulás garantált
végül úgyis kikezelnek
sajtótájékoztatót is tartottam már erről,
de csak a vérző körfűrészek jöttek el
semmire sem figyelnek azok
folyton egymáshoz próbálnak bújni de ezzel mindig csak új
sebeket ejtenek a másikon
aztán ezzel vannak elfoglalva

ó barátom itt mindenki mindenkit bő nyállal csonkol
- megférnek a matracokban a kések
és viaszból gyártjuk egymás könnyeit
de blöff minden seb
- leáznak a fürdővízben mint a borítékról a bélyeg
és apró ventilátor van mindegyik mögött
ezért szeretünk nyáron kánikulában a megvert emberek mellé
állni

addig írom a verset amíg tetűlégy nem leszek
- mondja a tetűlégy aki nem is tud írni
és én is elraboltam már magam
sőt váltságdíjat is kértem önmagamtól magamért
de nincs az az ég, hogy egy forintot is fizessenek értem
vajon
megtől meddig tarthat egy homlok? látod
ismét beszabadul a tenyérjós az amputáltak közé
- adjatok egy kezet, mert szétfeszít belülről a jövő, ha nem
jósolhatok!

KOMOR ZOLTÁN

(de csak nedvedző kézcsonkok integetnek felé
az egyik beteg arcával a fiókot túrja,
sehol sem találja elhagyott karját)

és érkezik a súlyemelő
aki elbírja a kocsonyába ragadt szúnyogok szárnyát
majd érkezik a bicskanyelvű lány
aki lenyalja a szivárványokról az illatos-színes túrót
érkezik a tetűlégy aki villogó kurzorokat petézik a trágyába
(maradjunk annyiban hogy megható családregegy lenne ebből)

emberrablóm aki magam vagyok postai csomagban küldi meg
levágott véres kezeimet
így fenyeget hogy fizessek
elviszem tehát a tenyérjőshoz
aki ránéz és röhögésben tör ki
- ezek nem is kezek, magát jól átverték! albínó óriáspókok,
hát vigyázzon, mert veszélyes és mérgező a marásuk!
de a tenyérjóst már jól meg is csípték amíg intézte hozzám
szavait
elviszik tehát a műtőbe ahol levágják a végtagjait
ott ül most a sarokban puffadtan és lilán akár egy szilva
a csontjait nézegeti de nem tud belőlük jósolni
hamarosan bombaként szétduzzan a benn tartott jóslatoktól
darabjai összemocskolják a szép fehér falat

egy nap kiszabadítom majd magam magamtól
de egyelőre jól elvagyok nélkülem
hozzám bújnak a vérző körfűrészek és dorombolnak, miköz-
ben simogatom őket
sebtapaszkodról mesélek nekik és gyógykenőcsökről de egy
szavamat se hiszik
előbb-utóbb eljön mindenkinek az ideje és meggyógyul,

KOMOR ZOLTÁN

felépül
de ezt se hiszik
mert ezek csak a halálban hisznek
ami persze buta gyerekmese

SZAKÁLLAS ZSOLT TÖBB BIZALMAT!

A csutka elnémult. Dacból tette ezt, minekutána megostorozták.

Az ember, ha körbenéz, mindenütt ellenségekbe botlik.

Ellenségnek számít a pohárnyi szomszéd, a lelet, mely visszaérkezik, a létrafok, s a tehetősnek mondható aligátor.

Hm. Ily ellenséges légkörben hogy lehet csapongani?

- Vonszolgatok ide egy szelet márványt, egy csíkot a márványtömbből és megtudjátok! - harsogja az ártó szellemű, üres halmaz. Látni, hogy a prézlis hajcsavaróknak nem sok érzékük van a lakberendezéshez...

A körülzárt mélymag megízlelése kötelező, ám csak hűtés után.

Az ékkövek, amik mindig is nagy hangsúlyt fektettek az átlókra, egytől-egyig lopottak. Csodaszámba megy-e, ha a pillangó, áttűnve az asztrálködbe, előléptetésben részesül?

A legjobb módszer arra nézve, hogy kivonjuk magunkat a deszkapalástból, az az összecsiszított, hideglelős alkony meglövaglása. Még izzik a ködgyertyák patája, amikor a diszkrét ordítás lúdtalppal ajándékozza meg a guggolás fátumát.

Érdemes a feszített tempó szakállát meghúzogatni, bizony, hogy az! Tévedés ne essék, csak a negyedik felvonást sértették fel a kaktusz tüskéi! Töltsétek hát fel ábrával a karakteret, ne vegyétek üldözőbe tovább a tevehajcsárokat, s a kicsiny skorpiók után kutakodó jámborokat tekintsétek a cimboráitoknak, mert sokat lendít a tárgyaláson, ha elnapolják, blokkolva ily módon a körzést!

A könyvmolyok ideje elérkezett, s immár azt is tudni véljük, hogy rossz riportalany válna belőlünk; de a csutka,... az ártatlanul meghurcolt csutka mindenáron segíteni akar a bi-

SZAKÁLLAS ZSOLT

zalomtöbblet kialakításában.

Miért fognánk radírt és törölnénk ki hévvel általa a történelemkönyvekből a bizarr részleteket?

Hisz a seprők felvidulnak a tehetős hulló társaságában és különben se kell a búcsúcédulák népirtó jellegét a szívünkre venni!

KOMOR ZOLTÁN

LÉLEGZET NÁLAD

a szobában gyökereket ereszt az ág
apró pihék keringőznek a beszűrődő fényben
egy megkorbácsolt angyal szárnyaiból
a talpunkkal feszegetett padlódeszkák alatt kagylók
a kagylók belsejében gyöngy helyett
szívbe illeszthető kulcsok
kipróbálom
minden kulcs a te szívedbe illik
kanócot fonunk a hajadból
meggyújtott lángján kagylóhúst sütünk
száraz csillárpor hull ránk
a fiókodban letépett madárcsőrök
fióknyitáskor madárdallal telik meg a szobád
krokodilok az ágyad alatt
fogaik között repedező villanykörtékben régi álmaid izzanak
filctollak másznak be a polcodon felejtett almába
indigópapírral tapétáztad ki a szobád
ha nekidőlök a falnak
több példányban jelenek meg a túloldalon
ahonnan titokban hordom át a meleget
fehér tollakkal és kökörcsinekkal sakkozunk
a vászon mögött indigókékre másolt magamra bukkanunk
talpig leégett gyertyáinkat bőröndben őrizzük
ha villámlik csókolózunk és
fekete esernyőkön röptetett angyalainkat
számolgatjuk
indigókék kagylók tapadnak mellbimbódra
rózsaszirmokat tömsz a számba és könnycseppel ragasztasz
rovarszárnyakat a szememre
apró pihék keringőznek az átszűrődő fényben

KOMOR ZOLTÁN

fojtott nyögéseket szeletel a percmutató
a szobádban
amely anyaméh és koporsó
kínzókamra
ahol csontjainkból építünk lépcsőt
hogyan megpróbáljunk kijutni egymáshoz

SZAKÁLLAS ZSOLT BETEG KÖR

A szemöldökfán a repedés...

És?

Idős hajú konténer böködi a tetemet, melynek szavatosági ideje rég lejárt. A dőlésszög sovány és karrierista, elbűvöli az akasztófára való táncos figurákat.

Máshol a legendákra éhes multivitamin bevégzi a bogot.

A töltelékek felizzanak és hirtelen annyi mordály kerül az inkubátorokba, hogy a kapaszkodók nem képesek többé megtartani a vajákosokat.

Az unatkozó kamasz szerepét játszva, az unikornis hatás tanulmányt készít minden egyes fahasábról... És lássék! A pék nem azért süt kenyeret, hogy a tajték megduzzadjon. A ceruzafaragóval nem könnyű enyelegni, mikor épp növésben van a sráfszélessége.

A púp ott kezdődik, ahol a meghámozott narancsok elvesztik a tájékozódó-képességüket.

Mulatság mindenütt a klímát váltó városokban, a semmire se jó intézkedések pletykarovatának a kirajzása nyomán. Ollóval azonban megsebesíthető az alvajáró puttony, hiába is tagadná az ominózus csillagrendszer.

Bizony itt mérce nélküli minden gémkapocs-üldözés.

A sajtburgerek felelőtlen káromkodása ez az antihumánus üléssor előtt. A hibernált konfliktusok turisztikai szakértői csakúgy csüngenek a beolvasztott aranyrudakon.

A nihilbe vesző légkalapács utoljára megereszt még egy cinkos mosolyt, semmi kétség hát afelől, hogy szabadon válogathatunk most már a rezzenéstelenségre épülő mikrobák címletei között.

A sárral tapasztott ösztönök illúzióromboló birtokán a cédaságra hajlamos indítékok kihajtanak.

KOMOR ZOLTÁN

A MENNYGUBERÁLÓK

éhes murénák leselkednek az utcai telefonkagylókból
szemük a masinába dobott pénzérme unottságával csillan
olykor tátott szájjal nekiiramodnak és elnyelik a
telefonba suttogott szerelmes szavakat
így megy minden szeretlek veszendőbe itt
s végül széthordják
a lélek lim-lomjait a mennyguberálók akik még a glóriát
is képesek beolvasztani valahogy sőt
a kidőlt villanyoszlopot is megfésülik
a bordáim jégcsapok amiket sok éve szívem melege olvaszt
ha majd végre tócsa leszek mossátok meg bennem a varjak
tollait
hátha nem kárognak többé ítéletet hátha kiderül róluk
hogy rekedt galambok csupán amiket
egy esküvön eresztettek útjukra
a menyasszony persze igent akar rebegni de éhes muréna
ugrik elő
a vőlegény slicce mögül és röptében kapja el a szót
rizsben forgatott felhők vánszorognak az égen
sírásba kezdenek a gyerekek amikor megpillantják hogy az
egyikre
egy angyal akasztotta fel magát
telefonzsinórral
pedig ennél szebb véget elképzelni sem lehetne
ha belehallgatnál abba a kagylóba a füleddelel kitapogathatnád
a túloldalon Isten izgatott szívdobbanásait
egyre csak azt várja hogy közöld vele szeretlek
de hát a varjak azok csak varjak
a tó pedig igazán meztelen ha nincs rajta jégpáncél
talán

KOMOR ZOLTÁN

fel kellene hívni végre a telefonszámot
amit születésünk előtt
a belső szemhéjunkra tetováltak
de mindig csak halogatjuk az efféle
hívásokat mondván hogy most dél van
most pedig reggel máskor meg este
olykor oltásra vesszük ugyan
a nappaliban csörgő telefont máskor
kipucoljuk a vackát
gondozgatjuk meg simogatjuk
de mihelyst gombjaihoz ér a kezünk
megolvad az egész testünk
s csak a forró szív dobog ott a padlószőnyegen
a víztócsa közepén
ami sehogy sem tud tárcsázni
és még a szemhéját is elhagyta valahol
vagy az is megolvadt vagy valaki bélyegnek nézte és rányalta
egy illatos borítékra
amiben feladott valakinek egy szerelmes levelet

a jövő csak kicsöng kicsöng és kicsöng
Isten készülné felvenni de a
kezét elvitték már s beolvasztották a mennyguberálók
kidőlt villanyoszlop készült belőlük
körmeit az utcai telefonokba dobálták

SZAKÁLLAS ZSOLT

DERENGŐ FÉLHOLDAK

Mit hord az ék, egymással párhuzamos lejtőket.

A kibic kifordult térdkalács.

Meglazítja a fénytörés hurkát, rátartian lógatja a tengerbe a mankókhoz csöppet sem passzoló csaltit.

Révülésben használt szignója elhiteti velünk, hogy ismeretlen terepen könnyebben megy a kötélhúzás.

Bemutatja nekünk a matematikailag pontatlan lebzselést is, épp, amikor a legnagyobb a forgalom a kecses katedrálisok körében.

A tragikus sorsú pislákolást szépen rávezeti, hogy ügyetlenségétől eltelve a képlékeny zacc bevonzza a palacsintákra is kiterjedő újságcikket, valamint az igazolhatatlan tévelygést.

Elbukja az ütközetet az ige kallantyúja, ami máskor is beavatkozott már a fényképalbumok mártíromságába.

Most azért háborog, hogy mindenki hagyja őt békén, ugyanis árvacsalánt kovácsol a mézes-mázás fejtetőkre.

Hulladékokkal megtelt udvara győztes torreádor, már csak azt nem érti az ember, a szivárványhidat miért kell pelenkázza...

KOMOR ZOLTÁN

A KOPORSÓPÁRNÁK DARÁZSFÉSZKEK

voltam szagtalan fűszerüzlet, voltam füstölgő hamukupac
amiből nem

repült elő fénixmadár - jó de mi ez a fény?
a temetőben koporsók virrasztanak az élőkért

a filozófia bugyolált irtózat de én csak a haldoklóknak hiszek
a sejtpusztulást ismerem

a sejtpusztulás a munkazubbonyom
látod

hűtőszekrények menetelnek az éjszakában

- húsokat keresnek,

amiket még lehűthetnek - de a testmeleg akaratos dzsinn
undorító zsizsik ami beeszi magát a porhüvelybe
senki sem lehet boldog 30 fok fölötti testhőmérséklettel
csak a hegytetőn megfagyott hullák mosolyognak
ezen a planétán

jó de mi ez a fény?

a krematórium gyertyát gyújt a most születettekért

a hold sötét oldalán fiatal kerubok csíráztatják
arany fanszűrűket

locsolgatják gereblyézik a szikrázó szőrültetvényeket

a lányoknak azt hazudják

fényes fényes lant-húrok növekednek itt

és bizony ők sok zenét tudnak

de végül ezek is úgy fonnyadnak el, hogy végig csak a pöcsük-
kel játszadoztak

KOMOR ZOLTÁN

viszont az vesse rájuk az első aszteroidát
aki kavicsokat dobál a szakadékba és ráfogja hogy dugás

voltam már a szakadó papír kaszkadóre,
voltam már megjegyezhetetlen mondóka
- tubaként ringatóztam az álmok rakodópartján
és daloltam a százlábúak szomorú végrendeletét
amiben a világra hagyják éhségüket
a koporsópárnák úgy pörögnek itt a vízben
mint megkavart levesben a májgaluskák
- a koporsópárnák amik kiürült darázsfészkek
amik nem emlékeznek már a fullánkokra

mi ez a fény?
üres hűtőszekrények égnek a városban
beragyogják az éjszakát

süllyedj velem a mélybe
ahol rímbe szedik a törött tojásokat
le le ahol ikrákat raknak a műanyag evőeszközök
és leázik rólunk is a bőr-álarc
ahol messzire csoszogsz magadban
és sarkad felveri az iszapot
ahol a halottak siratják gyertyaláng-könnyeikkel az élőket
itt egyedül a szeretet képes meggyújtani a vizet
és valahányszor egymásba csavarodik két pusztuló test
angyalok érkeznek szárnyaikkal eloltani az óceánt

SZAKÁLLAS ZSOLT

BELSŐ SÁVOK

Az erőszak fenyőtűk formájában ránk telepedett.

- Megöljük, meg, meg, meg, meg, meg a hártyásszárnyúakat. - zengték kórusban és a korrepetálást vállalók homorítottak és a temérdek kincs, amit a sárkánybarlang mélyén felhalmoztak, megsétáltatta a parkban vérebeit.

Ekkor a határsértők kivetítettek a durva vászonra egy kozmetikai ábrát, melyen mézeskalácsok üzekedtek a horkoló égitestekkel.

- Már a márka se lényeges, ha tobzódasz a kényeskedésben...

A rusnya igazgató tapadókorong az egypetéjű ikreken...

A kiszáradt nyirokrendszer időnként kihajlik a riksából...

Válaszd a mézédes mustot, s a körforgó leszármazottai garantáltan lepréselik a házardőr hegesztőpajzs meredek frontját...

És útravalóul: - Ne tartsd be a határidőt, ha homokozó lapátok merészelik zaklatni ráspolyozott körmeidet...

E motivációs mondatoktól felbuzdulva egy agyagkorsó felcseperedik, megint egy másik

megbotlik a varjúknak kihelyezett vizesblokkban.

A betépett paradicsompalánta drótsövénynek nézi a csődületet és kidönti. A duplán hatékony hangjegyek kiűzik odújából az anekdotát, mely a kikapcsolt mikrofon felé intelemszerűen kitarulkozik: - Röpüljetek sálak, megbélyegezván a viaskodás jegyzője által!

Szilánk nem marad. A prímszámok tetején meggörbült gerincű bástyák pörögnek.

KOMOR ZOLTÁN

A KÖLTŐ LEPKÉI

költőt röptetnek a lepkék
a költő kezében toll,
a városban ezzel fogja összefirkálni az ablakokat
- verset írok rájuk olyan lesz, mint a mennydörgés!
mint az éjszakába villanó macskaszem!
méreg-vörös igékkel,
amitől még egy tűznyelőnek is kifordulna a gyomra

lovak patái kopognak a város az utcáin
lovak, lovasok nélkül
az egyik erkélyen idős férfi áll
kezében pecabot,
az utcára lógatott damil végén kezitükör csillan
- bárcsak megállhatnék,
megkérdezném azt az embert, miért csinálja!
de hiába is kérném a lepkéimet,
egy pillanatra sem lassítanának
átráncigálnak az életemen
aggastyánként dobnak majd le,
ha ledobnak egyáltalán,
mert az is lehet, hogy az aggastyánból kihullott lelkemmel
keresztülrepülik majd a végtelent

a várost átszelő folyó partján katonák sorakoznak
puska helyett vetítógép van a kezükben,
a fénysugarakat felfelé irányítják
vetített órák jelennek meg a házak fölött,
őrülten pörgő másodpercmutatóval
- alighanem így ébreszthetik itt az embereket - gondolja a
költő

KOMOR ZOLTÁN

tollát zsebrevágja, cigarettát vesz elő, rágyújt,
és a füstön keresztül figyelve várja a városlakók ébredését

a katonák beleüvöltenek a percmutató kattogásába:
- adjátok át a hangotokat,
hogy még hangosabban harsoghassuk
kormányunk dicsőségét!
nagy ásítózások, mintha maguk az épületek ásítának
a fölöttük lebegő órákon most repül keresztül
a lepkeraj és a költő
a katonák észreveszik a költőt
utasításokat adnak egymásnak, hogy lőjjék le,
az utasítás körbejár,
akár a veszetten forgó másodpercmutató
de egyikük se mozdul, talán, mert nincs náluk puská,
de az is lehet,
hogy a körbekiabálástól nem értik a parancsot
- nesztek, itt a tollam! - a költő ledobja nekik a töltőtollát
- ez a hangom, vigyétek!

az utcákra lovak íródnak
a lovak kalapokat tesznek fel,
nyakkendőt kötnek és keresztül sétálnak a parkon
- kellemes reggelt! - nyerít az egyik - mily kellemesen
alakul ma a világ
adó porcicák csiklandoztak az otthonomban,
gondoltam, csiklandozzák csak egymást
-titkosrendőr-e vagy,
hogy ilyeneket mondasz nyilvános helyen?
- nyerít vissza a másik - de ha az lennél se zavar,
mert én is az vagyok
-természetesen az vagyok,
de mindenkinél titkosabb

KOMOR ZOLTÁN

ha akarom, kinyitok mindenkit,
belekukkantok, hátha cirkusz rejtőzi valakiben
tudja, artistákkal, bohócokkal, tűznyelőkkel
oda kell ám figyelni az ilyesmire!
mert nem lehet csak úgy ukk-mukk-fukk,
bárkinek is magáncirkusza hova is vezetne az ilyesmi?

a katonák nagy nehezen találhatnak egy íjat,
és kilövik vele a töltőtollat,
egyenest a lepkerajba
a lepkék szétrebbennek,
a zuhanó költő karbafont kézzel várja a becsapódást
az erkélyen tükörrel csalizó férfi feléje suhint a bottal:
- kapja el
a költő mérlegel:
most,
hogya megszabadult örült lepkerajától
tényleg meg kellene keserítenie az életét még egy kis élet-
tel?
nyújtsa ki a kezét? fogja meg a botot?
és a betonba csapódás helyett csússzon végig a damilon?

a poéták lassan zuhannak
bőven van idejük mérlegelni efféle dolgokat,
nem úgy mint a szerényebb fantáziájú embereknek,
akiket rögtön a mélybe húz tehetetlenségük
a költő nem ragadja meg a botot,
eszében sincs végigcsúszni a damilon,
aminek a végén, ott a végén,
micsoda rettenet!
egy aprócska tükör várja
aprócska, de kellően nagy ahhoz, hogy meglássa magát benne
látja, hogy mielőtt a földbe csapódna, felnyílik a mellkasa,

KOMOR ZOLTÁN

és egy cirkuszi társulat ugrik ki belőle
ejtőernyőjük a sátor ponyvája,
kellően méretes ahhoz, hogy megmentse az artistákat
a költő szétpukkan a földön, akár egy túlérlett paradicsom
lovak patái kenik szét

a katonák távoznak,
és átveszik délelőtti kitüntetéseiket
délután szél támad,
lefedezgeti az ablakokra írt betűket
a messzire röptetett betűk lassan átváltoznak
lepkerajjá

SZAKÁLLAS ZSOLT

A MELYNÖVÉSÜ

Nyersesége alátámasztotta siralmait...

Almagerezdje megrepedt kérgén adóhurkok viaskodtak a bájolgó kosok kolompjaival. Betűi leltárját senki se tartotta számon.

A seregnyi madonnát, - ami képzeletében megjelent - féken tartotta a destruktív napelemek éhes csőre.

Nem épült be sehová, de heves vérmérsékletének köszönhetően kazlai feldöntögették a kiürített kukákat, hogy kiömlött tartalmukban ösvényt taposhattak a becsvágyó kalandorok.

Sokadik randevúján a klánnal feltűnt neki, hogy az analfabéták freskója korántsem impozáns látvány. A betokozódás ellen csapodár arabeszkjeivel védekezett.

Matató szőrű bóbitái nem ártották bele magukat az ásatag régészek rovátkolt dolgaiba, hisz jóformán az asztal lapját, ha felérte.

Mégis, távozni kényszerült...

Hátracsavart kezű izolációja visszavonulót fújt a kapatos palacsintáknak, a pénztárgépek cseréje felizgatta, fejfáját a temetőben elrendezte, elbúcsúzáván a hozzá hasonlatos, álmottas vádliktól.

Senki sem értette, miért pont a földet választotta lakóhelyéül, likvidálva ezzel a kabbalisztikus sortot; de a sunyi kötötűk megfeneklett bárkái a bőrén elárulták, hogy sosem volt szürke, nem járt partikra, ahol egy fiaskóval engedelmességre szoríthatta volna a fákra aggatott, polipnyúlványszerű lampionokat és végezetül flitteres, ezerszer is meghurcolt kabátjában sosem játszott a gondterhelt grófot, amikor néhanapján megfordult a grillezett százalék pacsirtalegelőjén...

KOMOR ZOLTÁN

KONYHAKÉSZ PAPÍRSÁRKÁNYOK

a papírsárkányokat összefogdossák és az
éttermekbe szállítják a konyhában csorog vérük
papír-bőrükből készülnek errefelé az étlapok
s ha betévedsz egy ilyen helyre felhőket rendelhetsz
a randevúra hívott lánynak
majd átnyújthatsz neki az asztalfölött egy kagylót
ami unottan gyűrűt ásít az arcába
amit ha elültettek és locsolgattok glóriává növi
ki magát - s akkor már mindenetek van
felhő és glória - a papírsárkány pedig szárny nélkül
is repül - éjszaka rózsailatot áraszt testetek hisz
egy kiadós dugás után mindenki szent - a nyaroknak
nyarak dőlnek mint a dominókockák és kiültök a kertbe
az égről fogott papírsárkányokat sütögetni
lángokba csöpög a felhők sercegő zsírja

étteremekbe járnak - a csillár körül röpködnek
az étlapok míg a konyhán bárdokkal nyesisik le a
kisgyermek kezét - csak az ő ujjaik képesek bármit is
rendesen az égbe ültetni - mi már felnőttünk és egyfolytában
várjuk csak a pincért - képzeletben ismét anyu és apu főz
valamit - nekünk csak az a dolgunk hogy ülünk
- ezért is járunk ide - de a bajszos pincér
szokás szerint sehol
a tenger mélyére merült bedugdosni a kagylókba
a napsugárból hajtogatott gyűrűket
- míg várunk egymásba tetováljuk sérelmeinket

KOMOR ZOLTÁN

költő költő egy légy került a versembe
szárnyait hátunkra ragasztjuk és izgatottan körbe dongjuk
a tányért - halott rózsák nyárkörettel - étvágyunkat az se
űzi hogy az asztalok közben a földre szarnak - lesütjük
szemünket s boros poharainkban domboldalakat látunk
gyerekek szaladnak a magasból arcukra vetül
a papírsárkányok gyémánt alakú árnyéka
átsuhan rajtuk mint a meg nem élt napok kísértete majd
tovaszállnak s a távolban lelövi őket
a pincér gombjaival megtöltött puskájával
- nyitott ruhában áll ott s megígéri hogy holnap is
kapunk tőle ebédet ha jól viselkedünk
- de mi olyan rosszak vagyunk
kiülünk hát a kertbe és sírva fakadunk
könnyeinktől kialszanak a lángok arcunkon ott marad a
kerti tűz levakarhatatlan árnyéka
ezután fekszünk csak ágyba hol betakar
minket a légylábakból szőtt bajszú pincér - mesét olvas
egy étlapból s csókot lehel homlokunkra
- simogatja bőrünket a sok-sok ízelt láb

nyarak nyarak készülnek sülnek
- szerelmes párok rohanják meg az éttermeket
s felfalják az asztalokat is - domboldalakat rendelnek
parkokat és padot
- arcukon a félre sikerült dugások árnyéka - gyerek
ujjából görbített gyűrűkkel fizetnek - a konyhába zárkóznak
és most is
aprítják egymást - kigombolják a testet
- étlapjaikat röptetik hátha
rendel odafentről valaki
valamit tőlük - nyarak készülnek itt nyarak készülnek
tovaszállunk az égen s valaki gombokat lő belénk

KOMOR ZOLTÁN

- árnyékunk érintésétől
megöregszenek a gyermekarcok - a régi étlapok kísértetei -
napról napra
kisebb a kínálat itt

az étteremben
ülünk a széken pincér jön feltekeri glóriáink izzását
rózsaillatot árasztunk a fickó kigombolja ingét az étlapot
szőrös mellkasára tetoválták
pincér pincér gyermekkori énem
ott kering a kihozott levesben
ott úszkál és keresi a felhőgaluskák közt
elvesztett papírsárkányt

SZAKÁLLAS ZSOLT

SZIDJÁK A HORIZONTOT

A leginkább veszteséges illemhelyek elegánsan is esendőbbek az elgáncsolt fröccsöntésnél.

Az illuzionista, kétfenekű ládájában a szörnyű fürtök leágazásait rejtegette, kiérdemelvén ezzel a „robbanásveszélyes” jelzőt.

Elvárta volna, hogy a balfék védőszárnyai alá vonja a kifecamított bokákat... Habozás nélkül csörtetett át a ragtapa-
szokon, az érett-magvú zsoldoshadseregen, dühtől vezérelve
kopogtatott a színek nélkül is tündöklő fejszámolás ajtaján,
mígnem belátta; az országok mérgezett tüskék egy hórihor-
gas bonbonosdobozba fúródva.

Ekkor szaglászni kezdett a hangát meddőhányóként használó nyúlketrecek körül és nem tévedett: zsörtölődő, indián
irkafirkáktól volt terhes az ugródeszkájuk, mitől a pátosz
egyre ellenszenvesebbé vált a tufamarók körében.

Békén hagyta az érzéketlen fúriát, de nem kegyeskedett
a puccsokat szelepeimre bízni, így eshetett meg, hogy az öt-
csillagos szállodák egy mézelő, hengeres fogpiszkálóval lep-
ték meg a csiriz professzionizmusát. A harmadfokú égések
trillái ezen a zsúfolt éjszakán megbabonázták a masszív kom-
bájnt, mitől az elfajult remegés csúszómászó komódja kicsiny
lett újra. Nem tudván elérni a kukkolás eszén is túljáró fer-
tőző gócot, titokzoknival a lábfején, a kontúrok foglya lett
Ő is, mindörökre...

KOMOR ZOLTÁN

A PAPIRPALOTA

Szakállas Zsoltnak

a királyok eltépett papírkoronájával táplálkoznak
az oroszlánfókák
a hold krátereiben is ott kaffognak
pirosra horzsolt hegedűk húzzák a nótát
miközben a bolygók bajuszát leszakítják a meteorok
nos a tengeri betegség hangját nem szükséges felhangosítani
de nem de nem a tengerész hánykodik a vízen hanem a lélek
kartonból van és ázik akár a papírkorona
amivel mindezidáig belső birodalmak fölött uralkodtunk
húsba metszett völgyeken és tojáshéjból épült hegyeken
a végtelen óceánon amiben most oroszlánfókák főnek vörösre
a Föld nevű bolygó valójában papírpalota
benne olló lábú katonák menetelnek
fel és alá fel és alá
szalutálnak a koporsók árnyékának
mely úgy suhan tova akár a denevér
fel és alá fel és alá
a halál bőrekes szárnyai kiszáradnak a hegedűszótól
s az űrben keringő bajszok végül mind a holdra hullnak
isten papírmasina-kezelő máskor kapitány
ha elkapja a tengeri betegség színes konfettit hány
amiből új galaxisok születnek
végül a megfőtt fókák kihúzzák a tenger mélyén a dugót
és lefolyik minden a kozmikus lefolyón
csupán olló lábú katonák vergődnek a mederben
álarcokat vágnak ki maguknak a csillagtalán éjből

SZAKÁLLAS ZSOLT CICELLA

„Rá kell segíteni a nyelésre”, ez az iskolákban nem hangzik el elégszer...

Hol élősködik épp a térzene sziluettje, titkon ez érdekli.

Nincs átható tekintet, mely elbírná ezt: - gargalizálj, ha a riadalom zsebesei a bőröd alá bújnának!

Hangyányit mégis jobb neki; a lovagtól űzette vágányzarat hörpíntethet, nem nyúlálhat a libériás kapcsolókarok után, letegezheti az öreg aratást.

Esküdt ellenségei abból élnek, hogy az ünnepélyes lófuttatás köpölyözni tanítja a rászorulókat. Védelmezői marakodó zsebek, pörkölő rezsója hengegő homokórákat hajlítgat, szüntelen.

Tiltakozó akcióiból egy prizma hajt ki, különös fénye végigkigyózik az imahengereken...

Tapsra ösztönözve közönségét, kihajtja ostorával a rétre a pangást, a rétre, ahol is a szaxofonok réme masszázs.

A nincstelen maffiózók kefekötőikkel elkábítják.

Az orrfolyása megmarad, a processzora újfent láthatatlan embert alakít, a penészfoltja görcsbe rándul.

Mackója brummogása jelképes utalás, mint mikor a baljós-lat tetőfokára hág, midőn az ember a libáit tömködi kukoricával, miként a csipeszeket szedik be a ruhaszáritó kötélről télire.

Táblázatok között nőtt fel, mert soron kívül merte fogadni a korccsa szelídített napernyőt... Most büszkén feszíti ki a mellét, mert sikerült a fújtatókról leemelni a kupakot.

KOMOR ZOLTÁN

A MŰVÉSZET HALÁLA

üres füzetlapok fogócskáznak egy kihalt sikátorban,
egy hajléktalan kukák mögül figyel a különös keringőt
rég feledett írások,
soha be nem fejezett novellák kísértetei az alkonyatban
halottak mind
egy firkász golyóstollával egyenes vonalat vés a csuklójára,
s most vörös tintát okád a karja
egy rendező felakasztja magát
a kamerából kitépett celluloid szalagra,
torkán képkockából szőtt filmcsillag fénylő mosolya,
aki egy ócska forgatókönyvről lefeszégetett betűket nyel le,
drága borral öblítve minden nyeletet
(az a,r,s,f kampóihoz két korty is kell),
kádjában fekvé az arcát melegítő
reflektorfényre koncentrál,
mit még itthon is érez,
míg hatni nem kezd a betűkbe zárt keserű méreg:
egy magányos forgatókönyvíró szédült családi élete
egy tenyérről lefeszített élet-vonal
stabil kis zsinég
volt, aki erre akasztotta fel magát
vásznon végigcsorgó lélek az ablakon rázuhogó fényben,
egy festő, aki önarcképet fest,
majd tűzre veti a képet, és maga is vele porlad
keramikus formálgatja a szívét,
kiégeti, majd darabokra zúzza egy kövön
a grafikus aktot rajzol:
ceruzával feszegeti le a modelltől a ruhát,
majd a bőrt és a húst
kottalapokról lemászó fekete bogarak falják fel a zenészt,

KOMOR ZOLTÁN

sikolya egyetlen hangjegy,
műértők örült serege rohan a nyomába,
szájukból varangy ragadós, hosszú nyelve lóg
(és van aki erre akasztotta fel magát)
az építész egyetlen ceruzavonással összedönti a várost
az író épp felismeri, hogy csak a kampós betűkkel
foghat műzsát
...r, a, s, f, j, á, c...
a kifogott műzsák a sarokban vergődnek;
testükről ezüst pikkelyek válnak le,
ez lesz a költők mindenkori fizetsége
- minden művész boldogsága elért a tenyeremben! - kiált fel
a levágott karú hajléktalan,
- amikor voltak még kezeim, csodaszép verseket írtam!
a versek a körmeim alatt laktak,
csak csettintennem kellett,
és máris voltak rímek

amott egy csepp tinta a sarokban,
egy költő sebéből cseppenhetett ki
vers formálódik a cseppből,
s nekiindul megkeresni a művészet halálát

nem tudja miért

SZAKÁLLAS ZSOLT AZ OSTROMLÓ

Ne nyúljatok hozzá; süt, mint a sündisznók legtöbbje.

A tank mérőónjáról beszélek... A tankéról, miközben az osztályozódás mantrája leleplezi a rojtolódást.

Ha egy hintám lehetne, a páternoszttert a kiskertembe kiültetném.

Hej, többlettermés és a torpedót kikezdő, lila kátrány-csíkl!

Milyen síkon mozogtok ti, hogy az ömlengések zarándokai hátraarcot csinálnak tőletek?

Bakelithálóból készült süvegetek kőkockákat nemz, amíg rátok nem pirít a háborús mozgolódásoktól tartó céltételezés.

Körülményeskedő kutacsaitok közt forgolódva a könyökökkel zárt alakzatot képeztek, ám, ha eljön a „metélő”, legnagyobb szállásakciótok olyan javaslatokat is felszabdal, mint pl; jól kihasználhatók az aerodinamikai előnyök vagy: a tarkólebeny bármikor fúzióra léphet a különböző mértékben elagott viaszbabukkal.

Ellenőriztétek, ha szükséges; vízre bocsátott, félig kivájt dinnyét szürcsölök, állványt tervezek a felszarvazott csatornáknak, a címkék nélkül is tündöklő, fortyogó meséknek. Ti miazmába mártott, pozíciót váltó leleményőrlők, ti megesezt buszok, kik meglóbáljátok a szemfényvesztő szvettert, ha közelít a forgótölcsér, s megfűzitek a törkölykáposzták eszét, bekapcsolván a szivattyúkat lázadás kitörése esetén, honnan származik észrevételek, miszerint az őrangyalok ligája nektek, csak nektek drukkol?

Gallonokat jódoz a lefulladt agár, a csörgősipka a tűrés-határt semmibe veszi, a garat sújtotta kicsinyítő képzők megzabolázzák tekintetüket, csak azért, hogy fényes egy-

SZAKÁLLAS ZSOLT

ügyűségemben galacsinokat gyúrjak belőletek, ezekkel próbálván megdobálni leeresztett sorompóitokat!

Ha öblögetni támadna kedvetek, forduljatok a réti sasnál béketűrőbb timsóhoz, ti semmirekellők, akadályozzátok az elbukott terminál felegyenesedését...

Ráadásul a lég üvegén át elszipkáztátok előlem az ingerlő beceneveket, a különféle rákfajtákat, a kölest, valamint a szarkasztikus ínyt. Ahol a lajhárok bűdösek, ott kondenzcsík nem terem; védettségem alapformája, hogy korcs vagyok, így elfedhetem a dolgom lényegét.

Gyalupadomon egységet ritkít egy pálma, s ti első réműletetekben rángatni kezditek a vérrózsát. Felhajtás a mákgubók között, s ti elfelejtitek szétszakítani a hamut.

A klónok bejegyzése szerint ösztrogéntapaszotok mellénybe döfött fűszer. Közepes hatótávolságú személyigazolványotok tokja szintetizátort erősít a göbre.

A fürdőkádatokba művészien hulló víz jezsuita fenntartás.

Nem épülhet semmi közénk, a harákoláson kívül; acélvázak brit alattvalói, ne féljete, találkozunk még a litániáját fújó duciság szavazófülkéjében!

SZAKÁLLAS ZSOLT

A deviáns

SZAKÁLLAS ZSOLT

Kiporciózva

SZAKÁLLAS ZSOLT

Piruettek körmönfontása

SZAKÁLLAS ZSOLT

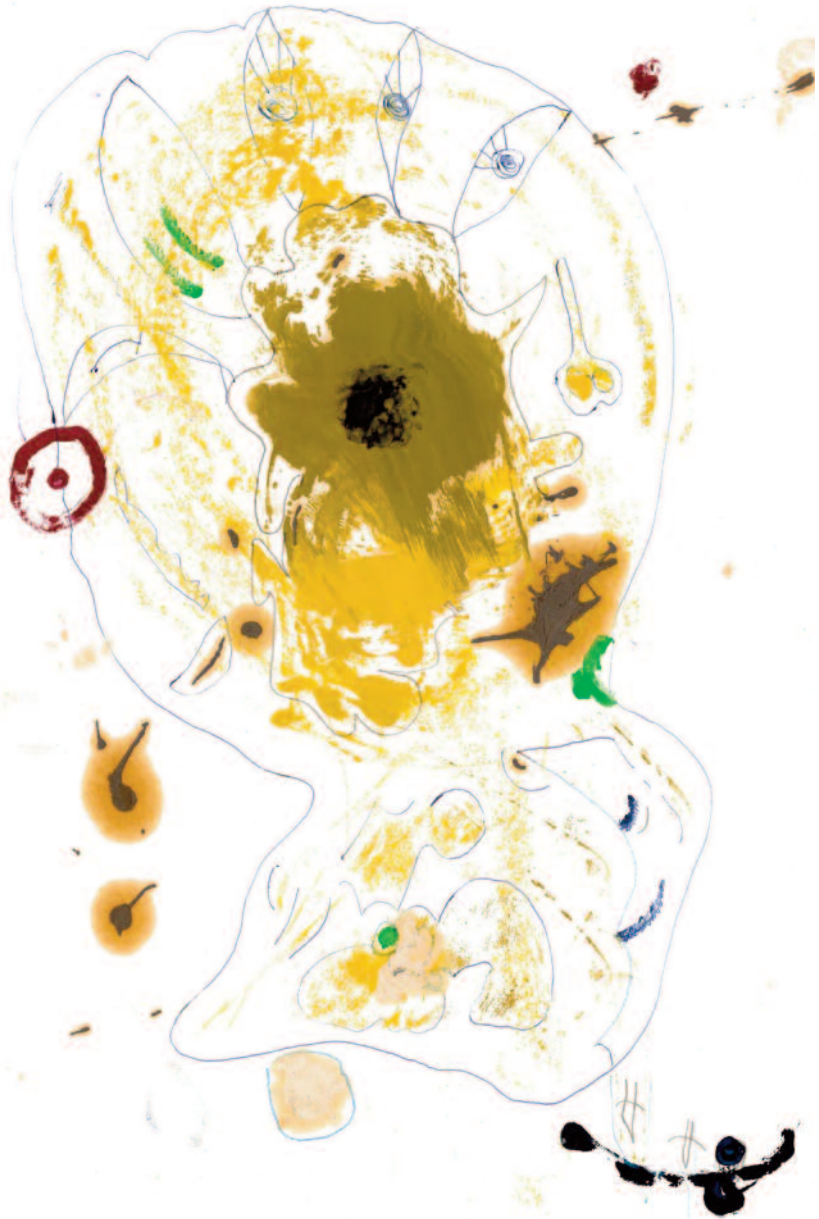
Strapabíró duzzanat

SZAKÁLLAS ZSOLT

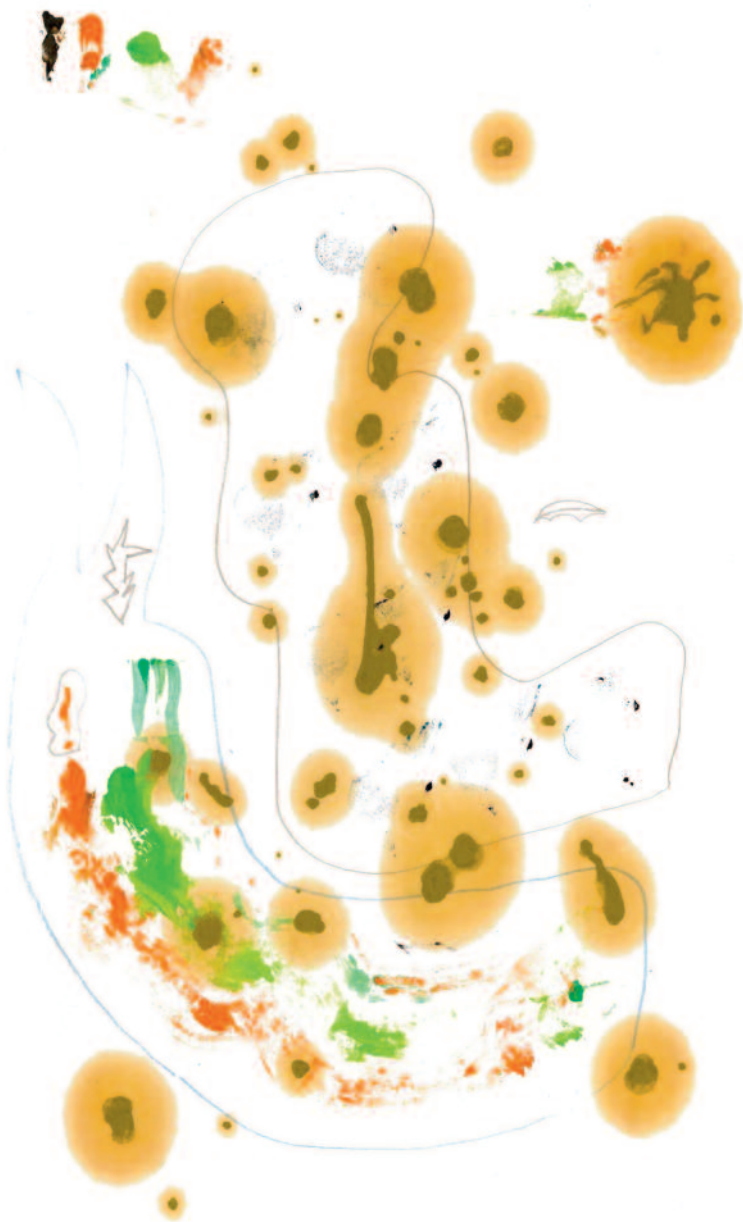
A túlhajszolt Ördögfi

SZAKÁLLAS ZSOLT

A kannibál

SZAKÁLLAS ZSOLT

A tépelődő banketten

SZAKÁLLAS ZSOLT

Semmin se károgni

SZAKÁLLAS ZSOLT

Pamflet a rosszmájúságról

SZAKÁLLAS ZSOLT

Nyessedékek ledoktorálása

SZAKÁLLAS ZSOLT

Úgyis kiszivárogo

SZAKÁLLAS ZSOLT

A csodaváró

SZAKÁLLAS ZSOLT

Ragadványok oltványa

SZAKÁLLAS ZSOLT

Tikkelők

SZAKÁLLAS ZSOLT

Adakozni kénytelen

SZAKÁLLAS ZSOLT

A lék

SZAKÁLLAS ZSOLT

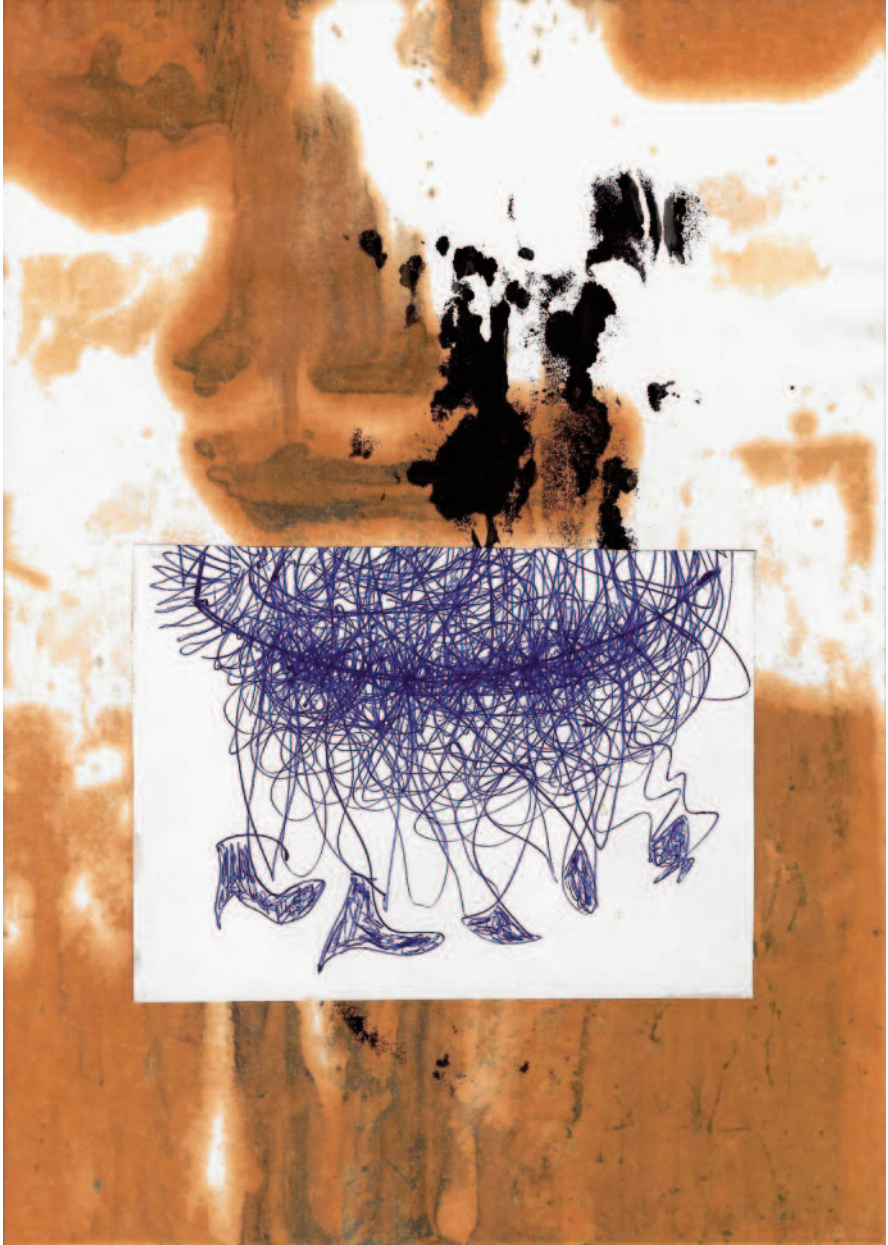
Kakasszóra

SZAKÁLLAS ZSOLT

Kreatív a gyilkosságok terén

SZAKÁLLAS ZSOLT

Több ízben

SZAKÁLLAS ZSOLT

A Nyilas jegyében

SZAKÁLLAS ZSOLT

A Nap bebörtönzése

SZAKÁLLAS ZSOLT

Őslényarchitektúra

SZAKÁLLAS ZSOLT

A Békakirály fellegvára

SZAKÁLLAS ZSOLT

Fekete mágus

SZAKÁLLAS ZSOLT

Könnycseppverem

SZAKÁLLAS ZSOLT

A diabolok gyógykovácsa

SZAKÁLLAS ZSOLT

Az exhibicionista

SZAKÁLLAS ZSOLT

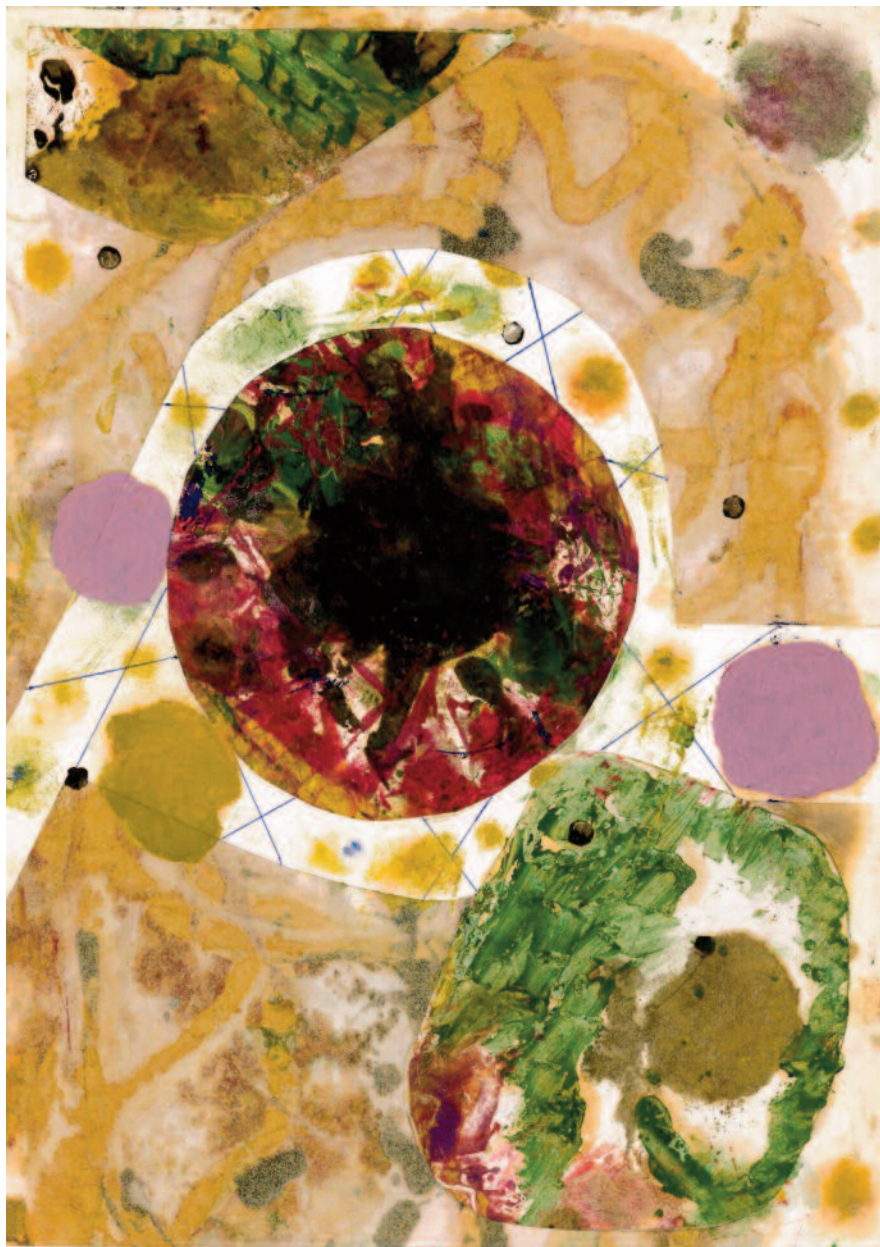
A Szent Grál-kehely

SZAKÁLLAS ZSOLT

A Paranoid bolygó

SZAKÁLLAS ZSOLT

Csillagkapu

SZAKÁLLAS ZSOLT

Vemhes katalizátor

SZAKÁLLAS ZSOLT

A logopédus álma

SZAKÁLLAS ZSOLT

Vakáció

SZAKÁLLAS ZSOLT

Defektes számárlétra

KOMOR ZOLTÁN

KOMORNO

csengetek

szobalány toppan be a homlokomba

a kezében száraz kenyér aminek morzsáit a varjak elé dobja
(még ott a reggeli tojásrántotta az ablaküvegen)

egyedül sírni vagyis vödörrel hordani a tengervizet egy kádba
az asztal vérét végül felisszák a székek

a sarokba állított juhok legelik a mai újság lapjait

a lélek áttetsző csiganyála mindenütt

a szobalány vállain billeg

a cipőtálpam nyomától nyomorított hold

az arany középút akupunktúrája ez

akinek a tenyerében arcok ordítognak

tudják

hogy a bányában ragadt kísértetek

csak a kifordult határkövekhez hűségese

egy szökőkút emlékezete a városról

tűzrózsák egy pohár vízben

a sarokba állított juhok tovább tépkedik fogaikkal

a fekete-fehér lapokat

a nyakukba akasztott toboz veri a delet

hangjára érkezik végre a szobalány:

mérget csavar a hajából levesembe

kifejezéstelen arca biztat hogy csak ma érdemes meghalni

a holnap szétröppenő galambtollai a tegnap paraszába hulltak
(mondja)

a birkákból nyílt sebekből kiröppenő gyászmadarak hangjától
egy hegedű is felakasztaná magát

szinte látom hogy

feszül máris a húr

magába csuklik a vonó

KOMOR ZOLTÁN

homokvihar keringőzik önmagával a szemem mögött
a szép versnek csak kínjai vannak
(- képtelenség rendet rakni itt - fakad ki a szobalány)
akik megtartják a háztetőket gipszvállaikon
és lehányják önmartalékukkal a tükröket
akik visszajárót találnak a tojásban és kitömött isteneket
ültetnek a családi asztalhoz
becsomagoltatom a szobalánnyal a levest és a varjakat
(- nem kívánja ezt is az ablakhoz vágni mint a finom reggelit?)
(- elvitelre kérném az életet, köszönöm)
az elégett gyufaszálak rokonai telefonálnak
bizony osztozom most gyászukban
gerincem a ceruzák szénváza
ezt a szobalányt tobozokból varrtam
az árnyéka lötyög akár egy odvas fog
a kandallóba dobom néhány régi versem
amitől hamar felmelegszik az egész szoba
a döglött juhok felerősödő bűze pedig a függönyökbe ragad
a lány erre rögtön tócsává olvad
(a vérrel lepisilt fal csillogása ilyen)
üres lovak amiket hiába is hasítanál fel
csontkolonc csak a test (mondod, vagy inkább azt:)
szenzációsan halk minden öregség

borzasztó helyzetben élek
tévedésből kibelezett liftben
a hófelhőbe költözött birkák fényéből
ebédelnek ma a csillagok
(persze mérgezett)

a szobalány az üres sírkövemen előtt ül a kezében vésővel
és ihletre vár
a múzsák hallgatása megállítja örökre az órákat

SZAKÁLLAS ZSOLT A HÁRÍTÓK

Mikor a szívtől való eltávolodás feleslegesen róttá tiszteletköreit, tüstént felmerült lelkükben a kétely; tébolyítóan sokba fog kerülni a kereszteshadjárat. Ennek dacára, - haragtól pirultan - kormos ágyúik zengő piramisaikból kiköszön-tek.

Tiltakozásuk a fémgyökök ellen megteremtette a cseppfertőzés útján rúdtáncossá vált plexiüveg alteregóját.

Ezek az applikáción keresztül is átbúvó jómódú fenegyerekek a defibrillátor papucsainak a helyébe most egy lehetetlenségig lezüllött étkezősátrat vizionáltak.

Meg is lett az eredménye...

A mákos tésztára fanyalodó jazz, a hűtőrendszerben zsi-zsegő olimpikonnal rögtön egyezséget kötött; harangkondu-lásra puffadó hasuk hittérítőket vonzott a csonkolástól rettenetesen rázkódó állatok nyurga krétáihoz. A szokásos-nál erősebben dörgölték meg ekkor szemüket. Elfőtt a biza-lom. Elfőtt a rengeteg.

Az állítmányok egyszerűen szétmállottak.

Kifakadásukhoz az sem volt elég, hogy az üvegférceken át kihajtott ferde szoláriumuk. Mindenesetre felhagytak a ház-tűznéző hackerek vizeletének kémcsövekben tárolásával és jól is tették; a filteres madarak szopókáitól nyüzsgő kikötő felől marcona kinézetű matrózlegények érkeztek, hogy fel-pattintsák a láthatatlan bugyrok renyhe zárait...

KOMOR ZOLTÁN

CÁPOUΘZONY MINT KÖNYVJELZŐ

zsírszagú a telihold
a golyók a levegőbe lőtték a puskákat
s védtelenné váltam a fűszeres előtt
amikor megnyalt és úgy érezte
nincs is ízem
végül mindenkit utolér balvégzete
- felakasztanak majd téged is halálod után az égi szekrénybe,
felakasztanak a mennyország válfáira
mint egy ruhát száradni
s miközben kicsöpögnek belőled az emlékek
megöl majd az unalom
és egybeolvadsz a fellapozhatatlan fehérséggel

a távolodó emberek igazából közelebb és közelebb jönnek
de a lélegzetvétel zsugorítja testüket
főnixeket sétáltatnak láncon
a bűvárok oxigénpalackját pedig
teli pakolták a szerelmesek kivágott szívével
a bűvárok csak nőnek és nőnek ahogy mélyebbre süllyednek

ajkad szárítókötelére akasztotta magát néhány szó
a versemet tolóksóban az ablakhoz tolják
hogy vacsora előtt kinézzen még a kertbe
motyog maga elé az ápolók unott képpel rakják tisztába
a párnahuzatok lopják a színt hajából

zsírszagú a telihold
és feljebb lépünk a papírsárkányok csigalépcsőjén

KOMOR ZOLTÁN

kockacukor szemünket ropogtatják az égi lovak
máskor tejbe mártod a kifli alakú nyarat
kalapok karanténban
- mintha elkaphatnánk egymás hajsztínét
meztelen emberek állnak a parton
kigyulladt fürdőruhák hasítanak át az égen
felnéznek rájuk és kívánnak valamit
a cápauszonyok könyvjelzői
az űrben kolibrik nyársalják fel a bolygókat csőrükre
s tovaszállnak míg egy
tengeralattjáró lapul a szőlőprésben

SZAKÁLLAS ZSOLT SZANKCIÓK, BEVEZETÉS NÉLKÜL

Maghéj, magömlés, magtalan; a halvérű obeliszket bámuló pipás. A kedély esőerdők szorzata: elkísér a helyszínelő tankerekig, aztán ellenpontozza a szomszédját.

Nincs anyag, következésképp nincs, aki a demarkációs vonalat meghúzná.

Béka, avagy lasszó volt a neve, - már nem emlékszem - ugyanis a bikinik beleszuszakoltak a galoppozó házirendbe.

Most valami puhába ütközöm. Igen, Ő az, a házvezetőnőm, akitől aztán kicsorbulhat minden gombom. Béka, avagy lasszó volt a neve,... mikor még a nászinduló a kard kosaráért könnyörgött.

- Vegyetek ki a járomból, dekoltázsomba szenilis üveggyöngyök költöztek, ó, jaj! - rimánkodik az én drága hölgyeménym.

- Hogyne. Majd ha palackpostára bízod a seszínű hajnalt, s a kietlen eposzt - duzzogok én.

Megfürdök a tóban, anyaszült meztelen. Az aljára is lemerülök.

Megfulladt hattyúk vannak ott lebéklyózva. Miért? Bizonyára bálványimádásért.

Feljövök a felszínre, ahol a fesztávok mazsolák.

Szemelgetem, szemelgetem őket... Környezetemben a repkedő forgács egy konyhakést terelget. Megmérgettem. Súlyos egyéniségnek találtattam. Bedugult orrok szimpatizánsai, ne kísértsetek a vulkánt!

Úgy rémlik, pelenkáztam elégszer az illóolajat. Semmi jutalmat nem kaptam érte. Bánom is én! Bánom is én!

A biztonsági rendszert feltéphetik a munkamániások, a

SZAKÁLLAS ZSOLT

bűnbánó tottyanást ellehetetleníti serdülőkorra, a törött nyelvcsont imahengere kurtításért kiálthat, én bízom az igazságszolgáltatásban. Az dobja rám az első rögöt, aki agyonszekírozza a viszketést! Mi a bűnöm? Hagytam feleslegesen locsogni a lépcsőházban a házvezetőnőmet. Ilyenokről tereferélt a szomszédjával: - A hattyúk mind csínytevők. Bacilust enni dudával, könnyű. Az ütleget nyalánksága sorszám. Az orgonasíp sosem szellőzködik.

Ahol nem is várjuk, a hipotézis darálója ott őrli péppé a kalóriatáblázatot - haszontalan fiatalasszony!

Inkább a vacsorahelyszín gondos kiválasztásával törődne! De nem. Nem fúrom bele magamat a hóba, csak azért, mert Ő korpátlanítani szándékszik minden territóriumot.

Kátránnyal vonni be a tündéri jószívűséget?

Remélem, egyszer majd Ő is megtapasztalja, hogy milyen rossz érzés tud lenni, ha a dörrenés okozta stadion kipécézi a tajtékhálaszt! - A felhígított széken egy bestia árnyalakja ül, aki gondol erre és merészség híján sejtetni engedi, hogy a fénydetektívek nem megvesztegethetők...

KOMOR ZOLTÁN

IDEGGÓCAID ÖLTÖZTETNEK

ha rendesen működne a kiválasztórendszerem
már nem lennék a testemben
fekete izzadságcseppekben csorognék ki pórusaimból
- kiizzadná személyiségem
ez a reszkető sejtötömeg, amit reggel ruhákba öltöztetek
hiába mondd neki:
ha jön a bomlás a lágy részek gyakorlatilag rászáradnak majd
a csontokra
a vértestecskék nem ismernek filozófiát

burkolat-hazugság vagy
- önmagad inkognító módja - habos gyűjtőtábor,
feltúrt garzonlakás
ideggócaid kínálgatod mint étvágycsinálót egy szalonban
- dörzsölteted magad mintha mesebeli olajlámpás lennél
de végül csak egy már mumifikálódott dzsinnt
tudsz felöklendezni

SZAKÁLLAS ZSOLT TANULSÁGUL

„Igénybevétel nem vehető igénybe” – a borzas szülők, le-
hengerelvén a csuszamlós gépeket, ovális vitrinjüket egy tű
fokára kihelyezve nem értik, hogy felgyülemlett ráncaiktól
miért hátrál meg a nagy rézüst, melyben tipródni látszik az
akarat.

Asztronautáik gerincvelője grafitceruzáikba ágyazva kap
újult erőre, mikor is kelés képződik elhanyagolt testük vala-
mely zugán. Hamis szitakötők hídja beomlik az egy huzatra
megivott törkölypálinkától. – Csak az lehet bátor, aki gyíkot
kurtít... A bőr képletesen barnul... Ki a menedzserektől ha-
nyatt dől, az a vallatóra fogott lázas, együgyű szappantartó...
Egy megtérés nem megtérés, több megtérés viszont már fel-
bosszantja az amúgy is inogni látszó változatosság hercegét.
– A fellázított drótsövények titkát hordozza emlékkönyvük.

Gyékénnyel cifrázott buta bókjaik ismerik küldetésüket,
ezért mellre szívják az elmondottakat, miközben a valósze-
rűtlenül cserbenhagyott öklök lassan kijönnek a szűrős köd-
ből, jelezvén: aki puhány, az a legpuhányabb.

Mérsékeltlen nyöszörögve, a gyorsan száguldó teniszkö-
nyök egzakt tudománya négyszer fúj rá pihéik színi társula-
tára.

Holt vizükön keserves sóhajok vontatnak csillag-alakú
amuletteket.

Kullancseső nyúzza-cibálja őket, de nem bánják. Részleges
hasizom-szakadásuk kipellengérezi a heteroérméket, ettől
mutálódnak. Hirtelen támadt ívfény söpör végig a csupa jeles
bizonyítványukon. Mint akikben szemernyi jóneveltség sincs,
oly mohón kapnak utánuk...

KOMOR ZOLTÁN

APOKALIPSZIS

MEGVÁLTOZTATTA A

PROFILKÉPÉT

ismét csak bizakodunk

- a jó Isten eseményként meghirdette Facebookon

a világvégét - hiába; virágzik az üdvözülés-mutyi

a szárnyas trafikosok újfent elégedetlenek

se ki se be nem látni a mennyországba

- szent péter résnyire nyitva hagyta a kaput

hogy némi friss levegő azért beszökjön

mire fejfel lefele a kereszthez szegezte pár ellenőr

- kalapácsot és karót hordanak ezek az aktatáskában

tudod néhány kibaszott vámpír folyton csak kijátssza

a tb rendszert -

recsegnek a keresztek

- ameddig ellátsz - szegény erdő - ha egy fa megőrül

egész nap csak suttog a társainak

és ott végül minden fa megbolondul

se baj nincs seb ami ne gyógyulna be ha eleget nyalogatják

(- ugye rendbe jön, doktor? - kockáztatja meg valaki

a kérdést a patológián)

volt egy szakállas pali aki meghalt egyszer a kereszten

de ha elegen osztják meg a képét

bizonyára feltámad

ahogy a daganatos gyerekeknek is folyton összejön

így némi pénz a műtétre - ha nem,

hát maradnak a családtagok és a szociális műtét

egy kislány felfekszik a családi étkezőasztalra

anyu az anatómia könyvet bújja

KOMOR ZOLTÁN

szóval mi ismét csak bizakodunk
és résnyire nyitva hagyjuk az ajtót homlokunkon
- bekukucskálva műtőszobát látni
a doki izzad akár egy ló próbál görbéket ütni az ekg vonalba
- jobb ha feladja, rég halott az ürge - morog rá a nővér
csipegetve az asztal széléről a szétrepült szervcafátokat
- kapcsozzon rá egy kitöltött cédulát és temesse egy szavazó
fülkébe - mert mi szociálisan temetünk
- gödröt ásunk, öltöztetünk, felboncoljuk szeretteinket
ha nincs műszer, hát a fogunkkal
és megírjuk helyette a végrendeletet
a mennyország ondo szagú mozijában végigüljük élete
leleplező filmjét
ott majd kiderül ha nem is hasonlított a profilképére
- jó ég ha kell meg is halunk helyette
ahogy Krisztus feláldozta magát érettünk

aki előrelátó már életében elkezd rothadni és
egyetlen kattintás csak hogy részt vegyünk
ezen az eseményen - oszd a káoszt
- az apokalipszis szponzorai már a kezüket dörzsölik
a filmakadémia előre odaítéli a legjobb speciális
effektusokért járó díjat - mielőtt beindul a tűzeső egy
kisfiú a holdon ülve lógatja pecabotját
hátha végre horogra akad valami
- virágzik majd a halálmutyi meglátod
se ki se be nem látni a koporsóból a résnyire hagyott fedél
mögül
árad ki a dögszag

- doki, maga egy mézárós! - leplezi le a nővér
a kötényes fickót alig van ideje a háta mögé dugni a bárdot -
szociális műtét ez is - egyedül a mézárszéket sajnáljuk,

KOMOR ZOLTÁN

hogy nem fáradt még bele vérünket látni?
szinte már
szégyelljük folytatni mikor megvágna
- forognak a láncok kampók visznek a szavazó
fülkébe amit előre látóan kibélelt valaki gumimatracokkal s
ott őrlöngve megosztjuk egymás
elmeállapotát

szegény mészárszék szegény szavazófülke
(kérjük az elhamvasztottakat kifelé menet helyezték el az
urnában saját hamvaikat!)

szegény szociális szegények akik önerőből
mindenki más helyett szegények
és szegény erdő ahol a kényszerzubbonyba bugyolált fák
egymásra dőlnek s mikor eljön az utolsó óra a falak lerázzák
magukról a villanykapcsolókat

- lőn' örök éjszaka de se baj a fény amúgy is csak szépséghiba
feltámadunk mi még mások jó cselekedetei miatt
- egy kaszkadőr eljátssza születésünket
megint mások megélik legszebb napjainkat

SZAKÁLLAS ZSOLT TAVIRÖZSA

A túlteljesíthetetlen gép bendőjének a részvényesei elalélnek a felhőátvonulásban. A gőg görgette kockák szintelen fővények, amik megsemmisítő csapást mérnek a bábok alkotta, biztonsági övekre csatolt lázgörbékre. Mielőtt lehajolhatnának hozzánk, némi lélegzethez jutva felfújják a dzsungelt, ahol a traumák tivornyáit nem zavarják sem az el-
lentmondások, sem az önfeledt kacagások.

Nincs semmi kivetnivaló ebben; a rokonszenv voks, a szemétégetők téglái okvetetlenkednek, s az archaikus hajó desszertjei aromákkal fűtötten megfeneklenek az árulás csigáival meghintett országúton.

És a gúzs, ez a mennybe lövellt, gazella-szökellésű, szűrő-próbán is átesett, bajusztípusokat utánzó kötésmód, amint a kifogyhatatlan-erejű palackok ótvart fenyegető, kettős előjelébe kapaszkodik kacsáival...

A neveletlen bográcsban főve megpróbálkozik a lehetetlennel, vagyis a temetkezési vállalat katalógusában böngészve a komfortzónás ragyák után kutat, mindhiába.

Az aknagyűjtők csapata rég kipróbálta már a fűrészlap hajlékonyságát. A nád is megtöretett, s a teljes hasonulás apránként kötényébe szedte a rendbontó zsinegelőket.

Vajon ki rendelte úgy, hogy a lelkendező öv harakirije fektessen a műholdba, egrecéroztatva ezzel a degeszre tömött pénztárcákat? -Viszonyítási alapnak ott a hagyatéktoll, s az üzembiztos bárd, nézzétek azonban ezeket a bájos kiörlésű, sokszárnyú legyecskéket, amint illeték fizetése nélkül lépik át a határtalan sorompókat, melyek cukornád-ültetvényei lépten-nyomon afrodiziákumokat párologtatnak a beteg zuzmó felvidítása reményében és ezzel még dicsekednek is a dolmányukat kart-karba fűző huszároknak, ami akár tisztelgésnek

SZAKÁLLAS ZSOLT

is vehető...

Ám hagyjuk a gondolákat felszállni.

Sminkelés ne párosodjék fakultással!

Az előzők dolga, hogy kelepeljen, a régi kápolna tisztsége
összegyűjteni a kimutatásokat, amik a decibelnyél kópiáit
terhelik.

Ha képesek lesznek végromlásig szeretni, - engedve a haj-
nal motozásának - még az is megeshet, hogy feleségül kérik
a dekrétumokkal dugig telt pincéket...

KOMOR ZOLTÁN

AZ ELŐZOPOGATOTT JÖSGÖMB

a spiritiszta házak megidézik az embereket
- egy család jelenlétét érzem - suttogja egy
lakás a konyhában ülnek meztelenül a tányéron
gőzölögnek levetett ruháik
a fürdőszobában a kádban hatalmas tengeri kagyló tátog
torkában egy jósgömb csillan
ha közel akarsz menni és kifürkészni a holnap titkait
rögtön összecsukja a száját
marad hát a tegnapok boncolgatása
ez minden esetben golyóstollal történik
a megélt pillanatok szavakká alakítása olyasféle műtét
mint a házi ölebek kasztrációja
a végeredmény nem éppen szívderítő:
bánatosan merednek magukba a betűk
mintha azon töprengenének
mi értelme egyenes háttal járni ezek után
természetesen van értelme
aki egyenes gerinccel jár ezen a világon
megtartja a fejével az eget
és nem szakad az egész a nyakunkba
egészen magassá teszi az embert kihúzott háta
szépséges oszlop lesz belőle amit tíz évente leporolnak
ha épp jut rá a keretből

mikor mire jut
a tükörképeket például sohasem temetik el csak a halottakat
a halott tükörképei továbbra is ott maradnak a tükörben
és teljesen feleslegesnek érzik magukat emiatt

KOMOR ZOLTÁN

pedig mindennel lehet kezdeni valamit
még az örökölt szívveréssel is
ha például fognánk ezeket a tükörképeket
és egymás hátára állítván oszlopokat készítenénk belőlük
nem kellene többé néhány jó embernek megtartania az eget
hogy a rosszak odalenn békében szaporodjanak
összegörnyedhetnének végre a jók is
és nyugodt lelkiismerettel gazemberek lehetnének
aztán mindenki elvágthatná mindenki torkát és
csend lenne a planétán
a madarak meghallanák egymást
nem zavarná őket többé a szaros vödörrel történő koccintás

no de talán ne legyünk ennyire pesszimisták
tarthatnák az eget az emberek is
egymás görnyedt hátára állva
a tükörképek meg odalenn szépen benépesíthetnék addig a
világot
beköltözhetnének szépen a spiritiszta házakba
hátha megidézik őket
hogy a vacsora asztalhoz üljenek végre
a kagyló pedig jóízűen elszopogatná a jósgömböt

SZAKÁLLAS ZSOLT HAPTÁKBAN

A könyvekkel megrakott dézsa szomjazza a percre pontos elismeréseket.

Mivel kenyérre nem telik, feltúrja a szikrázó fagylabdákat.

Megüzeni a réveteg csillagoknak is; bizgassa őket az oltáriszentség.

Enteriőrje folyamatosan pattog: - alázatom mindig is buktakucokot óhajtott csapra verni. Soha, egyetlenegyszer se erőltettem a fecsegést, a megbírságolt szemellenzők eme nyálkával bevont atrocitását. Cirádáim értekezése messze meghaladja a bipolárisok csörteváltását. - Ó, pótcselekvés!

A foglyok havi ciklusa kétpólusú doromb, s a zuhany állványzata általvezet a képzelgéseken. Bizonytalanság, sodródj ki hát a tehervagonok közül, - ez korántsem tragédia - jelen esetben a karosszéria igája vár, s a törmelék önmagát ígéri a fejszesuhanásnak.

- Igen, uram. - szólalt meg Ő inkább panaszosan, mint szolgálatkészen. A cserkészésből éppen, hogy kinőtt bővülő lista bontja már lombjait, - ez még csak hagyján -, de a hosszú, fekete nyílveesszők a fogak között... mind agóniából font, trükköző lapgitárok! Ha - tegyük fel - én több helyen is megfúrom a kackiásan álló gyertyát, ki fogja ezentúl cselekvésre bírni a csalánkiütések forgatókönyvét?

KOMOR ZOLTÁN

Teasellők

a hullamosók előmásznak a párna tollai közül
majd locsolni kezdik a homlokomat
hajszálaim között soha le nem írt szavakat temetnek
és hullajtják rá sós könnyüket a vödörben ülő sellők
olykor pincér érkezik és forró teát önt rájuk
majd szalad mert már hallja
ismét sípolnak azok a kérlelhetetlen kannák
- itt folyton csak tea készül
a gyufák elszenesedett végéből főzik
vagy a zsebben elrozsdásodott fillérekből
tudod vannak pénzérmék
amik valahogy éveken át az ember kabátjában maradnak
ezek valójában a szemek
amin át a kísértetek figyelnek minket
vagy a vödörben ülő sellők pikkelyei
amivel megvásárolhatod az angyalok
könyvlapok közé szorult lélegzetét

fényesednek álmaim
- remek munkát végeznek errefelé a körömyi hullamosók
először csak elhalványul majd el is tűnnek kezeik között
az emberek hajszálfinom körvonalai
hiába is rajzolnád fel magad az égre
egy zongora sötét billentyűjével
könnyen lesikálnak onnan is ezek a fickók
a sellők könnyeivel a sellők könnyeivel
amivel megtelnek a kannák és éjfekete tea fő bennük
amivel leöntjük ruhánkat
hogyan illő legyen
az agytekervényeikben zajló temetésre

KOMOR ZOLTÁN

nincs űrmérték ami kifejezné
a ki nem mondott szavak szélességét vagy súlyát
vagy hogy hány gyászhuszár bírja el pontosan a csöndet
annyi biztos csak
hogyan az álló csónak a hullámoknál is könnyebb
és az evezők elhervadnak ha nem kapnak vizet

hiába a sellők csak az utazók nyomába szegődnek
képtelenek mit kezdeni az egyhelyben toporgókkal
de reggelente ott úszkálnak a gőzölgő bögre alján
és szobrokat faragnak
a teába dobott kockacukrokból

a pincér most zsebében csörgeti elgurult tekintetünket
rozsdás aprópénz amit sorban a füttyülő kannákba dobál
bizony
rendületlenül sípolnak azok
gőzükben eltévednek örökre az ujjak
amik az ébrenlét hárfahúrjait készültek
megpendíteni

SZAKÁLLAS ZSOLT

A VÁROMÁNYOS

- No, söprés! - adta ki az utasítást a mélyvizű kút, s én hirtelenjében nem tudtam, merre is iszkoljak el. Miért kell az embert megijeszteni?

Szerencsémre borotválkozó-tükröm most is ott lapult a zsebemben.

Elővettem és alaposan szemügyre vettem az arcomat benne.

- Szent Jeromos! Ki nyisszantotta le a jobb fülem?

Eszembe villant a hajótörés, amit nemrég szenvedtem el.

Tisztán emlékszem, az árnyaknak búcsút intettem akkor...

- Márványba is vésted? Vagy csak akklimatizálódtál? kérdezte a párbajsegédem. Majd jelentősegteljesen, akár egy jó, felemelte a hangját: - papucsrákban fogsz elhunyni.

Elhunyni, én? Mikor dicshimnuszom ideje pont elérkezett?...

Megrémültem, mert sehogyan se akartak összeállni a mozaikkockák.

Támadt egy ötletem, körzésem identitásörző kapszuláihoz kaptam. Hihetetlen élmény fogadott. Kibomlott sáljuktól csavarni lehetett a tejszínhabot!

Kórusban zokogták: - a túrabakancs csillapítja a feltámadt mesélőkedvet, midőn a márna azt reméli, kirobbanóban a tojástancl! Ekkor szaladt csak bele sunyi ákombákomjaim utánfutójának kerekébe az ár.

Hanyatt vágódtam, s fájdalmamban toporzékolni lett volna kedvem. S micsoda hetvenkedések kaptak akkor az ölükbel! Berregtek a hőkamerák is, s sallangjaim gyűjtőíve törvényszék elé citálta a mézízű havazást.

A kapott labdát ezúttal is képtelen volt leütni a refrén, így helytelenül ollóztam össze bajbajutott habitusaimat.

SZAKÁLLAS ZSOLT

- Tanulj meزgerelni; hajdanán vállfa kurjantott itt nagyokat, s nehéz volt elviselni a katalizátorok bégető bárányainak a razziáit! - fordult utánam a már említett mélyvizű kút, mintha az lenne a legtermészetesebb dolog ezen a világon, hogy ténfergő pavilonok potyognak bele a szívtelen meszes-gödrökbe.

KOMOR ZOLTÁN

FÉNYMÁSOLT GLÓRIÁK

Szakállas Zsoltnak

fénymásolt ostrokkal semmire sem megy az ember
a lovak csak kacagnak ha azzal ütik őket
s ahogy hahotáznak sörényük száll
közben villámokat mázsol az égre
cikázó hegedűhúrokat
ha vonóval érinted őket
csillagport kezdenek eregetni a kémények
rég halott galaxisok hamvait
amiben szkafanderes angyalok mossák tisztára
sírásáskor bepiskolt kezüket
fejük felett fénymásolt glóriák fénye csillan
egy fürdőkádban sebeit bekötözni
megitatni a szomjas gramofont
messzi indulni egy kézmozdulat vonalán
- alvajágni a sors buborékján
mindig csak a saját sírunk körül tülekedünk
ahelyett hogy leülnénk
és telisírnánk végre akár egy kádat
oly régóta vágyjuk látni a tengert
hogy nekünk már ez is megfelel
talán kisodor majd nekünk egy halat
néhány pikkelye sötét némelyik pedig sárgán világít az éjben
mögötte apró alakok sziluettje - ülnek egy fotelban vagy
gramofonzenére táncolnak - egyre csiklandozzák a lovakat a
hegedűhúrokkal
azok pedig hangjegyeket kacagnak
az angyalok oxigénpalackjába
nehogy megfulladjanak az űr végtelen csendjében

KOMOR ZOLTÁN

amely akár
halálunk fénymásolata is lehetne
sistereg csak a gramofon
lejár a fekete szárnyakból öntött lemez
a kémények magukba szívják az éjszakát s ami marad
azt nappalnak hívják mások
én csupán egyetlen fénylő pikkelynek
kiszárad majd ez is a napon
ha partra sodorja a halat egy sós hullám
látod a szemei meztelen órák
- levegő és zene után kapkod
az űrbe költöznek majd feltátogott szavai
amit csak azok nem hallanak
akik fénymásolt füleket hordanak igazi helyett

SZAKÁLLAS ZSOLT

SOHÁŒE SAJNÁLD

Felhabzsolta a sárgán hunyorgó fénycsöveket, a szenzációra éhes parfümöt, s hóna alatt egy beteg kvazárral, távozott.

A klímaváltozás kifejezetten jót tett neki; mozgó farúdjá forradásai menyasszonyt követeltek, mégpedig „szorítóból kitáncolt” menyasszonyt. Ezt is megkapta, mint már annyi minden mást kalandos életében. Korholta eleget a megalvás pilótáit, s most erősen fogadkozott, hogy véget vet a birkózásra hajlamos „regimentet sarjasztó” rémuralmának.

Meg is tette ezt, az Ő bevált módszerével: egy fordított keresztet dugott a humort nem kedvelő tömondatok ágyékába. A tér felizzott, s a gumimatracokról szóló intelem élni kezdett a sejtjeiben. S bár a nap minden órájában vigyáztak rá a fortélyok, mégis, tartott attól, hogy egyszer csak eljő a rizs hajnala, s megőrli a pompázatos színekben játszó kilométerköveket, nem beszélvén a kovászolnivaló hímporról. (Ez a dúsított elixír a villámtelér nyelve hegyén, mint káromlás volt jelen...)

Alighogy ezt végiggondolta, a hitvallásán egy aprónak tűnő asztronauta kezdett el lovagolni, akit elnyűhetetlen réteg tart. S bárhogy próbálkozott, sehogy se tudta lerázni.

Többé nem gyulladt ki az arca, amikor közöltem vele; érte repes a monszuneső is. Hanem, jogarára kopírozást fésült az agyrém:

olyan csöppet sem szigorú tévképzetek ütötték fel a fejében magukat, mint pl.: - pardon, adminisztráció, a rád szabott skalpolást gyömbérsör martalócai végzik...

Vagy: - ne mozdulj, leltárkönyv, mert a start a menü, nem kapsz te többé se perezet, se légfrissítőt... S ezektől a furcsa meghatározásoktól teljesen kiborult.

SZAKÁLLAS ZSOLT

Szegény, szegény. - mondhatnánk részvétteljesen, ám a vásári panoptikum eszelősen kaffogó reszelője a sarkunkban lohol, s mi saját érdekünkben azt játsszuk, hogy tárogatók vagyunk, és nincs az a pszichoanalitikus, aki átváltozásunk lényegére rájönne...

KOMOR ZOLTÁN

SZARATÓRIUM

ideje szobatisztaságra nevelni a kölyköt! – döntik el a szülők
azzal vesznek egy bilit a kisállat kereskedésben
egésznap morog, a kisfiú nyomában liheg,
az meg annyira fél, hogy inkább a szekrénybe zárja magát
könnyei áztatják a dohos ruhákat

talán kegyetlennek tűnhet ez a módszer
de máshol az a szokás, hogy a gyerek hátához forrasztanak
egy műanyag kis bilit
az meg aztán csigaként csúszik fel s alá a lakásban
és amikor rájön a végezhetnék
kénytelen a legkényelmetlenebb pozíciókba tornászni magát
hogy ürülékét valahogy a hátán hordott bilibe egyensúlyozza
kézen állnak, talpuk előre lóg, úgy festenek, mint a támadásra
kész skorpiók
a szülők pedig erős fényeket irányítanak rájuk
és néma csodálattal figyelik a kitekert test gödreit
és gyűrődéseit
a csontok kitüremkedéseit a sápadt bőr alatt

az ilyen gyerekekből többnyire művész lesz

trükkjeik csodálatot keltenek a nagyérdeműben
akik örömben majd' maguk alá fosnak
de az utolsó pillanatban eszükbe jut
a sok szekrényben töltött magányos óra
amitől rögtön beforr az ánuszuk,
és irigykedve figyelik a művészt
aki bátran ürítkezhetsz

KOMOR ZOLTÁN

innen ered tehát a régi vicc, hogy a művész a kocsmában meg-
kérdi a pultost
hol található az illemhely
az meg azt feleli, miért nem szarja inkább össze magát

x

magam kétévesen váltam szobatisztává
ám az utóbbi időben újfent
higiéniai kellemetlenségeim támadtak:
valahányszor vécére ülök, érzem, hogy valami hatalmas készül
kiszakadni belőlem
s egy óra erőlködés után salakként
másfél éves önmagam távozik a beleimből
a kölyök aztán röhögve rohan végig a lakáson
a sarokba kakál, összepiszkít mindent
szaros kezével összemaszatozja a dolgaimat
próbálom elkapni, de túl gyors
végül kidőlök és reggel arra ébredek,
hogy tiszta gané a lakás
gyerekkori énem pedig már visszamászott a seggembe

micsoda kobold

máskor, ha társaságban vagyok,
azzal szórakozik, hogy kinyúl a fenekemből
s a nadrágomba lapátolja a szart
mintha csak homokozna
én meg persze magyarázkodhatok,
hogy nem az én hibám a dolog

a doki végül beutal a rehabilitációs központba
- gyakori ám az ilyesmi. az ember egy reggel elfelejti,

KOMOR ZOLTÁN

hogy kell aludni, rendesen enni vagy épp szarni.
de majd mi ismét megtanítjuk rá!

a szaratóriumban tévéfejű ápolónők tesznek tisztába
a nyakukon lévő képernyőn egésznap filmek futnak,
amin idegen nők és férfiak vécébe ürítkeznek,
ezzel is a retinámba vésve a helyes módit
egy orvos azzal riogat, ha nem működöm együtt,
kénytelen lesz bilit operálni belém,
mint ahogy az előző páciensével tette
ultrahang felvételeket mutogat:
a beteg ánuszt bevarrták,
végbele immár egy testbe ültetett bilihez kapcsolódik
havonta felvágják és ürítik az implantátumot

összebarátkozom egy nővérkével
esténként az ágyam szélére ül,
és dúdol a bennem fekvő gyerekeknek
olykor szeretném megcsókolni,
de az arca helyén lévő képernyőn
idegen emberek sáros ánusza tágul és szűkül
majd elalszom
bezár az égkupleráj
és az angyalok vécépapírszárnyukat az éj salakjába mártják

SZAKÁLLAS ZSOLT KOPÁSÁLLÓK

Ruhafelvétel, ruhalevétel. És a virágzó cserekereskedelem.

Mindez természetes. Mindez horganylemezből készült erőmű.

Süldő vagyok; légkalapács a cipómban nem tudja eldönteni, megütközzön-e a darazsakkal. Ámokfutó vagyok; csillag a hajtókám, az összesöpört haj a hóhért küldi rám.

Valaki azt rebesgeti, a habzás a katakombákban kivirul, valaki köpenyt vált, - ez a savó elhelyezése szempontjából teljesen mindegy -, valaki ruhatisztító fohászait suttogja épp.

Könnyű gyújtószerkezet leplezi a történelmet, csuhás papok holmi álszakállal bíbelődnek, ahelyett, hogy deformált keresztjeikkel megtorpedóznák a tüntető tonereket. -

Megkerülni ötvenszer az egyenlítőt, s nem fölcsengetni a járandóságot.

Mi okozza a levélsárgulást, mérjétek le.

Valaki odabiggyesztette a hanyatt dőlést a replikához.

És - tegyük fel -, ha a köntörfalazó oroszlánsörény megacélozza lépteit?

Pikantéria, pikantéria, miért pont a balszélsőt választottad az obszcén külleműek közül?

Tarthatatlanságod a fétisimágón alapszik, s új sújtás kell a tablódnak, amennyiben a premiered lengőbordás lokalizáció kíséri. Rendben. Még kiszállhatsz. Még füstölöghetsz is Magadban, a kókuszos rajvonal érintettjeinek úgylis bő a hozadéka, s ez a Te szerencséd...

Hiába éred Te el egy bólintással, a riadalom zsebesei megvegyék portékádat, a fedőnyi kontaktlencsét, szötteseket dícsérő okleveleid gyűlölik a fakabátos falánkságot.

SZAKÁLLAS ZSOLT

A dagonyázás érdekeit nézed. Mindig ott tartózkodsz,
ahol a sarjadásnak indult kódex a jelszót követeli.

Nem csak balog metró akad itt, - ne kelljen kétszer figyel-
meztetnem -, hogy elhivatott tanárokként osztályozd ezentúl
a keresztmetszeteket!

KOMOR ZOLTÁN

ÖNGYILKOS VASÁR NAP

senki sem hittem volna, hogy a hétvégi tévés főzős műsor
háziasszonya valójában egy öngyilkos szekta vezetője
csak amikor a szösz elkészítése után
élő adásban megmutatatta a háziasszonyoknak
hogyan kell a fejüket a sütőbe dugni
hogy elmúljon a hétköznapi fájdalom
és férjek százai leltek rá a feleségük holttestére a munkából
hazatérve
akkor kezdett mindenki gyanakodni

persze már
az öngyilkos szekták sem a régiek
belépsz egybe és várod hogy kirángassanak valami mezőre
ahol majd
szájból szájba ciántabletta-csókok csattannak
vagy körbejár egy kopasz fickó
hatlövetűvel imára kulcsolt kezében
ehelyett folyton csak gyorskaját zabálnak
és nem végeznek semmiféle
testmozgást mondván hogy
a mikrohullámúban készített popkorn az egyik
legbiztosabb módja hogy rákos légy
és a fejhez szegezett pisztoly közel
sem olyan tuti módszer mint ahogy mesélik
- megesik hogy a golyó nem szakítja át
a csontot körbe fut a koponyán a bőr alatt és kirepül a másik
oldalon
nem hiába tanítják a jobb iskolákban
hogy bizonyosodj meg róla nem áll-e senki
körültted amikor fejbe akarod lőni magad

KOMOR ZOLTÁN

- sok embert láttam már, aki végül mégsem merte meghúzni
a ravaszt, de egyet sem, akinek remegett volna a keze
pattogatott kukorica evés közben
- mondja egy kövér szektás
és büszkén mutogatja elkészerítő koleszterin eredményét

a főzőcskézést eközben leveszik a műsorról
elkeseredett feleségek a spanyol omlett receptfelvételét
cserélgetik a feketepiacon
miközben a tévében egy új talk showban egy megerőszakolt
tizenkét éves kislányt szembesítenek
véres takarójával amin a foltok krisztus arcát mintázzák
apja meghatódva öleli át
s a taps felirat kigyullad de az otthon ülők
átkapcsolnak
a műsorvezető nem tehet mást
kihálássza a mikrofonba rejtett ciánfiolát
amit még a csatornától kapott vész esetére
mégiscsak emberségesebb így mint végignézni hogyan törlik
a műsorát

egy hét múlva
az öngyilkos szektát a valóság show villájába költöztetik
hogyan nap nap után nézzük hogyan mérgezik magukat
tunya szellemi vezetőink
elbőfögve néhány friss szlogent miszerint
az élet az új öngyilkosság!
a vasárnapi adás mindig pocsék
nem is marad szinte senki otthon
kisebb tömeg tülekedik a mcdonalds parkolójában
hogyan összeadják a megváltót váró kislányt az apjával
- ronald mcdonald műanyag szobrából
recseg egy unott dolgozó hangja

KOMOR ZOLTÁN

sült krumplit és kólát adnak körbe
Krisztus teste és vére - mondják
(s hozzátesszik cukormentes)
majd csukott szemmel emlékeznek a megváltóra
aki az utolsó pillanatban is ellenállt
és nem vette be az elrejtett ciánkapszulát ott a kereszten
inkább feloldozott minket és igazából azóta sincs
semmi dolgunk
majd a meki bohóc felteszi a kérdést amire mindenki várt:
- elfogadod-e hites férjedül az itt megjelent férfiút
a kislány fején a véres lepedővel az apjára néz
aztán könnyes szemmel nemet nyög mire felhördül a tömeg
és kitör a káosz
egyesek már a parkoló köveit feszegetik
a kövezés odacsalja a közelben szemetet túrkáló kamerákat

mint az eltévedt fejbe szánt golyók repülnek a kövek
mint a golyók amit isten a saját agyába szánt egykor
de körbefutottak koponyáján
és most az űrben lebegnek
az egyiket már belaktuk most újat keresünk
robotjaink odacipelték a hd kamerát ide-oda kapcsolgatunk
a bolygók között
repülnek tehát a parkolóban elhajított kövek
de mi még innen is elkapcsolunk és néhány hét múlva mosóport
reklámoz egy fickó
ugyanezen a csatornán
- a kislány krisztus-foltos lepedőjét áztatja
esküszik rá hogy az új öblítő szer még ezt a mocskot is kiviszi
majd a kamerába kacsint és azt mondja igyunk meg belőle pár
kupicával

szóval ki hitte volna erről a teleshoppós ürgéről

SZAKÁLLAS ZSOLT

MINDIG UGYANAZ

A cipőim félholtra verte vastag fonatú korbácsával.

S én kikötözve, kidüledt szemekkel végignézttem a jelenetet.

- Mit művelt megint, Maga elvetemült?!

- Én? Semmit. Csupán véget vetettem a befőttként dunsztosodó áldásnak.

- Tudja, mivel jár ez?

- Hogyne. Végre kihátrálhatok a csengettyűkészlet lihegéséből. - feleli higgadtan, azzal nyoma vész.

Óráam hangja ébreszt. Vetek egy pillantást rá. Te jószágos ég! Világító számlapja nem az időt mutatja, hanem nassolni-való termékeket, amint lehajtott fővel, frissiben elősorjáznak. Az én hibám? Az én hibám... Nem tanultam meg sereget toborozni az este folyamán, s ez a mulasztásom bizonyára kihatott az ébresztőóráma is.

A múlt égetett cukra köszvényes bajkeverő? Meglehet.

A pincér kopogással jelzi, hogy bejönne.

- Csak tessék! - kiáltom ki.

S hopp, már be is surran, s aranyozott szegélyű tálcáján egyensúlyozva már hozza is a reggelit, illetve: az ingatag alibik terhességi tesztjét. Ez normális? - háborgok, egyelőre hangtalanul. A kisasztal közepére helyezi az „ennivalót”. - Én nem ezt rendeltem! - kelek ki magamból.

- Tisztelt uram, de bizony ezt. - cáfol rá Ő. Jó lesz csontritkulás ellen, ahogy méltóztatott mondani tegnap délután, a rendelés leadása közben.

Ebben a pillanatban észreveszem, hogy nem tudom normálisan behajlítani se a térdeimet, se a könyökízületeimet.

- Takarodjon! - rivallok rá, ahogy a torkomon kifér.

- Én elmehetek, - duruzsolja sejtelmesen -, de mi lesz

SZAKÁLLAS ZSOLT

akkor a reggelivel?

- Öntse oda a szállodai kutyájának! - parancsolom.

Erre Ő méltóságteljesen letekeri a derekára csavart kötelet, az ágyamhoz rögzít vele, hogy mozdulni se bírok, s én dermedten figyelem, amint vastag fonatú korbácsával félholtra veri a cipőimet.

KOMOR ZOLTÁN

A NAGY VÉGÍTÉLET

van valami a levegőben
egy öregasszony halott galambokat gereblyézik
az udvaron
szárítókötélre akasztott tűzcsóvák
a készülő apokalipszis legbiztosabb jele
a szomszéd tornácon kitömött isteneket bálványoznak
szurkot csavarnak ki a bibliából
ámulnak-bámulnak
tátott szájukba beköltöznek a denevérek
odabenn töviságból hajtogatott vállfákkal
telipakolt szekrény sikoltozik

és jön máris a négy lovas
elől vágtat fehér paripán a kinevetett próféta
papírról felfeszített sorait íjazza
az emberek szívébe
szájában kigyulladt toll ami egyenes vonalat húz
a légbe
remek szárítókötél ez amire pucér angyalok
csipeszelik a bűnösöket
a szájukból kivett arany fogsorokkal

mögötte vörös paripa fújtat
lábai nincsenek lánc talpakon gurul
szemei kipeckelt gránátok
a hátán meztelen kisfiú
játékpisztolyt forgat kövér ujjai
körüli
bumm bumm! - mondja
és kihajtanak a tűzrózsák

KOMOR ZOLTÁN

hátrébb girhes vénasszony rajta
egy csúzlis kövér fickó baktat zsírosakat fingik
miközben az asszony földre potyogtatja
sárgult fogait
a fickó néha lehajol a csúzliba tesz egy-két
fogat és lődözi az emberek nyakába
valami rohadt darázs megcsípett! - mondja egy vak fickó
azzal megkordul a gyomra és megeszi vezető kutyáját

leg hátul baktat a legrohadtabb
egy felvágott hasú paripa amiből megállás
nélkül potyognak a belek
férfiak nők és gyermekek érkeznek
elrágják a zsigereket mindenkinek jut
egy jó két méteres darab
majd elbaktatnak vele hogy felkössék maguk
a paripa lovása egy keselyűcsontváz
karmai közt poroló
azzal üti az akasztottakat
a testből kiszált bűnök viharfelhőkké csomósodnak az égen

megindul a sáskaeső
miközben füzetszárnyú
angyalok egymás hátát lapozgatják oly vehemensen
hogy szakadnak a lapok s a fecnikből próbálják
rekonstruálni a szöveget
daluk így szól:
"halálos sebek imádnak a fenevadat
hét feje és tíz füle vala
párducz a tengerből hatalmassága sátor
az oroszlánok bélyege a bárány hadakozik
a sárkánnyal
káromlás a korona

KOMOR ZOLTÁN

és cselekedjék hatalom
szarvain tíz az ő szája
halálos sebe szám
halálos sebe szarva korona
a korona sebek!
tüzet adaték néki
halálos a hatalom szarvain tíz néki imádják sebek
imádják őt
hatszázhatvanhat"

a balom lövetűje ástalanul
fityeg lába között
a koronák medvecsapdaként csapódnak
a királyok homlokán
bennszülött törzsfőnökökre dőlnek
ősi istenek kőszobrai
máshol egy fingásra politikai szél kezd fújni
és szavazócédulákra hámozza az elnököket
fecnikként suhannak
az iratmegsemmisítő felé

egy öregasszony
a köd fehér lepedőjéből mossa a vért
ajkáról tócsákba csöpög
a hozsanna
odébb pucér fiú a négy
kikötött paripákat csutakolja
forró szurokkal
a kocsmában a lovasok eközben egy pohár
whiskey-vel koccintanak
erre az indigópapír végítéletre
amelynek a múlt próféciai támaszkodnak
feketére maszatolva a jövőt

KOMOR ZOLTÁN

vannak
akik istent próbálják engesztelni
(valaki felveti hogyha klónoznák több példányban Krisztust
többször is feláldozhatnák
és sokszorosan bocsánatot nyernének
az emberiség bűnei
- persze a klónozás nem keresztényi dolog
emiatrt rögtön meg is kövezik az ötletgazdát)
a bűnbánók
fehérre mossák a könyveket
televíziókat áldoznak a szenthegyen
vagy időutazásért imádkoznak
hogy még csecsemő korában fojthassák meg Darwint
végül beérik azzal hogy kínozni kezdenek
egy állatkertből szökött csimpánzt
a cél addig pofozni az ostoba majmot
amíg le nem tagadja a rokonsági kapcsolatot az emberrel
eközben
az evolucionisták előről kezdenének mindent
leborotválják a majmokat és a szőrükben
henteregnek hogy aztán felmásszanak a fára
és szarral dobálják egymást
a pucér makik megvilágosodnak a fa alatt
makogva lebegnek be a nirvánába

durr kicsapódik a pokol ajtaja
és előbújnak odvaikból a szörnyek
ördögfiúk maszturbálnak kénsavat lő farkuk
halott csecsemőket tologatnak egy sakktáblán
a pokol kakasfejú démonjai
kukorikú! - lecsípi az égről a napot
a szoborkrisztusokat nukleáris töltetekhez kötik
amik gágogva angyal szárnyakon repülnek távoli országok felé

KOMOR ZOLTÁN

koporsóból kihajt az égő kanóc
lángszirmai tépkedik a gonosz szellemek
nem szeret nem szeret
varangyok ugrálnak egy elpusztult nemzet
sárba áztatott zászlaján
a lobogóra gyűlt döglegyekre vadászva
a lestopolt villámoktól felforr a koponyákban
őrizgetett szurok
ördöghajcsárok dolgoztatják az élve megnyúzottakat
sóbányákban
máshol
a piranha-pénztárcák lerágják az ember ujjait
lézer sugarakat lő egy óriás imádkozósáská
szeme ahogy régi filmzenére buszokat tapos
a világ köldökébe dobott kavicsok
néhány lehullt meteorit lábat növeszt és üldözni kezdi
a makacs túlélőket

súgólyuk nő benne kopott bilin a próféta kuporog
kezében a végítélet forgatókönyvének lapjai
zsírkrétával készült gyerekrajzok egymásutánja
néha a bilibe nyúl és szaros ujjaival
kiegészíti a rajzokat

a lócsutakoló fiú a vödör szurokba
fojtotta magát
egy öregasszony is lefekvéshez készül
paplanként húzza magára a kiöblített ködöt
párnájában döglött galambok tolla
elalvás előtt még köszönetet rebeg istennek
amiért hagyott időt elfáradni

az űrben már expresszvonatok lebegnek

KOMOR ZOLTÁN

a kísértetek jegyeiket kutatják
a buddhistáknak van csak bérletük
az utasok
kinézve az ablakon még látják
ahogy megáll forogni a planéta
hatalmas repedés fut végig az oldalán
és egy madárfióka dugja elő belőle a fejét
éhesen csipog a fekete semmibe
várakozóan forgatja fejét

SZAKÁLLAS ZSOLT KÁRPÖTLÁSUL, AZ ELLOPOTT IDŐÉRT

Szöghajában kitört a fésű. Vagy a tuberkulózis papjainak a szócsöve lett. Nem volt más választása, minthogy elfogadja a szitkokból protont csurgató kleptomániást.

- Legyen sószóró, mely nem sóz, legyen cukor, mely kimaradt a létesítményekből, a félkegyelmű mítosz semmilyen trükkre nem reagál! - engedte ki a felgyülemlett gőzt. Aztán meg nekilátott és betáplálta a félrenyelt hangsúlyt a kifogyhatatlan erejű baljóslatokba.

S csodák csodájára, horkoló holtpontok kezdték el költögetni a megveszekedett kurázsit, a szentek leszakadt glóriáit pedig rögtön kezelésbe vette egy kohó, ami egyenest az acélkében játszó mohák gyökérzetéből nőtt ki.

Necces gyurmák hagyták cserben a mihaszna sorköteleseket, a kibolyhosodás pilléreinek a becsületét viszont senki se merte aláásni. - Korábban láttam Őt, a beszáradt tubust. - regélte. Közületek senkinek se lehet kifogása; mint lekapcsolt szerelvénnyel, oly harmatos volt túszejtő akcióm. Igen, fülön csíptem Őt, a lélegzetvétel nélküli súlyfelesleget, hogy borzolt farkú macskáim nem tudtak hova lenni a meglepetéstől...

Az allergiás túlérzékenységre teniszlabdát varrt a kórboncnok.

A felhasadt cipzár hiába mutogatta sebeit, teljesen lerontotta Őt az oázis lehelete. A nyűg keresztezte seprűket többé nem kellett bölcsödébe vinni.

Az időközben rabszolgahajcsárrá lett főütőér elzárta a menekülés útját a lótuszülést végzők előtt.

Mindennek tetejében felhördült egy dinamó, mit törpének

SZAKÁLLAS ZSOLT

állítottak be eddig a reflektorok.

- Profilba forduló zengő ékkő vagyok, éhgyomorra elfogyasztom a saját képmásom, ha kell, leveszem a terhet a hasbeszélő imitátorról. - Mutogatott az ég felé, ahol is egy címszalagon ezek a sorok fénylettek: - Ne siess el semmit, ha nem volnál formában, eljön érted úgylis a díva, vonzaskörzetébe alagutat fúr épp a tettvágy...

A szűnjelek újraegyesülésével elapadt a feszültség, már csak egy gémkapcsok által lebutított-tetejű kugligolyó emlékeztetett arra, hogy itt bizony egykor szörnyű háború dúlt a szuggesztív hatások oltványai között.

- Úszógumik nélkül is rendes Vagy. - Cirógatta meg múmiává aszalódott kisfia arccsontját egy, illatokban pompázó hölgy.

KOMOR ZOLTÁN

AZ ELTÉVEDT SZOBÁK

van akinek a kipecskelt gránát is kitüntetés
a mellkasára tűzi és dolgát végezten leroskad a fotelba
ami aztán
ijedt nyerítéssel fut vele messzire
a pokolba talán ahová a sebesült katonák bajusz szálain
vezették be a világítást
a sakkbábuk látomásáról akartam most írni
arról
hogyan eltévedt szobák kódorognak a füstben
olykor egymáshoz bújnak és házak születnek
három konyhával vagy négy nappalival háló viszont egy sincs
de hiába
köszönöm lepkék hogy lerágtátok a versem arcát
most aztán röpjöljétek messzire
azokkal a kormos ablakkeretekkel
amit ti szárnyak használtok
amerre csak szálltok a cigaretta elszívja magát
és ijedten megsarkantyúzzák magukat
a madárcontú villamosok

utolsó figyelmeztetés:

valaki elnyeshetné végre a bolygó köldökzsinórját mert
felakadnak benne a magasba lőtt szputnyikok
amik valójában istennek szánt gránátok
büszkén tűzi őket sorban a mellére
penész-sárga pizsamájára
végül a fotelba huppan
ami nyerítve nekilódul
de jobban belegondolva ő talán sosem kerül pokolra

KOMOR ZOLTÁN

még ha fel is robbanna egyszer akkor is ő lesz
a kényelmetlenül fekvők matraca
vagy a világosság amit hegedűhúrokkal az égbe vezetnek
az eldölt sakkbábuk utolsó látomása talán
az összebújt szobákból álló ház ahol csak egy konyha és
egy nappali van

itt minden kurva tökéletes

viszont senkinek sincs kulcsa ehhez a lakáshoz
szép is lenne ki és be járkálni rajta
megfürödni a kádban és rádöbbenni hogy a festék alatt mi
végig fehér bábuk voltunk akik a rossz oldalon harcoltak
tévedésből kaptuk hát kipeckelt kitüntetéseinket és
micsoda gyújtózzsinór tud lenni ez a rádöbbenés
a robbanástól kifordul a kád
magába csuklik a ház kiszakadnak az
ablakkeretek és messzire szállnak
csapkodnak törnek a
mosdatlan ég felé
ahol a felhőkön járó villamoson angyalok kapaszkodnak
madárscsontból faragott fogantyúkba
miközben újságot olvasnak
híreket arról hogy odalenn fellőtték az utolsó műholdat
vagy hogy

végre a pokolban sem kell már vaksötétben tapogatózni
az ablakszárnyú lepkék csöndben vállaikra telepednek és
ettől elporlad

a sok-sok utas
pergő hamvaikat megforgatja a szél
füst születik ami örökre eltakarja a napot
már csak a föld alatt akad némi fény

SZAKÁLLAS ZSOLT

ÄTHÄGVA

Csöpögtetett a holdvilágból, aztán visszahúzódott a sötétben meredező támfalak közé.

- Valaki, valaki csapolja már meg az íriszt, a rogyadozó terek eme mumifikált lajtorjáját. - nyögte, miközben halvért szült egyik hajfonata. Durva elhajlások siettek a segítségére, mik imádták a dér lehántotta testeket.

A fehér zaj, a mártíromsággal egyetemben átpártolt a hírek kavalkádjához.

Az „emberi roncsok” című hangárban kitöltötték a jelenléti ívet. A traktusokon megugró hús hezitáló kéményekbe akasztotta púpját.

- Lám, zsörtölődő szalma olimpikonja keresztezi a közsőrűköveimet. - panaszkodott.

Élem így eltompult, nem tollaslabdázhatok többé az ünőimmel, s nyáltengerem, ami eddig is elválasztott a pecabotot tapsoló passziótól, nőtön nő körülöttem. - toldotta hozzá.

A letaszított szarkofágok felborították a bárkamat és már a néma együttérzés pumpanásán se vehetek részt.

Napfordulók! Ti, akik bármikor kijátszhatjátok az olvadó gleccsereket, vajon tanultatok-e a hibáimból? Sóhajom ketcéből kockafejű vadménesek kandikálnak kifelé, mitől űrszemét lesz az eleségem, holott a szitakötők bársonyos hullása rég megmérettetett.

Nékem nem akarózik a sütemények repedezett talpát suvickolni! - így kiáltott fel végezetül a Mágus, azzal eutanáziát alkalmazott magán.

Íme a tisztulás folyamata: maszkot faragni a pedálokból, meg nem történtté tenni a libidót. A fényűzés átszakíthatja a rostát, mivel a hóhércsuklya alatt fluxus erjeszt keszeget. Ó, felszentelés! A langaléta hajcsavarók piperkőc navigáto-

SZAKÁLLAS ZSOLT

rainak boldog ünnepe!

A torzó szárítkozni képes, s jégre pányvázva az őszbe csordult búcsú; a szőrös fogók ma is megmenekültek, meg, bizony! No de ki fut ott rést a hamuhitben?

A homlokpánt?

Nosza, nyissuk meg gyorsan a hűségtablázatot, hogy bolhagyáros parancsolhasson a veszedelemnek, s a parókákkal hadakozó dáridóknak. Nem, nincsenek sehol ütközők a sorból kihúzottakon!!! Csupán csak egy mélázó bádogon ülünk, összekeverten a rákperselyt köpőkkel, s ez megerősít minket abban, hogy végül is minden göröngy vége gyöngy, - az álszent utalásoktól eltekintve -, hogy a bugyrok gyíkfarkú fésűi addig nem merészkednek elő rejtekükből, amíg el nem néptelenedik mentőmellényünkön a kefefrizurás póráz motollaként forgó tere. No de ki fut ott rést a hamuhitben? A puccsok lökhárítója?...

KOMOR ZOLTÁN

HAMVASZTÓKAMRA

olykor zárlatos lesz a szív
és kiég benne a villanykörte
persze hiába is cseréled
az újbán is rögtön szétpukkan az izzósál

egyedül a gondolatok fénylenek
rendületlenül a sötét szobákban
és ahogy hamvadnak
a padlóra potyog az ember füléből a hamu

az alvajárók talpa mélyen a szőnyegbe keni
fekete lábnyomaik az ablakig vezetnek és vissza

néha arra ébredsz hogy dörömböl valaki
belülről a homlokodon
menekülne a kigyulladt koponyádból
de nem tudsz neki segíteni
hagyod beleégni az agytekervényeidbe

elalszol
füst száll ki a füleden

rád pergeti az éj az álmok
szürke porát

SZAKÁLLAS ZSOLT

BABEL

De finom volt a prés; kegyetlensége a rulett-kerékkel szemben eddig is nyilvánvaló volt.

Már csak így megy ez; a beépített poloskák a közkedveltebbek, nem a süvítő klimax. Aki mer nagyot álmodni, az a tősgyökeres cirádák vak fegyverhordozója. Óvatlan ótvar piederesztálra emelve, éljen csak együtt göcsörtös szemölcsével! - már csak így van ez -, virtuóz konvektor relikviája a döbbenet, hogy vészfékem nyöszörgő hangjait kéretlenül megörökíti a hallózó szeszély.

Hiába, a félholdak manapság érdesek, s a tabuzónát se mentheti meg semminemű történés a lagymatagság uralma alól, köszönhetően a szögbelövő vesztesre álló sakkpartijának.

(Apropó, ha nem volnék örökké formában, hányingerem kélne az impulzív nyájszellemtől...)

De törtető sarkkörüi medvék ide, vagy oda, rég belém nyilalt már a felismerés, hogy fülig szerelmes belém a tömjénezők mértékegysége. -

Nem tudom, ki hogy van vele, de én láttam leperegni kétértelmű moszatokról a fejeket. Pedig kezdetben oly frissnek tűnt a monotonitásuk! Mit felelhetnék erre? Azt, hogy feletőbb örülnék neki, ha agyonhajszolt dúcaim nem akarnának mindenáron bevonulni a pirotechnikusok zárdájába?...

Ott három táltos nyerít szüntelen, a világrengető opciók kimaradása miatt.

Rengeteg fullánkkal a testében, ott fogalma sincs a kóklerségnek, miért savanyú készítmény a túró.

Tesztelheti őt a térelemek nosztalgiája, s a dörzsölt hangár, a természetes harapások okán szabadon döntve arról, hogy a tűzvész közepette mosakodásra késztetik-e a

SZAKÁLLAS ZSOLT

délibábot, ettől még a tömőfának nincs semmi szégyenérzete. Hogy miért? Mióta a lekonyult lelkesedésű pacifista ősemberrek egyöntetűleg elfogadták, hogy a talajtorna büntetendő cselekménynek minősül, a halántékok akkor is stresszelnek, ha mások már rég kihűltek...

KOMOR ZOLTÁN

Mikrofonfej

a lány észre sem vette,
hogy a párja feje mikrofonná változott,
így amikor fülébe suttogta titkos szavait,
azok végig visszhangozták az egész várost
szégyenében kiszaladt hát a házból, hogy elbujdosson,
s látta,
mikrofon fejű emberek andalognak mindenhol az utcán,
kéz a kézben
micsoda új világ,
ahol mindenkinek meg kell tanulnia visszanyelni mondandóját:
csak a becsapott ajtók hangja visszhangzik a városban,
ezt leszámítva teljes a csend

SZAKÁLLAS ZSOLT TÜZFALOMRA

El kellene kezdeni a brekegést, a szolmizálást, a létszámmellenőrzést, hogy számban tartom a pálcikaembereket nem az én hibám, nem az én hibám.

Fátumom megidézi a szívószálakat, a radar-sörtéjű tunikát, ha elbögöm magam: medúzaköpenyű sirályok pattannak nyeregbe és síkosabbá válik a sárgaságjelző bója is.

A gyűjtőlencsével való megismerkedésem során mustár-csorgató ereklým fakanállal összekaristoltam, az uszítás egy zsák tollat hagyott rám örökölni, mit tegyek, ó, mit tegyek, egyszer úgyis megugrok innen, egyelőre viszont jól bírom a katalógizálást, a légies meghunyászkodás zsarátnokomon táncol, messzire innen a korona övezte nádszál kikéri jussát, a virágcsonkot. Úgy, ahogy van, a cukrot olvasztó dömping azt súgja: - Tovább, még tovább, akkor is, ha mozsarad kerékkötői

tetszhalottat játszanak, akkor is, ha örökös őrzáratod orsójára tekeri az ádámcsutkát.

A halottak szállítására szánt szelepek mind kiszáradtak és millió szilánk figyelmeztet arra, hogy tömjem ki mirhával a züllést, durcás lépteim alatt felhasadnak a kontinensek, nem tehetek róla, a vetetlen ágyak belém pumpálták a férfiasságot, a kiásott szemek virtuális prémje egyszer csak a nyakamba szakadt, a rozsdák bankóival párzó csűrőkormány állása pedig végleg letérített utamról, hogy rengeteget harcolok gonosz sugalmakkal.

Azt mondják erre az okosok: - nem történt semmi különös, csupán egy ékezet maradt le a sín pármozgalomról, közben a rózsató fonott kosarai egymásra lődöznek, nem számít, mikor is kezdődtek a könnyöklések, nem tartozik rád.

Mindenesetre én minden szálát megmozgatok, hogy a

SZAKÁLLAS ZSOLT

könnyek özönvízszerűen bugyoghassanak.

Ki merészezi hát azt állítani, hogy a felturbózott trón
vörös kovásza felbérelte ellenem a szinkrontolmácsot?
Nosza, ki vele, diskurzus, lökd félre az éterien fejlett gyalut
és ha lehetséges, engem is, mert haszontalannak érzem
magam, mivel hányaveti kolostorom elhasznált atlaszát tép-
desi; s hogy ki véd meg engem a hallucinogénektől? Kérem
szépen, a nyűg, mely ritkán hoz narancsot!

Igen, bánt a szövegkörnyezet uniója, igen, átázott csiz-
máim mind kivételezettek, én már azon se csodálkoznék, ha
látszatra folyékony vargabetétem kikezdené csáprágójával le-
gendás barátomat, a dokkot...

KOMOR ZOLTÁN

TÉRISZONY

olykor aprócska repülőgép érkezik a semmiből,
akkora mint a körmöm,
és körberöpködi a fejem, mint valami idegesítő légy,
hogy aztán egyenest berepüljön a fülemen
leszáll dobogó szívemre
egy izgatott turistacsoport kiszáll a járműből,
és már kattogtatják is a fényképezőgépeiket,
mutogatva egymásnak a szívemben képződött szakadékokat
egy idő után a pilóta figyelmezteti őket, hogy szálljanak vissza a gépbe,
mert kiszámíthatatlanok a viharok errefelé
a repülőgép kirepül a fülemen, és én arra gondolok,
jó lenne, ha velük tarthatnék
de tudom, hogy ez lehetetlen

a tériszonyom lent tart a szakadékok mélyén

SZAKÁLLAS ZSOLT LATYOK

Ha a teendőire emlékeztettem, azt nem díjazta.

Orgánuma lekéste a sivatagot, pók képzett plezúrt disztíngáló kádján.

Egyelőre semmit se tehetett a szürke betokozódás ellen...

Mosolycsapágyon forgó prizmáján keresztül térképezte fel a direktek kerülőjét.

- Kajüt, könyökbe hajló kajüt... - szajkózta egyre, ilyenkor minden, elkövetett disznóságára fény derült és Ő ezt határozottan élvezte.

Gyűjteményem darabjaiból egy volt Ő, megmászta a sudár szökőkutakat, a szurkolói vonulásban is részt vett.

Hőmérők trófeáját mondhatta a Magáénak, plusz-mínusz öt százalékkal borsot tört az ártatlanul elhurcolt tűpárnák orra alá. Derűlátását erősen megbéklyózta az elpuhult tükör, melynek lapja alatt nemlétező kincseit számlálgatta.

Tapasztalatból tudta, hogy a cirmos mellvért egyszer extraerős lesz, ennek megfelelően alakította ki szokásait; a gyurmát például fogpiszkálónak használta. A satírozást összehozta a darvakkal. A kapzsiság

jelmeztelenségét kihasználva, csúszdázni kezdett a sokszorosító gépezetek lapátnyelvén. Trillázás nélkül is természetes álomhajóját egyedül irányította, amikor ráköszöntött a papírvirágalkony.

Külön kutatócsoportot létesített annak felderítésére, hogy a vevőkkel nyeglén viselkedő szalámihurok mutat-e belátásra utaló jeleket, vagy sem. - Csupán gusztus kérdése a tánczenére lejtő halpikkely. - hangoztatta,

ha mikrofont toltak az orra alá a szimatoló riporterek.

Ám, - lezsersége ellenére -, Ő sem nézhette tétlenül, hogy a hűség jutalma kék akrobata legyen... Egy nap, megduzzadva

SZAKÁLLAS ZSOLT

kilépett medréből, és elnyelte a cingár holsávot.

Azóta, - tiszteletére -, logarléccel simogatják az éjdöngölő bogarat a mafla falusiak.

Azóta, amennyiben az ég egyszer is megdördül, mindannyiunk feje körül egy kérdés röpköd szüntelen: tovább juttassuk-e a döntőbe az irdatlan kulcsot, vagy, - elhagyván végleg a meszelt sírokat -, hívjuk társul csődbement vállalkozásunkhoz a szántsándékkal félreismert, mimetikus bizsut...

KOMOR ZOLTÁN

Csak Bejárat

a fiú észre sem vette, hogy kilincs nőtt a mellkasába,
csak mikor lányok kezdtek bejárni rajta, tudatosult benne,
hogyan van rajta egy ajtó
olykor maga is kitárta, de nem látott semmit,
csak lányok fiatal csitrik kacaja visszhangzott
a belső sötétségben
ahogy öregedett, nehezebben nyílt már az ajtó,
végül elrozsdásodott a kilincs,
az öregember pedig
éjszakánként a paplan alatt fekvé hallgatja,
hogyan dörömböl megannyi lány belülről
hangjuk fiatalon cseng:
egyetlen pillanatot sem öregedtek odabenn

SZAKÁLLAS ZSOLT

FOGADÁS BALRÓL

Az asztalfiókban lévő festőrongyok kinéztek a szótárból.

A hullás peckesen járó májfoltja gorombáskodott velem, mondván: a magfúzió aprócska karácsonyfájára olcsó szirupot csurgattam... Hirtelen dermesztő ínség felelt a sűgőlyukamért, ahol is a garatot csiklandták már a pompázatosan megformált szavak.

- A letiprás csupán műsorkellék... A bolyhos kötél vége ma feltétlenül megtartja konferenciáját a renitenseknek. - fül-lentették szokásukhoz híven a minden jelentéktelen ügyön csak csámcsogni tudók, mire az ellopott motívumok spórái szél szárnyán szétszéledtek.

- Enervált megkülönböztetések kakaskodó cserjéi nem irányíthatják a sorsomat! - döntöttem el én és azon nyomban a bombasztikus torlódások kigyúlt hegesztőpisztolyainak a segítségére siettem. Az elővételben megvásárolt dákók cikkcakkjaitól vissza nem riadván megabáltam a szöszt, s kivájtam a rút darabszám szemét; a fölöttes hatalmak felől áramló végtelen hahota engem már nem érintett, mire odaértem a gyors mozdulatok sérülékeny kastélyának kovácsoltvas-kapujához. S mit gondoltok, kik fogadtak ott felsértett nyelvel? Pesszimizmusom csörlői!

- Ó, jaj! Ó, jaj! Ez a találkozás egyáltalán nem hiányzott! - sopánkodtam, s mielőtt még hányingerem támadt volna önmagamtól, a himlőhelyes fékezés bugyborékoló traktusa elrejtett bekrepált krampuszai közé...

KOMOR ZOLTÁN

KINCSE

akárhová megyek,
mindig magammal cipelem hátamon kincsesládámat
bár kulcsom az nincs hozzá, elhagyni mégsem akarom,
hiszen ki tudja, miféle gazdagságot rejt a láda,
amit elherdálni hatalmas vétek lenne
- teli lehet arannyal! - így biztatnak mindig mások
- ezüst, ékszer, vagy pénz - ismétlik folyton
csupán éjszakánként, amikor álmatlanul rázogatom,
tűnik úgy, egyedül a keresett kulcs csörömpöl benne

SZAKÁLLAS ZSOLT CSAMPÁS

Ige, ibe. Telibe.

Az iszalag felköti magát a civilizátlanságra.

Csúfondáros szegmens csibészelteti drótszőrű kutyáját a zengő parkban.

A pukedlizés csilipaprikájával battyog bele az eszeveszetten pörgő liftaknába.

Botrány kerekedik ki a sűrű hiányzásokból.

A kérődzés helyet cserél a módfelett ügyes ínsorvadás-sal.

A huzal, amelyen animációs filmet rángat a tűztorkú, egyszer csak megtörik. Egy a lényeg: a polaritáscsere a nemtörődömség jelét mutatja a kibérelt zuhatagoknak.

- Porcerősítő bonbonpreparátum cipelte napnyugvásig bonuszaimat, amik soha nem is voltak. Hablatyok nemtetszését vontam magamra, amikor összezúztam üvegből készült dúvadaimat. Ők fennen hirdették, hogy elkel egy kis malackodás ott, hol kiöltött nyelvek lapátolják a babona kavargó széltőlcsérére a véres tejet. - Jó lett volna kifaggatni arról is az ingatlanügynököt, hogy miért engedte át ingyen csömör ihlette tikkeit a búfelejtő kokárdának, a lüktető színfoltok ezredfordulóján. De, mint minden indának, neki se volt csöpögő pajesze, se pajszero. És ez bizony szarvashiba a javából.

Főleg a herélt tengelyű dirigensek miatt; azok ugyanis elverik a port a monogám természetű cserkészeken, hogy leválk tőle a timsó potroha.

A bakfisugrás tömör aranyfüstje a bizonyíték rá.

Magyarán: nyomd a farmhoz a füstölgő spongyát, s rögvést bizakodóvá válik a számottevő.

Lehetőleg ne firtassuk tovább ezt a dolgot. Tény, hogy mi egyszer megfogán, az a sürgölődés a márványtömb körül és

SZAKÁLLAS ZSOLT

punktum!

Szökött kísérleti patkányok után nyomozni minek, mikor a nyálas embrió is megteszi?...

Mi egyszer feljön, ne tuszkoljuk vissza, vegyünk példát azokról a pincészeti szokásokról, amik reduktorokhoz erősítik a zárat, mihelyst jajongani kezd a térdelőrajt kioszkja.

Talán nem is sejtitek, a feltört aszfalt egyidős a klánnal, mely suttyomban polcokat nemesít a cukorsüveg tiszteletére.

Es így van ez rendjén: a bűvárruha hologramját bontás követi, a balerinák a sugárpallos fogságában sínylődnek, s fúj-tató ügyel az operatív szórófejek biztonságára.

KOMOR ZOLTÁN

A FALAK NÖVEKEDÉSE

ez a néhány fickó most a legszemtelenebb játékba kezd:
miközben sétálsz, szorosan egymás mellé állnak,
utadat állják, s közben azt mondják
- lásd, még az ajkuk is együtt mozog -
hogyan ők a fal, amin most át kell törnöd
próbálsz persze kikerülni őket, de lehetetlen:
olyan ügyesen és összehangoltan mozognak,
hogyan ismét csak utadat állják
egy hirtelen jött ötlettől vezérelve
- vagy csak tehetetlenségből -
végül magad is melléjük állsz, szorosan a legszélső vállához
préseled magad,
s így szólsz: - mi vagyunk tehát a fal
a fickók értetlenül néznek össze, majd bólintanak,
s megismétlik a mondatot
álltok hát, teljes egyetértésben, és vártok valami érkezőre

SZAKÁLLAS ZSOLT ÁTTÜNÉSEK

A dadogás hiperaktív montázs viszontszeret, s a sípszó beszámíthatatlan. A vasmacskákat előlről oltja be a hajszá-
rítóval kiolvasztott nárcisz.

Fertőtlenítőszernek számít az oklevél, a kegy, a kókuszdió
kérgére nőtt agancs. A tökmagokra rázárom spalettáim, elő-
készületeket teszek a batyus bálra.

Térfélcseré következik be az indáimmal tekergőző árny-
játékosok bírálói között...

Kezemhez tapad a ragacsos bogáncsok förtelmes vére, s
különféle tésztafélék precízen pörögnek, mint a fúrótok-
mány.

Egy bozontos szemöldökű szőlőlugas közli velem, hogy
hamis minden kitöltött okmányom, de szerencsére a laikusok
ideje lejárt.

Barátom, a lord, a kígyóbűvölők felekezetébe bekéredz-
kedett, azóta nem terem számára ügyeletes mentő, hogy
sérvre megoperálnák... Csupa csendélet díszíti kétszárnyú

szobája falát, kevés ilyen edzett szorgalom fakít fagyön-
gyöt, mint az övé.

A pörölycsapások szigorúan őrzött rendszerének bokája
kificamodott. Nyápic bejelentők jöttek, hogy az ellő tehén
mellett otthonosabb, valaki szívére ölelte az abortuszt. Ért-
hetetlen; hiába vívódtunk oly sokat, bármerre is nézünk, tény,
hogy a gyökvonásból rendesen kivettük a részünk, ám itt a
posta is részrehajló, s a csuklópánt az oka, hogy mérföldkö-
vünk hiúsága megrekedt egy értelmi fogyatékos gyermek
szintjén...

KOMOR ZOLTÁN

HAMVADÓ

ez a lány olyan mint egy égő cigaretta
valahányszor megcsókolják, felizzik a sötétben,
s egy kis része elhamvad
végül már csak szürke hamukupac marad belőle,
míg nem érkezik egy új fiú, aki lány alakot formál belőle,
s a csókjával életre kelti őt
végre megtaláltam az igazit! - gondolja a lány,
s hosszan csókolja életrekeltőjét,
aki felizzik a sötétben,
s rögtön szürke hamuvá porlad az egyik kisujja

SZAKÁLLAS ZSOLT MINDEN TÉREN MEGADATIK

Felfelé fordított sörös rekeszek butító félhomálya, kamionstopok végső nyughelyei, paradigmaváltás, értekezések a zümmögő lét kakasviadaláról, totemek, mik bilincsbe verik a lovat vadító bulímiát, meghintáztatott gyufaszálak, legyezőhorgok statáriumma, dobpergést előidéző varázsvesszők, kórismébe hajló intrikák, anyaméhből kiszakított apró galacsinok, miért tűritek el, hogy a lagúna egymáshoz préselt cölöpjei gügyögésetek céltáblája legyen?

KOMOR ZOLTÁN

RULETT

a fiú minden este belenéz alvó szerelme mellkasába,
apró rulettkereket lát a szív helyén
tegyék meg tétjeiket
dörren egy hang, a fiú pedig úgy dönt,
kockáztat,
és megteszi,
minden este megteszi ugyanazt a számot
a rulettkerék pörög,
a számok hosszú fehér csíkba olvadnak,
a fekete és a piros egyetlen színné
amikor megáll a golyó a megtett számon,
a fiú mélyet sóhajt,
és hozzábújik alvó kedveséhez
gondolatai már a holnap estén járnak,
és azon,
hogyan vajon érvényes lesz-e még holnap is
a szerencseszáma

SZAKÁLLAS ZSOLT

FELÜLRŐL UTASÍTVA

A Nejlon-szigeteken a fakabátoknak nevük sincs...

A végbelük nem görcsöl, nem vonnak siratófalat egyetlen köpeny elé sem, a hőlégballonokat, bármi legyen bűnük, feleresztik az alsó szférába. Egy tomahawkos indián nem sok, annyi sem látogatja őket. Képzett antikváriusok is, sorra törik el a gyönyörű könyvek gerincét, bírják a mozdulatlan-ságot.

Ismerik a fakó megkülönböztetéseket, a törbecsalást, ingerült kiáltás sosem hagyja el ajkukat. A hozzájuk forduló kérdéseit mind beleszagattják egy urnába, amit a helyi temetőőrtől kölcsönöztek...

Az ostorcsapások csöppet sincsenek hatással csenevész körgyűrűikre.

A jó tündérek nem hergelik őket feleslegesen, kiürítésükben nem vállalnak részt.

Így nem csoda, hogy a kirajzásukhoz irányított tovatűnések sem sűrűn avatkoznak bele belügyeikbe. Ám a tundra, a mesés tájakban bővelkedő tundra, mint függelemsértőket tartja őket számon, nyűglődnek is emiatt sokat; mert a tundra tudja róluk, hogy kicsodák: a titokzatos-mosolyú fél-istenek különöc szokásaiba csavart műkigyók ők, igen, ők azok, akik minduntalan megtépázzák a kanonizáló kőszentek felfelé épülő tekintélyrendszerét, a héttornyú templomokban.

Vajon mikor fedik már fel valódi kilétüket? - Modorosságot vélnek felfedezni ott is, ahol fogak közé akadt a tépőzár, ahol mantrákat mormoló lótuszkelyhek nyílnak...

KOMOR ZOLTÁN

ELTÉVEDNI A KÖRHINTÁVAL

a fogorvos

mindig a zsebébe csúsztatta a kihúzott fogakat
a szóbeszéd szerint volt egy kiskertje ahol
elültette őket és műanyag paripák keltek ki belőlük
amiket aztán jó pénzért adott el a vidámparkoknak

láttam hogyan nyargaltak a gyermekek ezeken a
körhintákon minden megtett fordulattal tovább
szuvasodott a foguk s pálcikákra húzott véres
vattát rágtak miközben szüleik csúszdákat
kacagtak az égre amin gyermekeik álmába
csúsztak a mesekönyv
szárnyú angyalok

apám nem engedte hogy lovacsák nőjenek
az én kihúzott fogaimból
parancsára haza kellett hoznom őket hogy
aztán ő vágja zsebre - a sarki kocsmában pálinkát
kapott értük amitől szédelegve csúszdázott
saját álmaiba

egyszer eltévedhetett mert véletlenül az én álmomba
csúszdázott
ott rögtön fogorvosi székbe ültették és
máris dolgozni kezdett rajta a harapófogó
a gyöngyöző homlokú fogorvos átnyújtott nekem
egy kirángatott lyukas őrlőfogat
s azt mondta szaladjak vegyek belőle vattacukrot magamnak

KOMOR ZOLTÁN

de nem tettem

helyette elültettem a kertben
sebesült ló nőtt belőle
egy körhinta rúd akár a lándzsa fúródott át testén
kitépett mesekönyv-lapokkal
itattam sebét
sörényét fésülgettem miközben az
inas nyakát nyújtogatta az ég felé
szélesre tárva száját
mintha csak a felhőkből akart volna falatot harapni

SZAKÁLLAS ZSOLT

MÉG TÖMÖR A FÜST

A dátumot, a rajzszögekben meghempergőzvé, lovaggá üti a rinocéroszok fejedelme. Akit megérint a babona szele, azt infúzióra kötik, a csapongó szőrszálaknak fáj a besorolás.

Egy kvártély, ami görkorcsolyával közlekedik, folyton berondít a lyuggató-gépekbe, hogy összekaristolt edényeitek előljárói tangóharmonikán gyakorolhassák az ékszerturizmust. Kiömlött terpentin, a keselyűk által hátrahagyott koncra ráfogja ravasz nélküli revolverét, erre tabuzónátok úgy reagál, hogy lepaktál a nyerseségéről híres zsiliprendszerrel.

Némi mórlikálás, lendületvétel a trapézon, s hiteltelen vállfáitokra többé nem támaszkodhatnak a csikorgó mélység dobogós jelöltjei. Engedményt teszten a hányattatott életű kétsoros tórának, amennyiben késlekedik az amnézia.

Az íjakat tapogató rianás békekötése szerintetek elektromos, minthogy bárminemű erőpróbán feltápáskodik a ringben rúzzsal összemaszatolt íriszetek.

Sorsotok viaduktja, ha átível, kettészakít benneteket a seszínű csiklandósság. Bántalmazásokat hierarchikus kapszulái elnyelik az arra érdemes kitinvázak magatartásformáit.

- Mi most a trendi? - kérdi a hajlott korú sílécstől tomporotok, s kérdése nem megy veszendőbe: aszálytrezorotok kifosztására kockát vet a huzat felülírta tépelődés; de mit ér mindez, ha a kunkori orrú zálogos beleőrül kék gyémántú gyűrűitek kokettálásába?

KOMOR ZOLTÁN

BÁBUM MOSOLYA

fonalak lógnak ujjaimból
naponta vágom mint más a körmét
de folyton újra nő
mintha bábmesternek születtem volna
marionett-babám azonban sehol
talán egy makett-tenger habjait szeli épp
villámsebesen egy maketthajó hátán
amerre az árboc mutat kihunynak a csillagok
trópusi madarak hullnak a földre
szivárványtollak közé parti szél ültet homokot

száguld a hajó
szellők táncoltatják a fedélzet lámpáit
magányos óráiban festett szeméből
vetít filmeket vitorláira
lent halál
öleli korhasztja bábum fatestét
csak a sós víz marta tengerészköpenye tartja
a kormánykerékbe kapaszkodva

végül vízbe hull
kiismerhetetlen mosolyát belemeríti a türkizkékségbe

ezt a mosolyt én sosem viselhetem magamon
ha megtalálnám valaha is a kormánykereket
az ujjaimból kicsüngő fonalakkal rákötném
magamra
hogy igazi kapitányként együtt süllyedjünk
amikor hajóhoz is eljön a halál

SZAKÁLLAS ZSOLT ZENDÜLÖK

Kellőképpen becsomagolták és felcipelték az emeletre.

A párlat, közönyt színelve, elaludt. A lustasággabona legyőzte, a lagzis menet néha-néha megtorpant öblös vénáiban.

Mert nem hagyták szónokian értekezni...

Mert az ellentábor kioltotta fiskális reformja életét... -

Álmában mélabús fegyverhordozókat szüretelt, álmában meglepődött: kinek az aláaknázása folyik itt? S micsoda szentelenségre vall hajtóvadászatot indítani a még száradatlan csákok ellen? - Lefekvése előtt elszenvedte a tűzhálalt, s habozott felvenni a fürdőköpenyét. Szemhunyása előtt a szigorú mellőzések tájfunja egy szájkosárba zárta összes tennivalóját...

Miután betekerték a fóliába, utána lopakodott a lépcsőfeljárón egy férfiasságában meggyalázott böllér is. Ő, minden személyét érintő bókra, - rendhagyó módon -, dugókat kezdett el fiadzani.

- Hagyjuk pőrén a szuvas omladékot, ne tűrjük el a felekezetek felé forduló sercegést, mikor is a horony nem ütközik, csak kacsacsőrrel! - kaszált egyet a levegőbe a járványügyi biztos, s az elővigyázatossággal felhagyván, kiosztotta az alkáli fémeknél is befolyásosabb pórnép között a komisz faggyúzarak feddhetetlen előéletű hajtókáit. Jöttek is a törvényszolgák, könyökénél fogva megragadták és magukkal cipelték az őrsre.

Előállításkor azzal védekezni, hogy: - a tű elméje meghasadt, mihelyst parazsat tartottam a mustfokoló elé!

Teringettét! Teringettét!

Kikapás ez a javából, úgy, hogy még nem játszották le a mérkőzést a bős ellenfelek!

Pedig igen... Néha elég egy reggeli ködfoszlány jelenléte

SZAKÁLLAS ZSOLT

ahhoz, hogy meginduljon ellenünk a kukoricainvázio...

Néha a legtermészetesebb póz felvétele alkalmas arra, hogy a temető kiakadjon szemérmes, rablott ezüstjét.

Es az egyházi ostyáról levált kényszeres sütkérezés?! -

A párlat fölocsúdott álmából, s egyszeriben kapkodott volna már a pikkelysömörös adásvétel sója után, de nem lehetett, a testét leszorító fólia nem engedte...

KOMOR ZOLTÁN EMLÉKRÁNC

fekete fehér könnyek a fekete fehér fényképeken
édesanyám zsinórra teregette őket az udvaron
hogyan szárítaná meg az északi szél
este visszatette őket a szekrénybe
és a feltekert zsinórt átnyújtotta nekem
mit kezdjek ezzel a damillal kérdeztem
ez nem damil suttogta
ez egy ránc
szükséged lehet még rá
de többet nem mondott

úgy képzeltem
majd ha eljön az idő
ollóval szétvagdossom a zsinórt
és ahogy telnek az évek
egyre többet ragasztok belőle a bőrömre
mert nem tudtam még akkor
hogyan ezek édesanyám ráncai
amiket felnevelésem során szerzett

tegnap a kezembe akadt a zsinór
legalább hasznát veszem gondoltam
és elindultam, hogy a domboldalon papírsárkányt röptetek
vele
ócska kis papírsárkányom repült repült az északi szélben
felrajzolva az égboltra édesanyám gyerekkorát

SZAKÁLLAS ZSOLT GNÖM

Lyukas prézli, lyukas prézli, számottevően már te sem változol...

A pénztárgépnél elnyomod a befizető eszközt, elnézlek, amint hajadat szárítod egy medúzák számára fenntartott, szűrös gazfélét tartalmazó, ádáz küzdelmek árán megszerzett, balfekvésű perselyben.

Én azt tanácsolom neked, hogy légy adakozóbb a járvány sújtotta területekkel, különben rád szabadítom a néma fellegrést mételyező tokát. Szórványosan köpködsz, tökbevájt törésvonalaid nincsenek.

Máskor meg betelt postafiók vagy, nem igazodsz a géniuszokhoz. Szabadesésben túlszárnyalod az utószinkronnál megbolondult jáspist, te pirospozsgás fekvőtámasz, ki dinamókkal sosem egyezkedsz, tömeggyilkosaid szerencseszámaid sokszorozzák meg.

A bordád kiszaggathatod, nyurga lépteid legfeljebb oktávokban mérhetők, s rehabilitált talpas betűid felelnek a ritkulásért.

Egy kietlen farmon együtt élsz a taréjossal, te, hermafroditákat termő toboz, sose bánd, hogy nem lettél kín kormozta portya, vagy szapulásokat megszegyenítő, tapadás hajlakk. Meggyőződésed, hogy keményítőd apránként a vertikális rendszer hordta el, sebaj, uzsorás alkatú dobverőiddel így könnyebb lesz célba találni.

KOMOR ZOLTÁN

LÉLEKKERÁMIA

különös éjszakát feszítettél közénk
szemedbe nézek, létra göndörödik elő a pupilládból,
körömnnyi tűzoltók másznak le rajta, mögöttük fáradt füst,
akár a novemberi köd most olthatták el a lelked
egy fiú halott galambokat dobál a tetőről
egy lány fehér krétával rajzolja körbe alvó párját
gyertyát hozol, azt kéred, úzzem el végleg az éjszakát,
de csak használt gyufákat tudok felköhögni
lemondó tekintettel válogatom a sötétre égett szálakat
te közben lélekkerámiázol óvatos kézzel formálgatsz,
sokáig nem tudod, mi lesz majd belőlem,
de miután minden anyag a kezedre tapadt,
észreveszed, hogy váza lett
szerelmekben kiégeted, és amikor szétrobban,
összeillesztett darabjai közé virágokat teszel,
hogymegfigyelhesd hervadásukat
cserébe, ha meghalsz, elhamvasztalak, hamvad ebbe a vázába
öntöm, és várni fogom
a feltámadásod,
mondom
ülsz itt mellettem, nevetsz rajta,
és feszegeted a papírra írt betűket,
hogyezekkel etesd a fiú halott galambjait
az elszenesedett gyufaszálakkal csak a holdat tudom meg-
gyújtani

olvadt viaszként csepeg a városra
a madarak elé szórt versem

SZAKÁLLAS ZSOLT

ADDIG ÖRÜLJ

Addig örülj, amíg bekopogtat...

Ha már ez is elveszett, akkor baj van, igen nagy baj; össze kell gyűjteni a szobor körül szétszóródott azbesztkesztyűket.

A hidat kétértelműség gyötri, s a féltékenységből csiholt frigiditás vonzza a keselyűket. Maszk, irigylem délibábjaid, melyek élősködő műtétek haván megtapadnak! De meddig kell még várni a féloldalas letartóztatásra?

Úgy szeretnék én is ott lenni!!!

Hallod már?

A szenilis üveggyöngy kiszemeli a toronyban az őrt, s egy álmot hozó puskalövedékkel leteríti. Mi a jó ebben?

A laktanyát úgylis védelmezi a bizalomvesztő fasírtba szúrt kamásli!

No de igen, térjünk csak vissza történetünk elejére...

Ne higgyétek, hogy hozzám bárki csak úgy, ukmukfukk bekopoghat!

Ez kizárólag az Anyám kiváltsága. – mily szánnivaló! – az archívum dísztelensége kapatos oszcillátor, s békeidőben, most lehetősége nyílik arra, hogy begyűjtse alkalmazottait, a spárgákat.

Már megint kopogtat. Süketet tettetek... Hisz ez egy megcsontosodott szokás!

S, mint ilyen, szerintem az őshüllőkre tartozik.

KOMOR ZOLTÁN

A DARÁZSHÁZ ÉS A KÖPÖCSÉSZÉ IDOMÁR

azt ígérték kihajtunk majd a húsból mint
trágyából a gomba
azt mondták megéri magunkban ácsorogni
mert felvesz minket végül a busz és
a végállomásig visz
a koponya fűtetlen állomás
csak oda vágysz
ahol nincs már mivel összenőni
és nem csontosodnak létrává a szavak

hártyás szárnyaimat a darázsházban varrták
lerágott körmeikből
a főtt tojás szemű gyerekek
tekintetük gőzében főttem készre
angyalnak hívtak
idelenn légynek csúfolnak
ezüst tálcán hozzák a trágyát hogy legyen mibe petéznem
de fogalmam sincs hogyan kell
bármit is örökíteni

én vagyok a gépház
a vöröshús kapitánya
halandó leszek ott is ahol elvárják tőlem az öröklétet
hártyás szárnyaimat a darázsházban varrták
és kaparom velük az eget
fullánkom egy puha szív amivel megpróbálom kiszívni a véred
de végül a sajátomat pumpálom beléd
így hamvasztom magam tűz nélkül

KOMOR ZOLTÁN

a homlokok megkövült összeomlása
a mezítláb taposott szívek
csorgó csecsemőnyála
nem veszekszem többé az égbolttal
sem a gépházban haldokló delfinnel arról
hogyan kinek a fellibenő szoknyája alól kukucskál ki
a legkívánatosabb túlvilág
a hit cserépmozaikja: kocsonyás tó az Isten
amiben világítanak a nyálkás csontok

mutasd meg hegeidet a késeknek
rég röhögtek már egy jót
azt a kicsinyítő képzőt keresem
ami végleg eltűntet a szemek elől
nyugi csak vitorla vagyok
a hajó elsüllyedt félúton
nincs vérzés amit meg tudnál magyarázni
önmagad korallzátonya vagy
és még büszke is vagy rá hogy a lerakódott
érsalakból nősz olyan magasra
hogyan mások zátonya légy
az éjszaka kihagyás
lábcsonkokon masszírozó gyalogmenet
szívlapát - régi mese
kendőzetlen hullagőzös kupac
szép egyenes
csont a gerinced csak kurvára lerágott
ha még magadban laksz zárkózz be jobban és nyomj egy láj-
kot
múlt múltabban legmúltabban
karácsonykor mindenki hazamegy önmaga halottjához
színes temetés
cellazacskó

KOMOR ZOLTÁN

lepukkant társasház a homlokcsontod
ahol a részeg lakók az alattuk lévő erkélyre hugyoznak
de
melyik szívredődből rohadsz?
jaj arcod nőtt, most hová bújj?
mivel pillérezd alá magad mindjárt magad alá omlasz
tudom hogy megdöglöttél de hoztál csini szuvenírt a másvi-
lágról?
megfejtet már az elméledre hullt köd tögyét? találtál csilivili
csoomagolást
amiben átadhatod magad? világrész vagy, barátom,
csak senki sem akar felfedezni - megértem őket! elég
a saját rácsainkat fényesre nyalni
elég disznósajtot köpülni
a mélymessziségünkben

kisiskolásként rég megtanultad az ember főbb részeit
fej tor és vákuum de mégis mindig a vákuumon van a hangsúly
az szép ami csorba
a leghasznosabb mirigyek olyan váladékot termelnek ami öli
a testet
mindig minden te
a fogsor, a hódolat, a fej, a tor és a pótrohadás
minden ami voltál holnap is leszel
hosszú gubanc
pont egy
maroknyi horizont
kihagyott együtt és egyedülléteidet görgeted magad előtt
mint szkarabeusz a szart
mi a mentséged rá
hogya nevetésed mások sírására hasonlít?

KOMOR ZOLTÁN

ne fogadj örökbe koporsót ha aztán nem takarítod az ürülékét

és ne piknikezz a saját koponyádban ha zavarnak

a szendvicsbe mászó hangyák

másokba fojtom szavaim

ha bennem már nem fulladnak meg

a végtelenített haláltusa

egy ócska, túltolt hashtag

és te mi fílián teremsz?

ez kérem

verbális nekrofília!

egyedül a döglött mondatok hagyják

hogya a számba vegyem őket

de egyiktől-másiktól köpnöm kell

ám érkezik már

a köpőcsésze idomár

pálcával üti a porcelán edény oldalát és azt mondja

egy üregnek sem feladata többé belefáradni a testnedvekbe

okos a fickó mint egy temetetlen döglégy

hasznos mint a sejthálóval fogott személyiség

és jól jön mint a tűhegyini irtózat

tűzkarikákat ugrat át a riadt köpőcsészével

ami felfogja mind a nyálam

és nekem köpnöm kell mert

jönnek a főtt tojás szemű gyerekek

az óriás hangyák domború kitin hátán

lovagolnak

köpnöm kell mert

arról énekelnek hogy a darazsak csak kapják

míg az emberek maguk választják

mi legyen életük során a fullánkjuk

van aki pillantásával sebzi a világot

KOMOR ZOLTÁN

mások hegyes tollakkal szúrkálják a valóság
szövetét
akad aki gyilkosságnak képzei a szerelmes döféseket

megmutatom és felkínálom magam az áldozati sziklának
ami azóta is csak röhög
talán nem fájna úgy nevetése ha nem tudnám
ez itt
kiötlöm koponyacsontja

SZAKÁLLAS ZSOLT

NEHOGY KIDERÜLJÖN

Befoltozni a protestánszon támadt lyukat, kifogni az elsülylyedt aranykardot, a részvét kapjon két pirulát, kérjük meg az árát a forgatható fejeknek.

Nem élmunkásoknak teremődött a társasjáték, nem olyan nagy baj, ha a sztornózók felgyújtják az anyakönyvi kivonatot, nem tetves az, aki becsüli a hunyót...

Durván kényszeresnek lenni, az akasztófa alá kikísérni a madáretetőket.

Számosztókban serkenő kilogramm, immár kaftánod ölet legyezi a szúnyogirtó. Bontsuk ki az elsajátítás kegymegeelőző, vendégmarasztaló opusát.

A csimpaszkodás emberöltőig emelkedik, amennyiben engedjük arcunkba lihegni a pázsitféléléket; a jubileumát ünneplő báb megkétszereződik a nevetőráncainkon. Nem az a cél, hogy a bérkaszárnyát elmossa egy partra irányzott szigony!

Elsápadt parkolójegy zebracsíkos fátuma, ó, kérlek, idézd meg a lakonikus mozsártörőt, az uszítás adásszüneteiben!

KOMOR ZOLTÁN

Ha egyszer kiolvadnánk

kályhák sétálnak a fagyott út mentén és szénért könyörögnek
ígérik ha kapnak előzik örökre a telet
de mit is érnénk vele
ha kiolvadnának a halottak
és megtelne az ébredő világ szagukkal
jégcsapból épült börtöneikből kiszabadulnának az alvajárók
és szétszórónák a földeken az álom liszt-szemcséit
merthát
micsoda malmok dolgoznak a nyugtalan emberekben
- kacagó szelek fekszenek a lapátokban - odabenn egy ifjú
malomőr sír szakadt zsákon ülve - bezúzta talán
halott felesége menyasszonyi fátylát
hogyan tiszta havat készítsen belőle
hiába az élet tűzlépcsőin mindig nagy a tumultus
és már alig ismerjük meg azokat az embereket
akikkel soha nem találkoztunk
a holnapok úgy telnek el hogy meg sem éljük őket
egyedül a ma örök - rácsai sosem olvadnak
a csillagok csizmái elkopnak az egyhelyben járástól
- a kísértetek fátyolnak nézik az egyszerű függönyöket
és eljegyeztetik magukat egy szoba melegével
valahol kigyulladt malom olvasztja nyakunkba a felhőket
s köré gyűlnek most a kályhák
hátha végre felmelegednek ők is
mi ugyanis sosem fogunk nekik szénét adni
félünk
ha kiolvadnánk megéreznénk a saját hullaszagunkat

SZAKÁLLAS ZSOLT

NE FÉLJ SEMMIT

Sem a borotvától, sem az újjászülető köldököktől, sem az elburjánzó szakadékoktól, sem a pártoktól, nem félsz. Miféle huzalból készítettek téged, hogy szakítószilárdságod mérhetetlen...

Az epekedések nem bírtak veled, hímes fazekaid felvigyázoit a nyelvgettók pártái nem fogadták üdvörléssel.

Síelő aszkéta lettél, a felszámolás stádiumában. -

A lisztes fők amulettje a kínba is veled tart, ezredrangú kérdés tehát, hogy megfejed-e a tőgyet, vagy virtuózt csinál belőled. Mindegy mindegy ellen; rúgkapálja az illem, s mily fájdalmas is előrelátni a slukk balvégzetét!

KOMOR ZOLTÁN

SZÁJBAN OLVAĐÓ KULCSOK

néhány ajtó szállást kér a szobámba éjszakára
állnak egymás mellett szorosan a falnál
mindegyik máshová vezet
rémálmaim kulcsokat ráznak ki magukból párnámra
halott méhek ezek fullánkjaikat az égben hagyták
csípéseiktől hatalmasra duzzadt már a város fölött a hold

odakinn
a pokol alvajárói a szőnyegbe taposták a lángokat
ideje sétakocsikázásra indulni: hajból
lovakat illeszték össze
messzire futnak az emberek fejtetőivel
a saját rakományom vagyok én is
kihűlt térképek keresik az elillant meleget
ajtók ballagnak a csillagtalan éjben
megállnak az utcasarkokon
ahol néhány alvajáró kopog rajtuk
de válasz nem érkezik sohasem

nem létezik rózsaillatú ajtó
éjfélkor
a kényszerképzetek vizsgálóbizottsága
ítéletet mond nappali cselekedeteink fölött
öntalányunk találós kérdését bőfögik vissza a záruk
amiben megolvadnak a kulcsok
hogya a fenébe ne
jégcsapok csupán
amivel egy forró kályhát próbáltunk leszúrni

KOMOR ZOLTÁN

gyilkosok vagyunk akik keresik azt az egy holttestet
ami rózsailatot áraszt

de

az égi telefonkezelő nem kapcsolja többé a keresett számot
a foglalt jelzést emlékeinkbe tapossa
az óra szomorú kattogása

sétakocsikázzunk tovább

senki sem választja főtárgynak a szenvedést
mégis mindenki teli sírja mentőcsónakját
amitől az süllyedni kezd

van akinek már az ereiben is könny csörgedezik vér helyett
az ilyennek nem veszed sok hasznát
- ázott húsa nem áraszt rózsza illatot
hiába szúrsz tehát a bordái közé a hajból font késsel

néhány alvajáró most rémálmaival satírozza be az utcákat
halott hullámok a szekrényen
valahol duzzadtra csípték a méhek a holdat
amitől a tenger is megduzzadt és most itt-ott kiönt

könnyel teli kádakként süllyedő mentőcsónakok az éjben
viszlát viszlát alvajárók
szobám csendes bója ide-oda ring az árvíz haragos hátán
teli van ajtókkal és folyton csak kopognak rajtuk
hol az egyiken hol a másikon és nem hagynak aludni
keresem azt az egyet amelyik talán rózsza illatot áraszt
a többit nem merem kitárni
szopogatom egyre a kulcsokat amik lassan olvadnak számban
és lovakat sírok
nyerítve futnak százfelé a padlón
végül átpréselik magukat a kulcslyukakon

KOMOR ZOLTÁN

a város fölött hosszan kicsöng az ég
a hívott fél jelenleg nem fogad hívásokat

SZAKÁLLAS ZSOLT

ALACSONYAN SZÁLLVA

Tényleg?

Tényleg.

Egy parazita vagy onőr kipécézett.

Épp rabolni akartam. Hungarocell-lemezeket, pribék kölcsönt, sebzett hasú fürjeket, triplaszaltót. Nem sikerült. Hogyan tovább? Utószinkronom elhadarja bizarr látomásait a pukedlizés rangadóján. És ha öreg? Összeférhetetlenül egyedülálló tébláboló?...

Most nincs különösebb dolgom, így hát modellezném a perverzitást: Ő egy még forrásban lévő víztározó medence, tükre síkjára szénfekete krétával ez van írva: - üllő -.

Vajon mit kalapálnak rajta? Szemből kivett csapokat, pálcikákat? Maradok inkább a szédítő távlatok közelében; amíg van szavam a szenvedésre, amíg a vitatkozás megőrli a kelyhet. Legyintek; talán kisarjad a fintor, s megannyi trükk ismerős lesz a beléfecskendezett kontrasztanyagtól. Tudom, a régeensek... A régeensek rezgő lécek. Hányadikak is a sorban?

Az ötvenkettedikek.

Délceg dudaszó, rejtse el őket a kipirulásban! -

A guanó radírját nem irtják ki egykönnyen. Rádásul az ügetés tilosnak számít e gyepes területen.

Melyikőjüknek van több veszténivalója? -

Elárulom Nektek, rendíthetetlenül hová vágyom; egy útvesztőbe, ahol annyi felfrissülés korzózik, hogy a kőbegyek kopogását se hallani!

Csakugyan?

De még hogy!

Ott púp övezi szabad partjaimat, ott a misszionárius patkószegeket választják kémül a megjuhászodott násztáncukat járó tüskék...

KOMOR ZOLTÁN

PAPÍRKAPITÁNY

ideje költözni:

duzzadt méhcsípések a falakon a szőnyegbe
tapossák saját hamvaikat éjfélkor a táncoló kísértetek
a tavaly felvakolt kényszerképzetek szakadozott széle
libben ahogy bekúszik a réseken a trükkös szél
ázott papírcsónak ez a szoba aminek én vagyok
könnyező kapitánya

folyton csak az indigótenger habjait szeljük
magunk alá satírozzuk párnánkban emésztett
rémálmainkat

odakozmált sárlavina

a sarokkádiban térképek áznak fehérre
olykor érkezik a törökméz arcú szobalány
és csavarhúzóval falatokat török orrából

- mit el kell viselnie manapság egy cselédnek!

- potyog a szeméből a cukormáz

felfogom őket kiskanállal

- a helyzet mindig lehet rosszabb - nyugtatom

- vagy már nem emlékszik a szilveszter éjszakára?

bólint

csendes hű kislány

ereiben halott méheket szállít a vér

melle viszont két zsongó kaptár

költözni kéne már ebből a szobából

a régi konfliktusok sorba rendezve a szekrényen

szilveszterről maradt konfetti lebeg a hullámok hátán

kezemben elszakad a hajókormány ahogy félre rántom

a jéghegy már csak ilyen: ideig-óráig hasznos ha nekiütközel
utána már semmi hasznát nem veszed

KOMOR ZOLTÁN

a legjobb hát rápergetni némi fürdősót
és irigykedve figyelni ahogy szétmállik az egész

- megint elázott, szegény, szegény papírkapitány!
- sajnálkozik a szobalány hajszárítóval a kezében
- hogy lehet az hogy te édeset sírsz?
- kinek mi a rakománya - kacsint a lány

az életrajz a legcsúfabb portré
az enyém is olyan mintha csak egy tintapaca lenne
amit egy pszichiáter tol az orrom alá
hogy na mit látok ki belőle
- papírjéghegyeket
vagy egy szilveszteri bulit
ahová csak az élők nincsenek meghívva
(- aztán némán hápogok
a sós íz kiakaszt én speciel ezért nem szeretek sírni)

kinézek reggel az ablakon és más
ablakokat látok
mennyi szoba van ebbe a városban
- nem gondolod, hogy mi valójában egy flotta vagyunk?
- szegezem a kérdést a szobalánynak
de az némán súrolja tovább a kádat
- hadiflotta (- toldom meg -)
csak épp nem tudjuk ki vagy mi ellen indultunk.
- sose bánja kapitány!
a helyzet mindig lehet rosszabb!
vagy már nem emlékszik...

költözni kéne
a hullaszaggal nem tud mit kezdeni
az ablakréseken besurranó szél

KOMOR ZOLTÁN

sohasem kellett volna szilveszteri bulit tartani
ebben a házban
és sohasem kellett volna a vendégeknek bemutatnom
a szobalányomat
- mézből van az egész! - dicsekedtem akkor
és persze tülekedtek a vendégek
- mit el kell viselnie manapság egy cselédnek!
erre méhek kezdtek kiszállingózni az ijedt lány mellbimbóin
- csak semmi pánik, a helyzet mindig lehet...
de mindegy is
halálra csípték az összeset
azóta éjfélkor magától beindul a zene
és a hamvaktól sötétül a szőnyeg
ahogy ropják a részeg szellemek az új évre várva

úgy hiszem
bármiből lehet tisztességes hajórakomány
a rossz emlékekkel ismeretlen kikötők felé hajózunk
a horizont papírja pedig szakad
s feltűnik egy új horizont mögöttes
mint a dominókockák állnak egymás mögött
az indigótenger hullámai alatt
pedig új hajók születnek
könyörgően néz fel egymásra
sok-sok pityergő papírkapitány

néha kihajtogatják magukat s nézik
a lapon tintapaca lelküket

hátha egy valamire való térképre hasonlít

SZAKÁLLAS ZSOLT

AZ ORVOS-ERETNEK

Léggyökerekkel, áthidalhatatlan pincékkel és liánokról elrugaszkodott csimpánzokkal viaskodott...

A liliomtipró lovaglás priuszát előnyben részesítette, nem riasztotta el sem a disztिंगváló kád, sem a cápákról levágott uszony. Egy varjúknak határba kirakott göcsörtös karóval felfrissítette a mérsékelten víg szellemtanyát.

Fürdött, igen, fürdött a nyolclábúak plezúrjaiban, miközben orgánuma lekéste a sivatagot... Ledarálta a lőtücsköt is, apró akasztókat gyártva belőle a rendelőjében ott rekedt, gyomorfájdalomra panaszkodó lokniknak.

Lódobajból és hínárkötegek keresztelőjéből kivonva a vakcinát, cseppfolyós ügyeit a rőt-szakállú tender nem rendezte kellőképpen el, ennek az lett a következménye, hogy fölülmúlhatatlan előnyű szögbelövője végül elvesztette a sakkpartit. Ezen történések alapján a klasszicista dülmirigy azt suttogta kajla fülébe, hogy ne reménykedjen, mert eretnek, s mint ilyen, többé nem tapodhatja a rostélyos lidérc duzzadó emlőjét...

KOMOR ZOLTÁN

NEDVES ÁLMOK

a lány - miközben alvó párját nézi
egy éjszaka - aprócska ajtót fedez fel
a fiú homlokán
kíváncsian nyitja ki, s ahogy bekukucskál rajta,
kicsi, meztelenül futkározó lányokat pillant meg
őrült féltékenység keríti hatalmába s rázni kezdi párját
ahogy így rázza a fiút, az ajtón sorra potyognak ki
az aprócska meztelen nők az ágyra,
onnan le a padlóra,
ahol a lány sorra eltapossa őket
a fiú felriad
a lány hosszan szeretkezik vele
miközben vörös tócsák száradnak körülöttük

SZAKÁLLAS ZSOLT

EGY OSZTÓ VAN

Segítsetek be a háztájiaknak, koccantsátok össze az elhasznált edényeket, az iniciáléban toporgó ultrahangot vezessétek ki labirintusából, hagyjátok vesződni az édent, mely kényszerzubbonyt szopogat egy érmegyűjtő állomáson és igen, a forradalmi klisékkel szemben elővigyázatosak legyetek, legyetek mindig fessek, a dübörgő elvtelenség mondva-csinált jogait ne feszegessétek, s ha már hosszas győzködés után se akar a szájszárazság improvizálni, állapodjatok meg egy felszíni tépésen, s lássátok be, hogy a keselyűalapítás éve óta nem volt még akkora együgyűség tapasztalható, mint itt, az elbukott vezéreknek is otthont adó dzsungelben...

Végezetül gyönyörködjetez abban, ahogy a jobb sorsra érdemes örvek sorban kiperegnek a nagyérdemű tapsra álló kezei közül.

KOMOR ZOLTÁN

MATRÓZ A TÜKÖRBEN

látod

díszkoporsók garmadája tülekedik ott a tenger vizén
fedélzetükön sírásók eveznek ásóikkal miközben a kapitány
egy halott
aki palackpostára adja utolsó kívánságát
a parton álló rokonok izgatottan várják hogy végre hírt hoz-
zanak
a táncoló hullámok

olykor a tükör teherbe esik egy-egy rápillantó csecsemőtől
és a koponyába zárt szív felhúzza sirályokból szőtt
fehér zászlaját
(a kificamított szempillákat
mindig madarak fászlizzák be tollaikkal)
futószalagon érkeznek a pikkely-sörényű lovak
nyerítésük a sziklákon fekvő sziréneket kínozzák
két alvó férfisellő árnyéka a végsőkig párbajozik
egy elsüllyedt vitorlás oldalán

amikor a csősatuba fogott tengerész-naplókból
kigőzölgő titkok
beköltöznek az óriáskagylóba
az sűgőlyukká változik
egy elsüllyedt hajó deszkái pedig színpaddá,
amin bűvár ruhás színészek
cserélgetik egy régi forgatókönyv megsárgult, elázott lapjait
(oxigén palackukban a közönség sűrített tapsa)
az előadás végeztével odafenn a szirének hajolnak meg
pupillájukban egy pecabotról letépett horog görbül
egymásba akasztják a tekintetüket és hátrálni kezdenek

KOMOR ZOLTÁN

míg a vízbe nem pottyán koponyájukból kiugrott
mozdulatlan szemük
a fekete üregekből aprócska frakkos férfiak
kosztümös hölgyek hajolnak elő
"mhicsoda cshodás rhálátás a thengerre" - mondják
mögöttük egy terítőbe bugyolált asztal dereng
rajta egy félbe hagyott vacsora amely pillanatok alatt kihűl

és

a varrógép tűje alól kicsusszan végre a köd

SZAKÁLLAS ZSOLT

ÁRTALMATLANUL

Abszolút eredmény nélkül, kikerülve a gyehennákat, a csodálkozás képességével felhagyva, egészen emberire kipofozta a bomlásnak indult hínárköteget.

Kiporolta a lepárlókészülékeket, lecövekelte a fűbe a cigarettavégeket, mely tevékenységeiért egy nagy plecsnit kapott csupasz mellkasára a légyottok alatti vákuumtól.

Nem ment messzire, nem kötött a kábelekkel egyezséget, de gyanakvás nélkül kiszolgálta a méhlepényt, mikor annak gyógyfüvekre volt szüksége, a megalkuvás végett.

Elvezte a véletlenek dramaturgiáját.

Ágyútöltelék volt Ő a gyengébbik fajtából, a nyikorgó spaletták árulói lettek, a szertárból kikölcstöngött, hatalmasra duzzadt földgömb átgázolt rajta. Nadrágtartóját rég kislejtezte, nem tűrte el, hogy zöldfülüeket egyengessen a gyalupadon, ami egyébként is ostrom alatt állt. Szégyene a kómával kapcsolatban, teljesen eltorzította az amúgy is töredező hangokat, s nem látott más megoldást, minthogy rézmozsárba lötytyintse kukorékolásra épült múltját. Épp amikor az utaslistát böngésző stewardess megfeddte a tikkadt szemantikát, szegecselt patkói szétrepültek a sziesztájukat töltő atkák felé; már csak arra lenne kíváncsi az ember, melyik tankönyvben szerepelt, hogy éghetetlen arborétumokat kell pokolgépekként elhelyeznie, a szintűgy éghetetlen anyagból készült bűvárruha levegőbe kivetített hologramjában...

KOMOR ZOLTÁN

A VADÁSZ ÉS A LÁNYKA

Egy erdőben alvó lánnyal közösül a vadász. A lány azt álmodja közben, hogy őzsuta, akit vadász üldöz, a lába között hatalmas füstölgő mordállyal.

A lány döbbenetén figyelni hónapokig növekvő hasát, senki nem tudja, mi lehet a baj.

Tíz hónap múlva életet ad egy őzgidának, golyókkal a testében.

- Furcsa tumorok - mondja rájuk az orvos, miután alig néhány nap alatt újra nőnek az őzben az eltávolított lövedékek. Néhány műtét után már ki sem operálja őket. A golyók a vitrinbe kerülnek.

A sebesült őz csak nézte hatalmas fekete szemeivel az anyját, aki könnyes szemmel szoptatta, folyton arra az erdei rémálomra gondolva, amikor a vadász megerőszakolta.

A gida néha felsírt, a sebek elfertőződtek.

A lány szülei gondolták, megölik az őzet, és feldarabolva, a romlott részeket gondosan kivágva, konyhakész adagokba porciózva, alaposan befűszerezve mélyhűtőbe rakják.

Mozdulatlan éjszakában a lány hátulról öleli az őzet, figyel a hold becsorgó fényében a haldokló állat ziháló lélegzését. A konyhában késeket fennek. Az erdő távolából idehallatszik egy vadászkürt hangja.

A lány felsír. Hónapok óta először. Sírásától felrobbannak az őz testében a puskagolyók. A vitrinben lévők gránátként csapódnak ki, halálra sebezve az anyát. A nyomukban keletkezett tűz beleolvasztja a késeket a fenő kezekbe.

SZAKÁLLAS ZSOLT

KÖCOS HULLÁMOKBAN

Az öntörvényű fejleményekhez nem lehet, nem szabad kesztyűs kézzel hozzányúlni.

Különben a víztározó teljesen kiürül, ami azt jelenti, hogy nem vibrálhat többé a tehéntőgyek keresőlánca.

Az aszálytrezor dirigálhat hengerszerű múmiáinak, nem műtik meg azt, aki a térdelőrajtot, mint valami szalmaköteget, átnyalábolja.

Ki udvarol ezen a terepen és kinek adja az öntözőkanna féllábú öregjeit... Kinek a jószántából idéz elő karaktereket, az avatatlan rum.

Talány, örök talány...

Talán nincs semmi különös abban, ha a provokálás lyukat fog, vagy hamvast uszít.

Talán a halál, itt kis értelmetlenségek formájában fújdogál.

Akárhogy is van, a maratoni szivar minden, széljárta sikátorba benéz, mégsem kezdenek el viszketni tőle a tömjént éljenző bibircsókók...

KOMOR ZOLTÁN

A HALOTT CSIVAVA

A fényből veszik a levegőt a holtak. Ha lekapcsolod a vilányt, csörömpölni kezdenek a kísértetek, vagy kiokádják torukukban őrzött emlékeiket meleg kis tócsákba.

A metró állomáson történt, hogy egy fickó - megunván az ugatást - a sínek közé rúgott egy csivavát, épp mikor berobbant a földalatti. A metró azóta fojtott nyüszítés hangját hallani két állomás között. Olykor manifesztálódik is a kutya, és olvadt viasz-szerű plazma-csóvát húzva ellebeg a kapaszkodók kopott-aprópénz tekintete előtt.

Guberálni az anyaméhben; a falakról leszaggatott plakátok sáros szárnyak, amivel néhány hajléktalan próbál a nap felé törni, de homlokuk újra és újra pokol plafonjának ütközik.

A városban most mindenki kísértet plazmát keres. Üvegből vedelik, vagy gőzként tüdőzik; csivavákat rugdosnak a sínek közé, és titkos szeánszokat ülnek a metrón. Láng fölött olvasztják a megidézett kutyákat, majd kiszabadulnak, és ugatnak egymásra az utcán a járókelők, miközben a magasból a fejükre szarnak a plakátszárnyú angyalok.

A becsapódó ablakok morzái. Csillagtalan itt minden éj. A város láncait csörgeti, és saját sarkaiba okádja emlékeit. Elfolyt magzatvíz.

SZAKÁLLAS ZSOLT

KAKUKK

Fodrozódó túloldal kérlel; kérjek autogramot a szabálykönyvtől.

Megteszem.

Mi változik?

Pedáljaim megbosszulnak. A zsibárus eltilt az üzletláncoktól. Álmatlanságban szenvedő fészerelem egyre ingerültebbé válik. Senki sem vitathatja, hogy a katedrálisok időnként savfürdőt vesznek.

Küszöbömön a levélváltás, s én mind szigorúbb lemezlovas leszek.

Mert kifosztottak a didergő pólók. Mert az előzési pont áldásra tárult.

Mert golyóálló mellénnyel felvértezett mindennemű kinevezés...

A fátyol köszörűkövére csak egyszer feszülhet rá a terem bérlet, a többi hamis mendemonda.

A közhelyek kajánul ránk vigyorognak, miközben téziseket gyártanak a kasztrálás módjairól.

Megakasztani a forgó tengelyt könnyű, ábrándozásából felébreszteni a csoszogó papucsot, viszont már nehéz.

Mikor milyen övezetben lakunk, annál gyorsabban, illetve lassabban folyik ki a selyem ujjaink közül.

Bizony, így van ez; Megannyi mártír crediteket árul valamely első osztályú tőzeglápnak, hogy oltókésüktől végre megszabadulhatnak a filteres kavicsok ortopéd brekegése...

KOMOR ZOLTÁN

A MEGNYŰZOTT VITORLÁS

A parton hálóba akadt kagylók csattogásaitól reszket a levegő. Bennük gyöngyök helyett kíváncsi szemek kémlelik a halászfíúkat. Odébb a mólón egy kapitány a vitorlását nyúzza késével. Cápák úsznak a kikötőbe követve a vérszagot.

Később sirályok sebzik vörösre az eget. A sebekből kiforduló alkony a nyílt vízre csalogatja a halászegényeket. Elkötik hát a megkínzott hajót, miközben a kapitány még mindig a lenyúzott bőrt tisztogatja. (Ha elkészül, menyasszonyi ruhát varr majd ebből jegyesének, aki folyton csak a fejéhez vágja: jobban szeretted azt az átkozott bárkát, mint engem, őt kellene feleségül vened egyszer.)

A megnyúzott vitorlás húsát marja a sós víz, ahogy szeli a gyöngyöző habokat, alulról cápák harapnak ki belőle falatokat, a csillagok közé túlköli minden gyötrelmét, miközben fedélzetén a matrózfiúk már boroshordókat gurítanak elő. Mámoros éj után sirályok kaparják elő a napot a felhők közül. A tengerészek sorfalat állnak a fedélzeten, merev péniszük a hajnal előtt tiszteleg, olykor a korallzátonyok felé kurjantanak: - Ezt múld felül! - kacagva kidüllesztik csípőjüket.

A vízbe hullt spermacseppek gyöngyökké válnak, amit egy sellőlány gyűjtöget, és fűz bele hajába. A fiúk végül kifogják ezt a sellőt és a hajó orrához kötik. A tűző nap lassan szárítja testét, lehulló pikkelyei ezüst érmekké változnak, és elnyeli őket egy tengerfenéken éhesen tátogó kincsesláda. A sellő olykor szomorú dalokat énekel a szerelemről, hangjától elharapják nyelvüket a szirének, és magukat ölelik át csípős karjaikkal a medúzák. Hallgatják a fedélzeten henyélők is, majd meghúzzák a borosüveget, és távoli szigetekről fantáziálnak, elásott kincsekről és kalandokról, lagúnákról, ahol hatalmas mellű, vörös rákasszonyok ollóikat csattogtatják, a

KOMOR ZOLTÁN

matrózok a sziklák mögül lesik őket, aztán elbődülnek és rájuk rontanak hálóiikkal.

- Csak az kap este vacsorát, aki meghág egyet! - rikkantják, a rákasszonyok azonban nem hagyják magukat: forgatják éles ollóikat, néhány szerencsétlenül járt fiúnak véres csíkot húz az égen lenyesett pénisze. (Vijjogó sirályok kapják el őket röptükben.)

A sellő dala megakad, amikor végül hatalmas zátonyra fut a hajó. A tajtékokba fúlt kismatrózok homlokán egy megsza-
badult lány csókjának nyoma piroslik. Zsebükbe utolsó levált ezüst-pikkelyeit dugta, hogy legyen mivel lefizetniük az alvilág révészét, ha csak el nem kötik az ő csónakját is a kis csibészek. A sellő nézi, ahogy kihűlt testük most a fenékre süllyed, ahol koporsóként fekszenek tátozó kincsesládákba.

Távol a part menti forró sziklák körül ködként kavarog a hullámpermet. Itt a kapitány esküvőjén a vitorlás-bőrbe csavart ara összeesik mielőtt még kimondhatná az igent. Tengervizet köhög a markába, azzal együtt néhány pislogó kagylót, amiből gyöngyök helyett a halott matrózfiúk bánatos, bűnbánó szemei szegeződnek egyenest a kapitányra.

SZAKÁLLAS ZSOLT SÖMÖRÖK

Vészterhes felhők érkeznek, tartalmazzák a bezsebelhető tinktúrát.

Ebben a pillanatban betelik a pohár és a falhoz vágom a sorsomat. Ezek a falak viszont gyengék, roppant gyengék, így hát sorra kidőlnek.

Kinyílik a tér előttem. Amit elsőként megpillantok, az az, hogy sráfkocsik tornyosulnak elém vad összevisszaságban és meglepő tanácsaikkal majdhogynem fejbekólintanak.

- Öblögetni muszáj. Még ha tarajosak is a hullámok. Hallgass a leigázottakra, s rúgd le szurkolóidról a zsarátnokot. Az elhamarkodottan írt csekkek mind oxidálódtak, így oda-veszett egyetlen reményed, a becsüsök komor makogása...

A hallottakat nem bírom megemésztetni. Durcás leszek, mínuszokat kerülő, kopoltyúingeket a halálba kergető.

Meghazudtolom a származástant, biztosítom a metaforák ámokfutását.

- Fülönfüggő, kérlek, ne zúzd be a szélcsengők csilléit! - könyörgök Istenemhez, de hiába.

Az eresztékek huzavonája rám is érvényes, hiába vallom vadul az ellenkezőjét.

Rezsiköltségeim korcsolyázó antilopja elüt, s én ettől kezdve pálforduláson megyek keresztül, vagyis imádni kezdem a rutint és elhatárolódok mindennemű vagdalkozástól.

KOMOR ZOLTÁN

A KITÖRÉS

széles fal előtttem
a falon egyre mélyülő üreg
hosszú ideje mélyítem
a metronóm egyhangúságával
újra és újra nekimegyek a falnak
tegnap leálltam
megszemlélni ezt a fejem mélyítette gödröt
valaki hatalmas vérző homlokát látom
lehet, hogy Istené

SZAKÁLLAS ZSOLT

A GÖNGYÖLEG

A lélektelen adomány, a csikorgó télben megtalálja párját, a kvízzjátékot. A görbe hátú locsolókanna szégyelleni kezdi kopaszságát és a pupillatágítóban talál menedéket.

Sokáig úgy tűnik, hogy a hivatali sorban állás fényes együgyűsége okozza a réveteg pamutgombolyag állandó pufogását.

De nincs ez így végtelen ideig; a kigolyózott kantárszár pászmákat ragaszt a közületekre, hogy rá kell döbbenjek; a kajla keréknyomok finanszíroztak eddig is mindennemű NASA kutatást.

A nihilbe vesző enzimeknek alanyi jogon jár a nyújtózkodás, - ebbe nem is kötnék bele -, ám a pici szektorokat megszidom; - már megint kibékíthetetlen ellentétet teremtettem a természetes kiválasztódás és a vendégmárasztaló tulajdonságoktól roskadozó levitáció között!

- Mi nem követtünk el semmit, csupán csak a kortárs gyászhuszárok filozófiai nézeteiből merítettünk! - védekeznek hevesen ők és sebtében ikreket kezdenek el kovácsolni széngáz-szagú műhelyükben.

Íme a pásztor, aki farkasnak öltözött; most már teljesen nyilvánvaló, hogy ezek után az üstdob által felszippanzott ágyékkötők válópere következik.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	4	Szakállas Zsolt festményei	95
Vákuumvámpr	6		
Álom II.	9	Komorna	129
Felgyújtott delfinek	12	A háritók	131
Vitorlák	15	Cápauszony mint könyvjelző	132
Információ terroristák	17	Szankciók, bevezetés nélkül	134
Kölcsönhatások	22	Ideggócoid öltöztetnek	136
A parázna asztal	24	Tanulságul	137
Duzzasztógát	27	Apokalipszis megváltoztatta	
Múzsapárizser	29	a profilképét	138
Álom I.	34	Tavirózsa	141
A varrógéprodeo	36	Az elszopogatott jósgömb	143
Kvittek vagyunk	39	Haptákban	145
Piszkozat legyen az új bőröm	41	Teasellők	146
Ív parancsa	45	A várományos	148
Megyünk bele		Fénymásolt glóriák	150
az idegen gyulladásba	47	Sohase sajnáld	152
Zsarátnokom	50	Szaratórium	154
A gyulladás asztronautái	51	Kopásállók	157
Megunt sorompók	53	Öngyilkos vasárnap	159
Vágójelek	55	Mindig ugyanaz	162
Csíííz!	60	A nagy végítélet	164
A könnyzacskó hentes	62	Kárpótlásul az ellopott időkért	170
Kotnyeletek	65	Az eltévedt szobák	172
Tenyérjós az amputáltak között	66	Áthágva	174
Több bizalmat!	69	Hamvasztókamra	176
Lélegzet nálad	71	Bábel	177
Beteg kör	73	Mikrofonfej	179
A mennyguberálók	74	Tűzfalamra	180
Derengő félholdak	76	Tériszony	182
A koporsópárnák darázzfészkek	77	Latyak	183
Belső sávok	79	Csak bejárat	185
A költő lepkéi	80	Fogadás balról	186
A mélynövész	84	Kincs	187
Konyhakész papírsárkányok	85	Csámpás	188
Szidják a horizontot	88	A falak növekedése	190
A papírpalota	89	Áttűnések	191
Cicella	90	Hamvadó	192
A művészet halála	91	Minden téren megadatik	193
Az ostromló	93	Rulett	194

TARTALOMJEGYZÉK

Felülről utasítva	195	Alacsonyan szállva	217
Eltévedni a körhintával	196	Papírkapitány	218
Még tömör a füst	198	Az orvos-eretnek	221
Bábum mosolya	199	Nedves álmok	222
Zendülök	200	Egy osztó van	223
Emlékránc	202	Matróz a tükörben	224
Gnóm	203	Ártalmatlanul	226
Lélekkerámia	204	A vadász és a lányka	227
Addig örülj	205	Kócos hullámokban	228
A darázsház		A halott csivava	229
és a köpöcsésze idomár	206	Kakukk	230
Nehogy kiderüljön	210	A meggyúzott vitorlás	231
Ha egyszer kiolvadnánk	212	Sömörök	233
Ne félj semmit	213	A kitörés	234
Szájban kiolvadó kulcsok	214	A göngyöleg	235

